

Alice ở xứ sở diệu kì

LEWIS CARROLL

Nhà Xuất Bản Trẻ DONGA

VĂN HỌC CỔ ĐIỂN ANH

LEWIS CARROLL

ALICE Ở

XỨ SỞ DIỆU KÌ

LÊ THỊ OANH dịch

CÔNG TY ĐÔNG A

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC - 2013

MỞ ĐẦU

Alice ở xứ sở diệu kì là cuốn tiểu thuyết thiếu nhi nổi tiếng của nhà văn người Anh, Lewis Carroll. Ngay khi ra đời vào năm 1865, cuốn truyện đã được đông đảo bạn đọc cả trẻ em lẫn người lớn yêu mến. Bảy năm sau, Lewis Carroll cho ra mắt phần tiếp theo, Alice ở xứ sở trong gương, và ngay lập tức những nhân vật như cặp anh em Tweedledum, Hậu Đỏ, Hậu Trắng... của phần này cũng trở nên nổi tiếng không kém Thỏ Trắng, Sâu bướm, nữ Công tước hay Vua Cơ và Hậu Cơ ở phần trước.

Nhờ sức hấp dẫn ấy mà trong hơn 130 năm qua, hàng loạt tác phẩm nghệ thuật từ văn học, hội họa, truyền hình, điện ảnh cho đến âm nhạc, game và cả opera đã ra đời dựa trên những cuộc phiêu lưu của cô bé Alice. Và cho đến nay, hai tác phẩm giàu sức tưởng tượng này vẫn là niềm cảm hứng mạnh mẽ cho những người yêu thích văn chương và sáng tạo.

LỜI TÁC GIẢ

ôi thường xuyên nhận được những bức thư trong đó nêu ra rất nhiều câu hỏi, chẳng hạn như với câu đố của Người làm mũ liệu có thể có một lời giải nào không?... Những câu hỏi nhiều đến nỗi có lẽ cách tốt nhất là tôi xin đưa vào đây câu trả lời mà theo tôi là tương đối thích hợp. Đó là: “Người ta có thể đưa ra một vài lời giải nào đó cho các câu đố, mặc dù đó là những lời giải nhạt nhẽo và vô vị, nhưng người ta không bao giờ đặt ngay trước mắt độc giả phần kết của câu chuyện!” Điều đó chỉ đến với bạn sau khi đã đọc xong cuốn sách. Và câu đố của người làm mũ, được cho là một sáng tác độc đáo, hoàn toàn không có lời giải.

Noel năm 1896

Buổi chiều đó nắng dát vàng khắp chốn

Một con thuyền lướt sóng xa khơi

Mái chèo khua dẫu còn vụng dại

Vẫn rộn vui trên sóng nước bập bênh

Cuộc du ngoạn quanh co vô định

Không bến bờ đích đến hư không.

Thật điên rồ vì ba đứa trẻ

*Giữa biển trời sóng sánh ước mơ
Bỗng khao khát một câu chuyện nhỏ
Phải hãi hùng đến nghệt thở mới thôi
Người kể chuyện làm sao chống lại
Ba tiếng nói đồng thanh át tiếng nước mưa.*

*Prima sáng ngời đôi mắt
Như hoàng hậu ra lệnh: “Bắt đầu đi!”
Secunda giọng nhẹ nhàng hy vọng:
“Sẽ có nhiều điều không tưởng lắm đây.”
Nhưng Tertia ngắt lời: “Điều kỳ diệu
Không quá một lần trong một phút đâu.”*

*Rồi không gian bỗng nhiên tĩnh lặng
Bọn trẻ thả mình theo những bước đi
Của cô bé trong mơ đến miền đất lạ
Trò chuyện thân tình với chim muông
Những con thú, những trò kỳ ảo
Cuộc sống đây, như thật như mơ.*

*Sức tưởng tượng như mạch ngầm đáy giếng
Ào ạt tuôn nhưng đến lúc cạn khô
Thì mệt mỏi cũng theo chân ủa đến*

“Phần cuối xin hãy để về sau
hãy kể tiếp!” Và niềm vui trở lại.
Những trẻ thơ ước vọng ngập tràn.

Câu chuyện nhỏ về một vùng đất lạ
Cứ lớn dần trong những giấc mơ
Từng trang viết chứa bao điều kì diệu
Dẫu hoàng hôn giục già trở về nhà
Đoàn thủy thủ mơ màng theo chân bước
Trong tà dương, lấp lánh niềm vui.

Alice! Chuyện trẻ con sao mà ngây ngô
Bàn tay ai dịu dàng đưa đây
Khẽ đặt vào trong những giấc mơ
Dẫu mai sau trong muôn vàn ký ức
Những diệu kỳ như hoa đã tàn phai
Thì vẫn nhớ hoa hái nơi đất lạ.

CHƯƠNG 1

RƠI XUỐNG HANG THỎ

Alice bắt đầu chán ngấy cái việc cứ phải ngồi cạnh chị gái trên bờ đất giữa cánh đồng mà chẳng có việc gì làm cả. Đã đôi lần cô bé ghé mắt vào cuốn sách mà chị cô đang đọc, nhưng trong sách không có tranh ảnh cũng chẳng có lời thoại. “Thế thì đọc làm gì cơ chứ. Sách gì mà không có tranh ảnh cũng chẳng có lời thoại?” Alice thầm nghĩ.

Alice đang cân nhắc xem nếu cô kết một vòng hoa cúc thì có thú vị hơn không, có đáng để cô phải đứng dậy và đi hái hoa không (Cái nóng oi ả của ngày hè khiến Alice buồn ngủ và đầu óc trở nên mụ mị). Đúng lúc đó, đột nhiên, một chú Thỏ Trắng có đôi mắt màu hồng chạy ngang qua ngay sát chỗ cô ngồi.

Chuyện đó thì chẳng có gì đáng để cô bé phải bận tâm, ngoại trừ cái việc cô nghe thấy tiếng thỏ trắng kêu lên:

- Ôi trời ơi! Ôi trời ơi! Tôi sẽ bị quá muộn mất thôi!

(Sau này nghĩ lại, cô chợt nhận thấy lẽ ra lúc đó cô phải ngạc nhiên lắm mới phải, nhưng chẳng hiểu sao lúc ấy cô lại thấy sự việc đó là hoàn toàn bình thường). Nhưng đến khi Thỏ Trắng rút chiếc đồng hồ quả quýt từ túi áo gi-lê mà nó đang mặc ra, rồi nhìn đồng hồ và vội vã chạy đi thì Alice bật đứng dậy, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: chưa bao giờ cô nhìn thấy một con thỏ mặc áo gi-lê có túi, lại còn rút từ đó ra một chiếc đồng hồ quả quýt nữa chứ. Trí tò mò thiêu đốt khiến cô băng qua cánh đồng chạy theo con thỏ và may sao vừa đúng lúc cô thấy Thỏ Trắng chui tọt xuống một cái hang thỏ lớn

dưới hàng rào.

Alice lập tức bám theo, chẳng may may nghĩ tới việc liệu cô có thể chui ra khỏi cái hang để trở về được không.

Cái hang này tương đối bằng phẳng giống như một đường hầm nhưng rồi đột ngột đâm thẳng vào lòng đất và biến thành một cái giếng, quá đột ngột đến mức Alice chưa kịp nghĩ có nên dừng lại không thì đã thấy mình đang rơi xuống đó rồi.

Không hiểu do cái giếng quá sâu hay do cô rơi xuống chậm mà trong lúc rơi xuống, cô vẫn có khá nhiều thời gian để quan sát xung quanh và tự hỏi điều gì sẽ xảy ra kế tiếp. Thoạt đầu cô cố gắng nhìn xuống dưới để nhận biết phía trước là cái gì. Nhưng trong giếng tối quá nên cô chẳng nhìn thấy gì. Rồi cô nhìn xung quanh và nhận ra những chiếc kệ đựng cốc chén và giá sách được gắn đây thành giếng. Đây đó còn có những tấm bản đồ và những bức tranh treo trên móc. Alice cầm lấy một cái bình trên kệ khi cô rơi ngang qua. Chiếc bình có dán mảnh giấy đề “Mứt cam” nhưng bên trong chẳng còn tí mứt nào. Thất vọng quá nhưng Alice không muốn ném cái bình xuống giếng vì sợ nhỡ đâu nó sẽ làm chết ai đó. Thế là cô phải cố đặt chiếc bình lên một cái giá khác khi cô rơi ngang qua.

Alice nghĩ: “Chà, sau cú ngã này, mình cho rằng nếu có bị ngã cầu thang thì cũng chẳng hề gì. Thế rồi tất cả mọi người ở nhà sẽ đều nghĩ rằng mình dừng cảm biết bao! Bởi vì mình sẽ không nói bất kì điều gì về chuyện xảy ra hôm nay cho dù mình có bị ngã từ mái nhà xuống đi nữa!” (mà điều này rất có thể xảy ra.)

Alice cứ rơi, rơi mãi. “Lẽ nào lại chẳng bao giờ dừng? Không biết lúc này mình đã rơi được bao nhiêu dặm^[1] rồi nhỉ?” Alice tự hỏi rồi cô nói to: “Chắc là mình phải rơi đến gần tâm trái đất ấy chứ. Để xem nào, mình nghĩ có lẽ phải đến bốn ngàn dặm chứ chẳng chơi (Bạn biết đấy, Alice đã tiếp thu được một số kiến thức về môn toán ở trên lớp và giờ đây mặc dù không phải là cơ hội thật tốt để phô trương kiến thức của mình vì lúc này chẳng có ai nghe cô bé nói cả, nhưng dù sao nói ra được cũng là cách khá tốt để luyện bài). Đúng

rồi, chắc cũng phải chùng ấy dậm... Nhưng không biết mình đang ở vĩ tuyến hay kinh tuyến nào nhỉ?” (Alice chẳng hiểu gì về kinh tuyến và vĩ tuyến cả, nhưng cô cho rằng đó là những mỹ từ to tát cần phải nói thành lời.)

Thế rồi cô lại nghĩ: “Không biết có phải mình sẽ rơi xuyên qua trái đất không! Nếu mình xuất hiện giữa những người đang đi lộn ngược, đầu chúc xuống đất thì hẳn là kỳ quặc lắm! Người Antipathy^[2], đúng rồi họ chính là những người Antipathy! (Lần này thì Alice cảm thật mừng vì cô đã phát âm từ Antipathy không đúng một chút nào nhưng lại không ai nghe thấy.) Nhưng dù sao, mình vẫn phải hỏi họ đây là nước nào. Thưa bà, xin bà cho biết đây là New Zealand hay Australia ạ? (Và trong khi nói, Alice cố nhún đầu gối theo đúng phép lịch sự. Bạn hãy thử tưởng tượng xem kiểu nhún đầu gối với trạng thái đang rơi trong không khí sẽ thế nào! Bạn có thể làm được việc đó không?) Ôi, bà ta sẽ nghĩ mình là một bé gái ngốc nghếch! Không đâu, chẳng bao giờ nên hỏi những câu như thế. Có thể mình sẽ nhìn thấy tên của nước này được viết ở đâu đó.”

Alice vẫn rơi, rơi mãi. Chẳng có việc gì làm nên Alice bắt đầu cuộc độc thoại. “Tối nay, Dinah sẽ nhớ mình lắm đây, mình nghĩ thế! (Dinah là tên con mèo của Alice.) Mong rằng mọi người trong nhà sẽ nhớ mang cho nó đĩa sữa vào giờ uống trà. Dinah thân yêu, ước gì mây cũng đang rơi cùng tao! Tao e rằng chẳng có con chuột nào trong không khí, nhưng mây có thể bắt một con dơi, mây biết đấy, dơi thì cũng giống chuột mà. Nhưng tao chẳng biết mèo có ăn dơi không nữa? Không biết có phải như thế không nhỉ?” Alice phân vân. Nhưng rồi cô bắt đầu thấy buồn ngủ và trong lúc mơ màng, Alice vẫn tiếp tục cuộc độc thoại: “Liệu mèo có ăn dơi không nhỉ? Mèo có ăn dơi không nhỉ?” và đôi lúc lại thành ra: “Dơi có ăn mèo không nhỉ?” Bạn thấy đấy, khi cô bé không trả lời được câu hỏi nào cả thì cái cách cô đảo ngược câu như thế cũng đâu có quan trọng gì. Alice mơ màng, rồi cô mơ thấy mình cầm tay Dinah đi dạo và bằng một giọng nghiêm túc, cô hỏi nó: “Nào, Dinah, hãy nói thật đi, mây đã bao giờ ăn thịt dơi chưa?” Bồng Bụt! Bụt! Alice rơi xuống một đồng là khô và cú ngã thế là kết thúc.

Alice không hề bị thương và cô lập tức đứng dậy; cô ngược nhìn lên, trên đầu cô là khoảng không tối đen; trước mặt cô là một con đường dài. Cô vẫn thấy Thỏ Trắng đang hối hả chạy. Không để lỡ một giây, nhanh như gió, Alice lập tức lao theo. Khi Thỏ Trắng chạy đến chỗ rẽ, cô vẫn còn nghe được tiếng nó: “Ôi, đôi tai của tôi, bộ ria của tôi, muộn quá đi mất!” Alice vẫn bám sát thỏ trắng vậy mà khi cô đến chỗ rẽ thì không thấy thỏ trắng đâu nữa. Cô thấy mình đứng trong một gian sảnh lớn, thấp và dài, được chiếu sáng bởi một dãy đèn treo trên trần.

Xung quanh gian sảnh là những cánh cửa ra vào nhưng tất cả đều đã bị khóa. Alice đi đi lại lại dọc gian sảnh, cố gắng mở các cánh cửa nhưng đều vô ích. Cô buồn bã tiến vào giữa gian sảnh và không biết làm cách nào để có thể ra khỏi đây.

Bỗng cô nhìn thấy một cái bàn nhỏ ba chân, toàn bộ chiếc bàn được làm bằng thủy tinh đặc. Chẳng có gì trên bàn ngoại trừ một chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng và ý nghĩ đầu tiên của Alice là chiếc chìa khóa này có thể mở được một trong những cánh cửa kia. Nhưng ạy Chúa! Các ổ khóa thì quá to mà cái chìa lại quá nhỏ, dù có cố đến mấy cũng không tài nào mở được bất cứ một cánh cửa nào. Tuy nhiên, sau khi đi một vòng nữa quanh gian sảnh, Alice dừng lại trước một tấm rèm thấp mà trước đó cô không phát hiện ra, và sau tấm rèm là một cánh cửa ra vào bé tí chỉ cao chừng 15 inch^[3]. Alice thử tra chiếc chìa khóa vàng vào ổ, nó vừa khít! Cô mừng quá.

Alice mở cửa và trước mắt cô là một lối đi nhỏ, chẳng rộng hơn cái hang chuột là mấy. Cô quỳ xuống và nhìn qua lối đi đó, cô thấy một khu vườn đẹp chưa từng thấy. Cô muốn thoát khỏi căn phòng tối tăm để được dạo chơi bên những luống hoa rực rỡ và những đài phun nước mát lạnh đang phun lên mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể lách mình qua lối đi bé tí kia, đến cái đầu còn chẳng qua nổi nữa là; “Và dù đầu mình có qua được lối đi như cái hang chuột kia thì cũng chẳng ích gì nếu vai mình không qua được.” Alice tội nghiệp nghĩ: “Ôi, ước gì mình có thể thu nhỏ người lại như là cái kính viễn vọng nhỉ! Mình có thể làm được điều đó lắm chứ, chỉ cần mình biết phải bắt đầu như

thế nào thôi.” Bạn thấy đấy, gần đây có quá nhiều việc chẳng giống như bình thường chút nào khiến Alice bắt đầu nghĩ rằng hầu như chẳng có gì là không thể làm được.

Nếu cứ đứng cạnh cánh cửa bé tí này mà chờ đợi thì cũng chẳng ích lợi gì, vì thế Alice quay lại cái bàn ba chân, hy vọng cô có thể tìm thấy một chiếc chìa khóa khác hay ít ra cũng là một cuốn sách hướng dẫn cách thu nhỏ người lại bằng cái kính viễn vọng. Lần này, cô tìm thấy trên bàn hai cái chai nhỏ (Alice lẩm bẩm: “Rõ ràng là trước đó không hề có.”) và quanh cổ chai có dán mảnh giấy với hàng chữ in to tát đẹp đẽ: “HÃY UỐNG TÔI.”

“Hãy uống tôi.” Nghe sao mà tuyệt vời thế. Nhưng Alice thông minh của chúng ta chẳng vội gì làm việc đó. “Không đâu, mình phải kiểm tra trước đã. Để xem cái chai này có bị dán nhãn ‘Thuốc độc’ không đã.” Alice đã đọc khá nhiều những mẩu chuyện kể về những đứa trẻ bị bỏng, bị thú dữ ăn thịt và gặp nhiều chuyện bực mình khác, tất cả chỉ vì chúng đã không nhớ được những quy tắc đơn giản mà bạn bè đã dạy chúng; chẳng hạn như một cái que cời nóng đỏ sẽ làm bạn bị bỏng nếu bạn cầm nó quá lâu, nếu ngón tay bị dao cắt quá sâu, đương nhiên tay bạn sẽ chảy máu và Alice không bao giờ quên rằng nếu uống nhiều nước trong cái chai có ghi chữ “thuốc độc” thì sớm muộn gì cũng sẽ bị ngộ độc.

Tuy vậy, cái chai này không có chữ “thuốc độc”, vì thế Alice đánh liều nếm thử và thấy nó rất ngon (Thật ra nó có vị hỗn hợp của bánh tạc nhân đào, sữa trứng, dưa, thịt gà tây quay, kẹo và bánh mì nướng phết bơ). Alice nhanh chóng uống cạn thứ nước đó.

- Ôi, sao mình lại có cảm giác lạ lùng thế này! - Alice kêu lên - Hẳn là mình đang thu lại như cái kính viễn vọng.

Thật vậy, giờ đây Alice chỉ cao có 10 inch, nhưng gương mặt cô rạng rỡ hẳn lên khi nghĩ rằng bây giờ cô đã đủ nhỏ để có thể đi qua cái cửa bé tí xíu và vào được khu vườn đáng yêu kia. Nhưng trước hết cần phải chờ thêm vài phút nữa đã để xem cô còn tiếp tục bị thu nhỏ nữa không. Cô cảm thấy hơi lo: “Bởi vì nếu cứ tiếp tục như thế thì mình đến bị biến mất như một cây nến.

Không biết lúc đó mình sẽ như thế nào?” Alice cố tưởng tượng ngọn lửa trên cây nến sẽ ra sao sau khi cây nến không còn. Cô bé không sao nhớ nổi đã bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy chưa.

Chờ một lát vẫn không thấy có gì xảy ra, Alice quyết định đi ngay vào khu vườn; nhưng trời ơi, thật đáng thương cho Alice! Khi bước tới cánh cửa, Alice mới nhận ra là đã bỏ quên chiếc chìa khóa vàng trên bàn và khi quay trở lại cái bàn để lấy chìa khóa thì cô đã không thể nào với tới được nữa. Qua lớp thủy tinh trong suốt của cái bàn, cô thấy rõ chiếc chìa khóa vẫn còn trên đó và cô cố hết sức trèo lên một cái chân bàn nhưng nó quá trơn và khi đã cố đủ mọi cách mà không sao lấy được chiếc chìa khóa, cô bé đáng thương của chúng ta ngồi thụp xuống và khóc.

“Thôi đi! Khóc như thế thì có ích gì đâu!” Alice nghiêm khắc tự bảo mình: “Tớ khuyên cậu lúc này hãy rời khỏi đây đã!” Alice thường tự đưa ra cho mình những lời khuyên rất khôn ngoan như thế (mặc dù hiếm khi cô làm theo những lời khuyên đó), đôi khi cô còn tự mắng mình một cách thậm tệ đến nỗi cô phải ứa nước mắt và cô nhớ rằng có lần cô đã cố bịt tai lại để khỏi phải nghe những lời tự xỉ vả khi cô ăn gian trong một ván croke mà đối phương cũng chính là mình. Cô bé hiếu kì này rất thích đóng giả làm hai người. “Nhưng bây giờ cái trò đó chẳng ích gì. Mà tại sao để trở thành một người cao lớn với mình lại khó đến thế!” Alice đáng thương nghĩ.

Ngay lúc đó, Alice bỗng nhìn thấy một cái hộp nhỏ bằng thủy tinh ngay dưới chân bàn. Cô mở hộp và thấy một chiếc bánh rất nhỏ có hàng chữ “HÃY ĂN TÔI” được dán trên các quả nho. Alice nghĩ bụng: “Được, mình sẽ ăn nó và nếu nó làm mình to ra thì mình có thể với được chiếc chìa khóa; còn nếu nó lại làm mình nhỏ hơn nữa, mình sẽ trườn dưới cánh cửa; kiểu gì mình cũng sẽ vào được khu vườn kia và mình chẳng ngại điều gì sẽ xảy ra với mình!”

Alice cắn một miếng bánh nhỏ và hồi hộp nghĩ: “Mình sẽ thế nào đây, to ra hay bé lại?” Cô bé úp bàn tay lên đỉnh đầu để dễ nhận ra là mình đang biến đổi theo chiều hướng nào và cô rất ngạc nhiên khi thấy mình vẫn như thế,

nghĩa là không to ra cũng chẳng bé lại. Rõ ràng đây là điều rất bình thường, chẳng có ai ăn bánh mà lại bị to ra hay bé đi cả, nhưng Alice đang quá trông chờ vào những điều bất thường nên khi cái điều bình thường đó xảy ra đã khiến cô cảm thấy cuộc đời sao mà ảm đạm và đáng chán.

Nhưng rồi loáng một cái Alice đã chén hết cái bánh.

CHƯƠNG 2

AO NƯỚC MẮT

Kỳ lạ thật, càng ngày càng kỳ lạ! - Alice hét lên - Giờ thì mình lại phình ra như một cái kính viễn vọng to nhất! Ôi, bàn chân của tao. Tao phải tạm biệt mày rồi! (Alice nói thế và khi nhìn xuống, cô chẳng thấy chân đâu cả, chúng đã ở quá xa, vượt khỏi tầm nhìn của cô.) Ôi, đôi chân đáng thương của tao, ai sẽ đi giày, đi tất cho mày hả chân? Tao thì chắc chắn là không thể rồi! Tao đã ở quá xa mày rồi và nếu phải chăm sóc mày thì khó cho tao quá. Mày phải tự xoay sở lấy theo cách tốt nhất mà mày có thể làm được.” - Rồi Alice lại nghĩ: “Nhưng mình cũng phải đối xử tốt với chúng, nếu không biết đâu chúng lại chẳng chịu đi theo ý mình! Để xem nào: cứ mỗi dịp lễ Giáng sinh, mình sẽ mua cho chúng một đôi giày.”

Alice cứ vẫn vợ mãi với những dự định phải cư xử thế nào với đôi chân của mình. Cô bé nghĩ: “Chúng sẽ phải đi như người ta đi cà kheo ấy và thật buồn cười khi gửi quà tặng cho chính đôi chân của mình! Đúng là kỳ quặc hết sức!

Xin ngài Chân Phải của Alice,

Hãy đặt lên bộ lò sưởi

Gần tấm lá chắn cửa lò

(và đón nhận tình yêu từ Alice)

Trời ơi! Sao mình nói năng lảng nhãng thế này!”

Đúng lúc đó, đầu Alice đụng phải trần nhà. Thật ra lúc này cô đã cao hơn

chín foot^[4]. Alice lập tức chộp lấy chiếc chìa khóa vàng bé tí xíu và vội lao tứ cánh cửa dẫn ra khu vườn.

Tội nghiệp Alice! Bởi vì lúc này cô chỉ có thể nằm nghiêng một bên trên sàn nhà rồi ghé một mắt nhìn vào khu vườn mà không hy vọng có thể đi qua cánh cửa nhỏ kia để vào bên trong. Alice ngồi xuống và lại bắt đầu khóc.

Lát sau, Alice tự nhủ: “Alice ơi, xấu hổ chưa kìa. Một đứa con gái lớn như mi mà lại khóc như thế này ư? (Alice vẫn thường nói như thế với mình.) Nín ngay, ta bảo nín ngay cơ mà!” Nhưng Alice vẫn tiếp tục khóc và hàng gallon^[5] nước mắt cứ thế rơi, nhiều đến nỗi xung quanh chỗ Alice ngồi đã biến thành một cái ao sâu tới bốn inch và ngập tới nửa căn phòng.

Lát sau, cô nghe thấy từ xa dội lại tiếng bước chân nhè nhẹ. Alice lập tức lau khô nước mắt để xem xem ai đang đi tới. Hóa ra là Thỏ Trắng trong bộ quần áo diêm dúa, một tay cầm đôi găng thỏ màu trắng và tay kia cầm một chiếc quạt to tướng. Thỏ Trắng chạy như ngựa phi nước kiệu, vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Ôi! Nữ công tước, nữ công tước! Mong sao bà ta sẽ không nổi giận vì cứ phải chờ đợi mình thế này!” Alice vì quá tuyệt vọng nên sẵn sàng nhờ bất kì ai để được giúp đỡ, cho nên khi thỏ trắng chạy đến gần, Alice rụt rè khẽ hỏi:

- Thưa ngài, ngài có thể làm ơn...

Thỏ Trắng giật nảy mình, đánh rơi đôi bao tay trắng và chiếc quạt rồi lập tức biến vào bóng tối.

Alice nhặt chiếc quạt và đôi bao tay lên và bởi vì căn phòng rất nóng nên Alice luôn tay quạt trong khi vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Trời ơi, trời ơi! Hôm nay sao mọi thứ đều kỳ quặc đến thế cơ chứ! Hôm qua mọi việc vẫn diễn ra bình thường cơ mà. Hay là mình đã bị thay đổi từ đêm qua rồi? Nghĩ lại xem nào: sáng nay khi thức dậy, mình còn có là mình như trước không nhỉ? Hình như mình có một cảm giác là lạ nào đó thì phải. Nhưng nếu mình không phải là mình như trước đây thì điều gì sẽ xảy ra, mình sẽ là ai trong cái thế giới này? Ôi, quả là khó hiểu quá!” Rồi Alice bắt đầu nghĩ tới tất cả những đứa trẻ cùng

tuổi mà cô biết để xem cô có thể biến thành đứa nào trong số đó.

“Chắc chắn mình không phải là Ada. Tóc nó quăn mà tóc mình thì chẳng quăn tí nào. Mình biết chắc rằng mình cũng không thể là Mabel, vì mình biết tất cả mọi thứ mà nó thì, ôi dào, nó chẳng biết gì mấy! Vả lại, nó là nó và mình là mình chứ! Ôi sao mà rắc rối thế! Giờ thì thử xem mình có còn biết được tất cả mọi thứ như trước kia không. Xem nào: bốn lần năm là mười hai, bốn lần sáu là mười ba và bốn lần bảy là... Trời ơi! Cứ cái đà này thì mình sẽ chẳng bao giờ đến được con số hai mươi! Dù sao thì bảng tính nhân cũng chẳng quan trọng gì, mình hãy thử sang môn địa lý xem. London là thủ đô của Paris, Paris là thủ đô của Rome và Rome... Không phải, sai bét cả rồi, mình biết mà! Chắc là mình đã biến thành Mabel rồi! Mình sẽ thử đọc bài ‘Chú cá sấu nhỏ’ xem sao”. Và Alice bắt chéo hai tay trước váy như đang đọc bài trên lớp. Cô bé bắt đầu đọc lại bài thơ, nhưng giọng cô bỗng trở nên khàn khàn khác lạ, ngôn từ của bài thơ cũng không giống như trước:

“Hỡi chú cá sấu nhỏ

Làm sao để cái đuôi sáng bừng lên

Cho nước sông Nile

Dội lên từng chiếc vẩy óng ánh vàng

Chú cười miệng ngoác đến mang tai,

Đôi móng vuốt xòe ra chào đón

Những con cá nhỏ

Chui vào miệng chú đang hiện diện mỉm cười!”

“Mình biết chắc rằng đây không phải lời của bài thơ đó.” Alice đáng thương nói và mắt rưng rưng lệ: “Chắc mình biến thành Mabel mất rồi và mình sẽ phải đến sống trong ngôi nhà chật hẹp bé tí ấy, rồi sẽ chẳng có thứ đồ chơi nào mà chơi và chao ôi! Lại còn phải học không biết bao nhiêu là bài nữa chứ! Không được, mình quyết định nếu bị biến thành Mabel thì mình sẽ

ở luôn đây! Nếu có ai đó thò đầu xuống và bảo mình: ‘Lên đây đi bạn thân yêu ơi!’ thì cũng vô ích thôi. Mình sẽ chỉ ngược nhìn lên và nói: ‘Nhưng mà tôi là ai cơ? Trước hết hãy nói cho tôi biết tôi là ai và rồi nếu tôi thích là người đó thì tôi sẽ lên còn nếu không thì tôi sẽ cứ ở đây cho tới khi tôi thành người mà tôi thích’. Nhưng mà trời ơi!” Alice gào lên và nước mắt bắt giáng lại tuôn trào: “Ước gì có ai đó thò đầu xuống! Mình đã quá mệt mỏi vì phải ở đây một mình rồi!”

Alice nhìn xuống và ngạc nhiên nhận thấy chẳng biết từ lúc nào một bàn tay của cô đã xỏ vào chiếc găng tay trắng bé nhỏ của Thỏ Trắng và nó cũng vừa khít. “Làm sao mình lại có thể đi vừa chiếc găng tay này nhỉ? Hay là mình đã bị thu nhỏ lại rồi?” Nghĩ vậy, Alice lập tức đứng lên và đi về phía chiếc bàn để đo thử hiện giờ cô cao bao nhiêu. Và đúng như cô dự đoán, lúc này cô chỉ cao khoảng 2 foot và vẫn đang tiếp tục bị thu nhỏ lại. Cô nhanh chóng nhận ra nguyên nhân của sự việc này là do chiếc quạt cô đang cầm trên tay. Cô vội ném nó đi vừa kịp để không bị biến mất.

“Thật hú vía!” Alice thấy sợ trước sự thay đổi đột ngột này nhưng cũng rất mừng vì thấy mình chưa bị biến mất; “Bây giờ là lúc đến khu vườn đây!” Alice lao thẳng tới cánh cửa nhỏ, nhưng trời ạ! Cánh cửa nhỏ vẫn đóng, chiếc chìa khóa vàng vẫn nằm y nguyên trên bàn. “Sự việc còn tệ hại hơn trước bởi vì mình chưa bao giờ bé lại như thế này, chưa bao giờ! Và phải nói là quá tệ mới đúng!” “Cô bé tội nghiệp than thở.

Đúng lúc đó, Alice trượt chân và oạch một cái, cô ngã sòng xoài trên sàn, cảm ngập trong vũng nước mẩn mẩn. Lúc đầu cô nghĩ rằng có lẽ mình đã bị ngã xuống biển. “Nếu vậy thì mình có thể trở về nhà bằng tàu hỏa.” Cô tự nhủ. (Từ trước tới giờ, Alice từng một lần được ra biển và cô rút ra kết luận đại khái như thế này: dù bạn có ở bất kỳ đâu trên bãi biển của nước Anh thì bạn cũng sẽ tìm được những chiếc máy tắm ở trên biển, sẽ trông thấy những đũa trẻ đào cát bằng những chiếc xẻng gỗ, rồi thấy một dãy nhà nghỉ và phía sau đó là ga xe lửa.) Nhưng rồi, Alice nhanh chóng nhận ra mình đang ở giữa cái ao nước mắt của chính mình khi cô còn cao tới chín foot.

“Ôi, ước gì mình đã không khóc nhiều đến thế.” Alice vừa nói vừa bơi loanh quanh, cố thoát ra khỏi ao nước mắt. “Giờ thì mình sẽ bị chết chìm trong nước mắt của chính mình! Có lẽ đó là sự trừng phạt dành cho mình bởi đã khóc quá nhiều. Kì quặc quá đi mất! Nhưng hôm nay, cái gì mà chẳng kỳ quặc.”

Đúng lúc đó, Alice nghe có tiếng sóng vỗ cách chỗ cô không xa lắm. Cô bơi đến nơi phát ra âm thanh đó để xem nó là cái gì. Thoạt đầu cô nghĩ đó phải là một con moóc hoặc hà mã gì đó, nhưng rồi cô nhớ ra rằng giờ đây cô đã trở nên quá bé nhỏ. Rồi cô nhận ra đó chỉ là một chú chuột cũng bị trượt chân rơi vào ao nước mắt như cô thôi.

Alice chợt nghĩ: “Nếu mình nói chuyện với con chuột này thì không biết có tác dụng gì không? Ở dưới này, mọi thứ đều không bình thường nên mình cho rằng con chuột này cũng nói được, vậy cứ thử xem sao, dù sao thì cũng chẳng hại gì.” Alice bắt đầu lên tiếng:

- Ô, bạn Chuột ơi, bạn có cách nào ra khỏi cái ao này không? Tôi đã quá mệt mỏi vì cứ phải bơi mãi ở đây rồi Chuột ạ!

(Alice nghĩ nói chuyện với một con chuột như thế này chắc là đúng cách, vì từ trước tới nay cô chưa hề nói chuyện với chuột bao giờ, nhưng cô nhớ lại đã từng đọc trong một cuốn Ngữ pháp La Tinh của anh cô, trong đó viết: “Một con chuột - thuộc về một con chuột - đến một con chuột - một con chuột... Ôi, chuột ơi là chuột!”)

Chuột lúc đó cũng đang nhìn cô dò hỏi và hình như nó nháy một bên mắt bé tí với cô nhưng chẳng nói năng gì.

“Có lẽ nó không biết tiếng Anh.” Alice nghĩ bụng: “Dám con chuột này sống ở nước Pháp và đến đây cùng với William Đại Đế^[6] lắm chứ.” (Bởi vì với toàn bộ kiến thức lịch sử của mình, Alice chẳng thể biết rõ các sự kiện đã xảy ra lúc nào.) Vì thế, cô lại bắt đầu nói chuyện với Chuột bằng câu đầu tiên trong sách Học Tiếng Pháp của mình.

- Con mèo của tôi đâu rồi?

Vừa nghe Alice nói, Chuột lập tức nhảy vọt lên khỏi mặt nước và hình như cả người nó đang run lên vì sợ.

- Ôi, tôi xin lỗi nhé! - Alice vội vã nói to vì sợ rằng cô đã làm tổn thương tới tình cảm của con vật đáng thương này. - Tôi hoàn toàn quên rằng bạn không thích mèo. - Alice nói.

- Không thích mèo! - Chuột gào lên bằng một giọng giận dữ đến chói tai. - Nếu cô là tôi thì liệu cô có thích mèo không?

- Ừ nhỉ, có lẽ là không. - Alice dịu dàng nói - Thôi đừng bực mình về chuyện đó nhé. Nhưng dù sao tôi vẫn muốn giới thiệu bạn với cô mèo Dinah của tôi, tôi nghĩ nếu bạn nhìn thấy nó thì có thể bạn cũng sẽ thấy thích mèo đấy. Nó dịu dàng và đáng yêu lắm - Alice vẫn tiếp tục nửa như nói với mình trong khi vẫn đang bơi chầm chậm trong cái ao nước mắt - Và khi nó ngồi cạnh lò sưởi, cất tiếng kêu gừ gừ thì nghe thật dễ thương, rồi cô nàng liếm láp chân tay và rửa mặt. Dinah đúng là một con vật dịu dàng xinh đẹp, rất đáng được cưng nựng. Nó còn rất xuất sắc trong việc săn bắt chuột đấy. Ôi, tôi lại phải xin lỗi bạn rồi! - Alice lại kêu lên bởi vì lần này Chuột tỏ ra rất giận dữ đến nỗi tất cả bộ lông của chú dựng đứng lên và Alice hiểu rằng cô đã thật sự xúc phạm Chuột - Nếu bạn không thích thì chúng ta sẽ không nói về Dinah nữa.

- Đúng vậy! Chúng ta không nói nữa! - Chuột kêu lên - chú vẫn còn run rẩy từ đầu đến chân - Nhưng chúng ta vẫn có thể nói về một chủ đề tương tự! Chẳng hạn như cả họ nhà chúng tôi đều ghét mèo. Chúng là những kẻ thô tục, hạ tiện, tầm thường! Chớ để tôi phải nghe nói đến chúng một lần nữa!

- Tôi sẽ không nói đến chúng nữa đâu, thật đấy! - Alice vội chuyển sang chủ đề khác - Bạn... bạn có thích... thích chó không?

Chuột không trả lời, thế là Alice hăng hái nói:

- Gần nhà tôi có một chú chó nhỏ rất đáng yêu, tôi rất muốn giới thiệu nó với bạn! Bạn biết không, chú chó sục này có đôi mắt nhỏ nhưng rất sáng, bộ lông dài màu nâu cứ loăn xoăn, loăn xoăn! Nếu bạn ném cho nó một vật gì

đó, nó sẽ tìm lại vật đó bằng đũa cho bạn, rồi nó ngồi xuống và chờ bạn cho nó ăn bữa tối. Nó biết làm đủ thứ trò đấy. Tôi cũng chẳng nhớ được một nửa những trò đó nữa. Nó là con chó của một bác nông dân và bạn biết không, bác ấy bảo con chó này rất tuyệt, nó đáng giá hàng trăm bảng đấy! Bác ấy bảo nó giết chuột giỏi lắm... Ôi, có lẽ mình lại làm cho con chuột đó bực tức rồi! - Alice buồn rầu nói bởi vì lúc đó Chuột đang cố bơi càng xa chỗ Alice càng tốt, khiến nước trong ao dội lên từng đợt sóng.

Alice nhẹ nhàng gọi với theo:

- Bạn chuột thân mến ơi! Trở lại đây đi, nếu bạn không thích cả chó lẫn mèo thì chúng ta sẽ không nói về chúng nữa!

Nghe vậy, Chuột vòng lại và chậm rãi bơi về phía Alice. Mặt nó vẫn còn tái xanh (Alice cho rằng nó vẫn rất tức giận) và bằng một giọng run run, Chuột nói nhỏ:

- Chúng ta lên bờ đi thôi và tôi sẽ kể cho bạn nghe câu chuyện của tôi, lúc đó bạn sẽ hiểu vì sao tôi lại ghét mèo và chó.

Đúng là đến lúc phải rời khỏi cái ao này rồi vì cái ao lúc này đã đầy những chim và thú nhỏ cũng bị trượt chân rơi xuống: nào là một con vịt, một con chim Dodo^[7], một con vẹt Lory^[8], một chú đại bàng con và nhiều sinh vật lạ khác. Alice dẫn cả bọn bơi vào bờ.

CHƯƠNG 3

CUỘC ĐUA CAUCUS VÀ MỘT CÂU CHUYỆN DÀI

ất cả đã lên được bờ nhưng đều vô cùng thảm hại. Những chú chim kéo lê bộ lông ướt lướt thướt trên nền đất, những con thú thì lông, ria dính bết vào người. Ai nấy đều ướt sũng và đều thấy khó chịu, bức bối.

Việc đầu tiên tất nhiên là phải làm sao cho khô người cái đã. Cả bọn bắt đầu thảo luận về chủ đề này. Chỉ vài phút sau khi lên bờ, Alice đã chuyện trò thân mật với cả đám chim thú và cô thấy điều đó là hoàn toàn bình thường như thể cô đã quen biết chúng từ đời nào rồi. Cô đã tranh cãi khá lâu với vẹt Lory về chủ đề trên và cuối cùng Lory tỏ ra giận dữ chỉ nói có mỗi một câu:

- Tôi nhiều tuổi hơn cô nên tôi phải biết nhiều hơn chứ.

Nhưng Alice không chịu vì cô có biết Lory bao nhiêu tuổi đâu còn Lory thì nhất quyết không tiết lộ tuổi của mình, thế thì còn gì để nói nữa.

Cuối cùng, Chuột ra vẻ là nhân vật quyền uy nhất trong bọn, lên tiếng:

- Xin mời tất cả các bạn ngồi xuống và hãy nghe tôi nói đây! Tôi sẽ nhanh chóng giúp các bạn làm khô người!

Tất cả lập tức ngồi xuống và vây quanh Chuột thành một vòng tròn lớn. Alice lo lắng nhìn Chuột vì cô cảm thấy rất rõ ràng cô sẽ bị cảm lạnh nếu không sớm làm khô người.

- E hèm! - Chuột trịnh trọng nói - Tất cả các bạn đã sẵn sàng chưa? Đây chính là cách có thể làm khô người nhanh nhất mà tôi biết. Nếu các bạn muốn nghe thì xin hãy trật tự! - Và chuột bắt đầu kể - William đại đế, người mà sự

nghiệp được Đức Giáo Hoàng ủng hộ, đã sớm quy thuận nước Anh và người Anh lúc đó đang mong muốn có một vị lãnh đạo. Sau đó, theo thông lệ, ngài đã đạt được cương vị và đã chiến thắng Edwin và Morcar, các bá tước xứ Mercia và Northumbria...

- Hừ! - Lory rên rỉ vì lạnh.

- Xin lỗi nhé! - Chuột cau mày nhìn Lory nhưng giọng nói vẫn rất lịch sự - Anh vừa nói đấy à?

- Không phải tôi! - Lory vội vã đáp.

- Tôi nghĩ đúng là anh đấy! - Chuột nói - Tôi nói tiếp nhé. Edwin và Morcar của xứ Mercia và Northumbria đã tuyên bố ủng hộ William đệ nhất và thậm chí cả ngài Stigand, một con người yêu nước, Tổng giám mục xứ Canterbury nữa, tất cả đều nhận thấy...

- Thấy gì cơ? - Vịt hỏi.

- Thấy điều đó. - Chuột đáp lại, có vẻ hơi cáu - Tất nhiên là anh phải biết điều đó có nghĩa là gì chứ.

- Tôi hiểu rất rõ “điều đó” có nghĩa là gì khi tôi thấy một cái gì đó - Vịt nói - thường thì đó là một con ếch, có khi là một con sâu. Nhưng tôi muốn hỏi vị tổng giám mục kia đã thấy gì cơ?

- Chuột chẳng thèm để ý đến câu nói của Vịt mà vội vã nói tiếp:

- Thấy rằng nên cùng với Edgar Atheling^[9] đến gặp William đại đế và mời ông lên làm vua nước Anh. Lúc đầu, William cư xử khá nhã nhặn, nhưng do bản tính xấc xược của người Norman... Bây giờ cô thấy thế nào hả cô bạn thân mến? - Chuột quay sang hỏi Alice.

- Vẫn ướm mà. - Alice buồn rầu nói. - Câu chuyện của bạn chẳng làm tôi khô hơn tí nào.

- Trong trường hợp này - Dodo giơ một chân lên, trịnh trọng nói - Tôi đề nghị hoãn cuộc họp này lại để chúng ta thực hiện ngay lập tức các biện pháp mạnh mẽ hơn.

- Hãy nói tiếng Anh đi! - Đại bàng con lên tiếng - Toàn những từ dài ngoẵng như thế, hiểu hết thế nào được, hơn nữa, tôi cũng chẳng tin chị Dodo có thể làm được điều gì đó giúp chúng ta đâu? - Nói xong đại bàng con cúi đầu giấu nụ cười giễu cợt. Một vài con chim khác khúc khích cười mà chẳng cần che giấu.

- Điều mà tôi sắp nói đây - Dodo tự ái nói - là cách tốt nhất để chúng ta có thể khô người. Đó là chúng ta phải tổ chức một cuộc đua Caucus.

- Cuộc đua Caucus là gì? Alice hỏi không phải vì cô muốn tìm hiểu về cuộc đua Caucus mà vì Dodo đã dừng lại như có ý chờ ai đó lên tiếng, nhưng ngoài Alice ra thì chẳng ai buồn nói cả.

- Sao cơ? Cách giải thích tốt nhất nó là cái gì là hãy thực hiện nó (bởi vào một ngày đông giá lạnh nào đó, có thể bạn nảy ra ý định muốn thử xem cuộc đua này là thế nào, cho nên tôi sẽ kể lại cho bạn nghe Dodo đã tiến hành cuộc đua Caucus ra sao nhé.)

Trước hết, Dodo vẽ một vòng tròn làm sân đua (Dodo nói rằng hình vẽ không thật tròn cũng chẳng sao). Sau đó, cả bọn đứng rải rác dọc theo vòng tròn đó. Không cần có người hô “Một, hai, ba... chạy!” mà cả bọn ai thích chạy thì cứ chạy theo vòng đó, ai không thích thì cứ việc dừng lại, vì thế, thật khó mà biết được khi nào cuộc đua kết thúc. Tuy vậy, sau khi chạy được chừng nửa giờ thì tất cả đều đã hoàn toàn khô ráo, Dodo bất ngờ hô:

- Cuộc đua kết thúc!

Thế là cả bọn vây lấy Dodo, vừa thở hốt hển vừa hỏi:

- Nhưng ai thắng cuộc?

Trả lời câu hỏi này thì phải nghĩ nát óc ra ấy chứ và thế là Dodo ngồi xuống, một ngón tay ấn lên trán, (cử chỉ này giống hết những bức họa vẽ Shakespeare mà bạn vẫn thường thấy) cứ như vậy một lúc lâu, trong khi đó cả bọn vẫn im lặng chờ đợi. Cuối cùng Dodo nói:

- Tất cả đều thắng cuộc và đều có giải thưởng!

- Nhưng ai là người trao giải thưởng? - Tất cả đồng thanh hỏi.

- Còn ai nữa? Tất nhiên là cô ấy rồi. - Dodo chỉ tay vào Alice và lập tức cả bọn vây lấy cô nhao nhao:

- Trao giải đi! Trao giải đi!

Alice chẳng biết làm thế nào và trong lúc bối rối, cô bé vô tình thọc tay vào túi. Chẳng hiểu sao trong túi lại có một cái hộp, Alice lôi nó ra: một hộp kẹo hạnh nhân! (may sao cái thứ nước mận kia đã không lọt vào được hộp kẹo.) Cô chia kẹo cho tất cả, coi đó là giải thưởng. Chính xác là chia vừa hết một vòng thì mỗi con được một chiếc kẹo.

- Nhưng, cô ấy cũng phải có giải thưởng chứ, phải không các bạn? - Chuột kêu lên.

- Tất nhiên rồi. - Dodo nghiêm trang đáp và quay sang hỏi Alice. - Trong túi cô còn gì nữa không>

- Chỉ còn một cái vòng sắt thôi. - Alice buồn bã nói.

- Đưa nó cho tôi. - Dodo bảo.

Thế là cả bọn lại vây lấy Alice trong khi Dodo trịnh trọng trao cái vòng cho cô và nói:

- Xin cô hãy nhận lấy chiếc vòng duyên dáng này.

Dodo vừa kết thúc đoạn diễn văn ngắn nói trên thì cả bọn cũng hò reo vui vẻ.

Alice thấy cái trò này thật ngớ ngẩn và lỗ bịch, nhưng tất cả các con vậy đều tỏ ra rất nghiêm túc nên cô không dám cười và vì cô chẳng biết phải nói gì cả nên cô chỉ cúi chào rồi nhận lấy chiếc vòng sắt và cố làm điệu bộ hết sức trang trọng.

Việc tiếp theo là ăn kẹo hạnh nhân. Sự việc này đã gây ra những tiếng ồn ào hỗn loạn, bởi vì những chú chim to xác thì phàn nàn rằng chúng chưa kịp thưởng thức hương vị của chiếc kẹo thì nó đã trôi tuột vào cổ họng rồi. Trong

khi đó, những chú chim con thì lại bị nghẹn khi nuốt kẹo và phải vỗ vỗ vào lưng để chiếc kẹo trôi xuống. Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua, cả bọn lại ngồi thành một vòng tròn và yêu cầu Chuột kể cho chúng nghe một chuyện nào đó.

- Bạn đã hứa là sẽ kể cho tôi nghe về câu chuyện của bạn cơ mà. Và tại sao bạn lại ghét M và C - Câu sau này thì Alice nói rất nhỏ, chỉ như nói thầm vì cô sợ lại xúc phạm Chuột.

- Chuyện của tôi dài lắm và cũng rất buồn. - Chuột vừa nói vừa quay sang Alice và thở dài.

- Một câu chuyện dài, chắc chắn rồi. Nhưng vì sao bạn lại nói đó là một câu chuyện buồn? - Alice hỏi và bần khoăn nhìn xuống đuôi Chuột. Trong suốt thời gian Chuột kể chuyện, Alice vẫn miên man suy nghĩ tại sao đó lại là một câu chuyện buồn. Vì thế câu chuyện của Chuột trong suy nghĩ của cô lại thành ra như thế này:

(Chú ý: bài thơ được xếp thành hình zíc zắc)

“Một lão già độc ác

nói với chú chuột

mà lão nhìn thấy

trong nhà: ‘Chúng

ta sẽ ra tòa để buộc

tội nhà ngươi. Ta sẽ

không phản đối

việc có một phiên

tòa. Vì thật ra

sáng nay ta

chẳng làm gì cả.

Chuột trả lời
lão già: ‘Thế ư
một phiên tòa
không có đoàn
hội thẩm, không
có cả thẩm
phán, một
phiên tòa
như thế
thì chi
phí công
thôi.’
‘Ta chính
là thẩm
phán, cũng
là hội thẩm
đoàn.’
Lão già
điên rồ
nói: ‘Ta
sẽ xử
vụ này
để

phân

người

tội

chết.’’

- Cô chẳng tập trung gì cả! - Chuột gay gắt nói với Alice - Cô đang nghĩ gì thế?

- Tôi xin lỗi - Alice nhã nhặn nói - Tôi nghĩ là bạn đã kể đến đoạn thứ năm rồi phải không?

- Tôi không kể như thế! - Chuột gào lên tức tối.

- Thế thì đến điểm thắt nút rồi! Để tôi gỡ nút giúp nhé - Alice lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ mọi người và cô bần khoản nhìn xung quanh.

- Tôi sẽ không kể chuyện nữa. Cô đã lăng mạ tôi bằng cách nói ra những điều vô nghĩa như thế! - Chuột vừa nói vừa đứng dậy và bỏ đi.

- Tôi không có ý ấy! - Alice tội nghiệp van vỉ - Nhưng sao bạn dễ tự ái thế!

Chuột chỉ đáp lại bằng những tiếng gầm gừ.

- Thôi, quay lại đi nào và kể nốt chuyện của bạn đi! - Alice gọi với theo.

Tất cả các con vật đồng thanh gọi:

- Phải đấy! Hãy kể tiếp đi nào!

Nhưng chuột chỉ lắc đầu có vẻ mất hết kiên nhẫn rồi đi nhanh hơn.

Khi Chuột khuất dạng, vẹt Lory thở dài:

- Thật đáng tiếc là anh ta đã không ở lại!

Một bà cua già nhân cơ hội đó nói với con gái:

- Này con yêu! Hãy coi đây là bài học cho mình nhé, đừng bao giờ mất bình tĩnh và tức giận!

Cua con hơi cáu, cãi lại:

- Mẹ đừng nói nữa! Đã đến lúc mẹ phải học tính kiên nhẫn của một bà sò rồi đấy!

- Ước gì Dinah của ta ở đây! Nó sẽ lập tức bắt con Chuột đó quay trở lại! - Alice nói to nhưng không có ý nhắm vào ai cả.

- Dinah là ai thế, tôi có thể mạo muội hỏi cô được không? - Vẹt Lory hỏi.

- Dinah là con mèo của gia đình tôi. - Alice hào hứng đáp vì cô rất muốn kể cho cả bọn nghe về con vật yêu quý của mình. - Các bạn không thể tưởng tượng được nó bắt chuột giỏi đến thế nào đâu! À, ước gì các bạn có thể nhìn thấy nó săn chim nhỉ? Vì sao ư? Vì nó sẽ lập tức chén một con chim nhỏ ngay sau khi nó nhìn thấy!

Những lời này đã khiến cả những con vật kia khiếp đảm. Lập tức, một vài chú chim vội vã bay đi. Một bác ác già nua co mình lại, vẻ rất thận trọng, nói:

- Thực sự là tôi phải về nhà rồi. Cái cổ tôi không chịu được khí lạnh ban đêm.

Một con chim Hoàng Yến cũng run rẩy gọi đàn con:

- Đi thôi, các con! Đã đến giờ đi ngủ rồi đấy!

Thế là tất cả đều kiếm cơ bay đi và chẳng mấy chốc chỉ còn lại một mình Alice.

Alice buồn bã tự bảo: “Ôi, giá như mình đừng nhắc gì đến Dinah nhỉ! Ở dưới này có vẻ như chẳng ai thích nó nhưng mình biết chắc nó là con mèo giỏi nhất thế giới! Ôi, Dinah yêu quý của ta! Chẳng biết ta còn có thể gặp may được nữa không!” Và thế là Alice lại bắt đầu khóc vì cô cảm thấy vô cùng cô đơn và tinh thần suy sụp. Nhưng lát sau, cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ ở phía xa, cô ngẩng đầu lên, thấp thỏm hy vọng Chuột đã nghĩ lại và đang quay về kể nốt chuyện của nó.

CHƯƠNG 4

SỰ XUẤT HIỆN CỦA BILL

N hưng đó lại là Thỏ Trắng. Vừa chạy lại, Thỏ Trắng vừa nhìn quanh lo lắng như đã đánh mất vật gì đó. Alice nghe thấy Thỏ Trắng lẩm bẩm: “Nữ Công Tước! Nữ Công Tước! Ôi, đôi chân của tôi! Ôi, bộ lông của tôi, hàng ria của tôi! Chắc chắn bà ta sẽ hành quyết mình như người ta đã làm trong các cuộc săn thỏ! Không biết mình đã đánh rơi những thứ đó ở đâu nhỉ?” Nghe thỏ nói vậy, Alice đoán ngay ra nó đang tìm cái quạt và đôi bao tay trắng. Vốn tốt bụng, Alice bắt đầu tìm kiếm những thứ đó giúp Thỏ, nhưng chẳng thấy chúng đâu. Hình như tất cả mọi thứ đã thay đổi từ khi cô bơi trong ao nước mắt đó. Cả gian sảnh lớn với cái bàn thủy tinh, rồi cánh cửa ra vào nhỏ tí đã biến mất không một dấu vết.

Trong lúc Alice đang mải mê tìm kiếm thì Thỏ Trắng nhìn thấy cô và bằng một giọng cáu kỉnh, Thỏ gọi:

- Sao lại ở đây hả Mary Ann, cô đang làm cái gì thế? Về nhà ngay và hãy mang cho tôi đôi găng tay trắng và cái quạt! Nhanh lên đấy!

Lúc đó Alice hoảng quá đến nỗi cô chỉ biết lập tức chạy theo hướng Thỏ Trắng chỉ mà không kịp tìm cách giải thích rằng nó đã nhầm cô với một cô Mary Ann nào đó.

Vừa chạy Alice vừa tự nói với mình: “Cậu ta tưởng mình là cô hầu gái của cậu ta. Cậu ta sẽ phải ngạc nhiên lắm khi biết mình là ai! Nhưng tốt hơn hết là mình nên mang đến cho cậu ta đôi bao tay và cái quạt nếu mình có thể tìm thấy chúng.” Vừa nói đến đó, Alice đã thấy mình đứng trước một ngôi nhà

nhỏ sạch sẽ, ngăn nắp. Trên cánh cửa có gắn một tấm biển sáng choang bằng đồng với cái tên “THỎ. T” (tức Thỏ Trắng) khắc trên đó. Alice không gõ cửa, cứ thế bước vào nhà và chạy vội lên gác vì sợ rằng nhờ đâu cô có thể gặp cái cô Mary Ann thật và sẽ bị đuổi khỏi nhà mà không kịp tìm cái quạt và đôi găng tay.

“Thế là mình đã thành người sai phái cho một con thỏ có lạ không chứ! Biết đâu rồi cả mèo Dinah cũng sai phái mình đi làm việc này, việc khác cho nó!” Rồi Alice bắt đầu tưởng tượng những việc có thể xảy ra: “Cô Alice, Ra đây và chuẩn bị đi dạo nhé!”, “Cháu ra ngay đây, vú! Mà cháu còn phải trông chừng cái hang chuột này cho đến khi Dinah trở về để biết chắc rằng con chuột đó không ra ngoài.” Nếu Dinah cứ ra lệnh cho mọi người cái kiểu như thế thì mình nghĩ rằng người ta sẽ chẳng để nó ở yên trong nhà đâu.

Đúng lúc đó, Alice nhận ra mình đang đi vào một căn phòng nhỏ nhưng ngăn nắp. Trong phòng kê một chiếc bàn cạnh cửa sổ và trên bàn (đúng như Alice hy vọng) có một chiếc quạt và hai, ba đôi găng tay; vừa định bước ra khỏi phòng thì chợt nhìn thấy một cái chai nhỏ để gần tấm gương soi. Cái chai này không có nhãn đề chữ “HÃY UỐNG TÔI”, nhưng Alice vẫn mở nút chai và ghé môi uống thử. Cô nghĩ: “Mình biết chắc bất cứ lúc nào mình ăn hay uống cái gì đó, thế nào cũng có chuyện thú vị xảy ra. Vậy thì mình chỉ việc chờ đợi xem cái chai này sẽ có tác dụng gì. Hy vọng nó sẽ làm mình to ra như trước đây bởi thật ra mình đã quá mệt mỏi vì phải làm một người bé tí như thế này!”

Quả đúng như vậy, thậm chí còn nhanh hơn Alice tưởng, chưa uống hết nửa chai, đầu cô đã chạm trần nhà và cô lập tức ngừng uống để cứu cái cổ có nguy cơ bị gãy. Cô vội để cái chai xuống và tự nói với mình: “Thế là quá đủ rồi. Hy vọng mình sẽ không to ra nữa, cứ như thế này mình cũng không thể lọt qua cái cửa kia được nữa. Giá như mình không uống nhiều đến thế!”

Nhưng mà... Trời ơi! Lúc này thì đã quá muộn! Alice vẫn tiếp tục to lớn với tốc độ rất nhanh, đến nỗi cô phải quỳ xuống sàn nhà. Và rồi cái phòng cũng trở nên chật chội không chứa nổi thân hình to lớn của Alice. Thế là

Alice phải cố xoay xở để cô có thể nằm vừa trong căn phòng lúc này đã trở nên bé tí xíu, khuỷu tay Alice tì vào cánh cửa ra vào và cánh tay bên kia thì phải vòng qua đầu. Thế mà cô vẫn không ngừng lớn và cuối cùng chẳng còn cách nào khác, Alice đành thò một tay ra ngoài cửa sổ và gác bàn chân lên ống khói. Cô tự nhủ: “Bây giờ dù có xảy ra bất cứ điều gì đi nữa thì mình cũng đến chịu, chẳng thể làm gì được nữa. Không biết rồi mình sẽ biến thành thế nào đây?”

Nhưng cũng may, lúc này nước trong cái chai nhỏ có phép mà Alice uống đã hết tác dụng và Alice không to thêm nữa. Nhưng cứ thế này cũng khó chịu lắm rồi. Hơn nữa có vẻ như Alice chẳng có cơ hội ra khỏi căn phòng này vì thế việc Alice cảm thấy vô cùng khổ sở cũng là điều dễ hiểu.

“Đúng là ở nhà thoải mái hơn nhiều” Cô bé tội nghiệp nghĩ: “Vì mình sẽ chẳng bao giờ cứ hết to ra rồi lại bé đi, thay đổi xoành xoạch như thế này và lại còn bị hết chuột rồi đến thỏ ra lệnh nữa chứ. Ôi, ước gì mình đã không đi xuống cái hang thỏ ấy. Nhưng mình lại hiếu kỳ muốn biết mọi thứ... mà cuộc sống vốn dĩ là như thế! Mình háo hức muốn biết điều gì có thể xảy ra với mình! Khi đọc những truyện thần thoại, mình cứ nghĩ những truyện như thế không bao giờ có thể xảy ra, vậy mà bây giờ chính ở nơi đây, mình đang sống ngay trong những truyện đó! Cần có một cuốn sách viết về câu chuyện của mình, cần lắm chứ! Khi nào lớn lên mình sẽ viết một cuốn. Nhưng bây giờ thì mình đã lớn rồi đấy.” Alice buồn bã nói thêm: “Ít ra ở đây cũng chẳng có chỗ mà lớn hơn nữa.”

Rồi Alice lại nghĩ: “Thế thì có phải mình sẽ chẳng bao giờ già đi không nhỉ? Thế thì thú vị thật, mình sẽ không bao giờ là một bà già. Nhưng như thế thì cứ luôn luôn phải học bài! Ôi, điều này thì chẳng có gì là thích cả!”

Alice tự bảo mình: “Ôi, sao mà may mắn thế hả Alice! Ở đây thì học làm sao được? Vì cái phòng này đã quá chật với mà rồi làm gì còn chỗ để sách nữa!”

Alice cứ tiếp tục như thế, lúc trong vai này lúc đóng vai kia và cô đã tạo ra một cuộc đối thoại hoàn chỉnh. Nhưng lát sau cô nghe thấy một giọng nói của ai đó ngoài phòng. Cô lập tức ngừng cuộc đối thoại và chăm chú lắng nghe.

- Mary Ann! Mary Ann! Đưa ngay cho tôi đôi găng tay!

Rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng gấp gấp lên cầu thang. Alice biết chắc đó là Thỏ Trắng đang đến tìm cô và cả người cô run lên đến nỗi ngôi nhà cũng rung lên bần bật. Cô hoàn toàn quên rằng giờ đây cô đã to hơn Thỏ Trắng gấp nghìn lần và chẳng có lí do gì phải sợ nó.

Lúc đó, Thỏ Trắng đã đứng trước cửa và cố mở cửa, nhưng vì cánh cửa mở vào bên trong mà khuỷu tay của Alice lại ép chặt vào đó nên mọi cố gắng của Thỏ Trắng đều vô hiệu. Alice nghe Thỏ Trắng nói: “Thế thì mình sẽ đi vòng ra phía sau và sẽ vào nhà bằng lối cửa sổ.”

“Lối đó cũng không được đâu!” Alice nghĩ thầm và đợi đến khi Thỏ Trắng, theo phỏng đoán của cô, đã đứng dưới cửa sổ, Alice mới bất ngờ xòe tay ra và chộp một cái trong không khí. Nhưng cô không chộp được gì cả mà chỉ nghe một tiếng thét chói tai cùng lúc với tiếng huých một cái như có ai ngã xuống đất rồi tiếng kính vỡ loảng xoảng. Từ những âm thanh đó, Alice suy ra rằng chỉ có thể là Thỏ Trắng đã ngã vào dàn dưa chuột hay một cái gì đó tương tự.

Tiếp đó là giọng nói đầy tức giận của Thỏ Trắng:

- Pat! Pat! Anh đang ở đâu?

Rồi một giọng nói khác mà Alice chưa nghe thấy bao giờ:

- Đây, tôi ở đây! tôi đang đào đất để trồng táo, thưa ngài!

- Đào đất để trồng táo! Thật không?! - Thỏ Trắng giận dữ nói. - Lại đây! Lại đây giúp ta ra khỏi chỗ này! (Lại có thêm tiếng kính vỡ.) Pat này, hãy nói cho ta biết, cái gì trong cửa sổ thế?

- Đó hẳn là một cánh tay, thưa ngài! (Anh ta phát âm từ cánh tay thành “ánh ay”.)

- Một cánh tay? Anh đúng là đồ con ngỗng! Đã có ai nhìn thấy cánh tay to đến thế chưa? Cánh tay đó lấp kín cả khung cửa sổ đấy!

- Thưa ngài, quả là nó có lấp kín khung cửa sổ, nhưng nó đúng là một

cánh tay đẩy ạ.

- Thôi được, dù nó có đúng là một cánh tay hay không thì nó cũng chẳng có phận sự gì ở đây cả. Hãy mang nó đi đi!

Sau đó là một khoảnh khắc im lặng kéo dài và Alice chỉ nghe được tiếng thì thầm: “Chắc chắn rồi, tôi không thích nó, thưa ngài, không chút nào, không một chút nào!”, “Thế thì hãy làm như ta bảo, anh đúng là đồ hèn!”. Alice lại xòe bàn tay ra và chộp một cái nữa. Lần này có tới hai tiếng thét chói tai và tiếng kính vỡ cũng nhiều hơn. “Chắc ngoài kia phải có nhiều dàn dưa chuột lắm!” Alice nghĩ: “Không biết bọn chúng sẽ làm gì tiếp đây? Giá mà chúng kéo được mình ra khỏi cửa sổ nhỉ, ước gì chúng làm được như thế! Chắc chắn mình chẳng muốn ở đây thêm tí nào nữa!”

Alice chờ thêm chút nữa nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Cuối cùng cũng có tiếng ùng ục của một chiếc xe kéo nhỏ và nhiều giọng nói cùng một lúc: “Cái thang nữa đâu? Sao mình lại chỉ mang đến một cái thang thôi nhỉ. Bill giữ cái thang kia”, “Bill! Mang nó lại đây, cái thang ấy”, “Đây, đặt nó ở góc này”, “Không, phải buộc chúng lại với nhau đã vì những cái thang này cao chưa tới một nửa bức tường”, “Ờ chúng sẽ được việc đây; đừng để chúng rời nhau”, “Đây kia mà, Bill! Bắt lấy cái dây thừng này nhé!”, “Mái nhà có chịu được không? Chú ý nhé, viên ngói kia sắp rơi ra đấy”, “Ôi, nó rơi mất rồi! Tránh ra, ngói rơi xuống đầu bây giờ!” (Một tiếng động lớn phát ra giống như tiếng rơi vỡ của một vật gì đó) “Việc này là do ai làm”, “Bill đấy, tôi đoán thế”, “Ai sẽ chui xuống ống khói nào”, “Không, tôi không xuống đâu! Anh xuống đi!”, “Tôi không xuống đâu!”, “Thế thì Bill sẽ xuống!”, “Lại đây, Bill! Ông chủ bảo anh chui xuống ống khói.”

“Ôi, thế là Bill phải chui xuống ống khói rồi, anh ta có xuống không nhỉ?” Alice nghĩ: “Sao bọn chúng cứ đổ hết mọi việc lên đầu Bill thế! Nếu mình là Bill mình sẽ chẳng chịu làm như thế đâu. Cái lò sưởi này hẹp thật đấy nhưng mình vẫn có thể đạp cho nó một phát.”

Alice co chân lại để có một khoảng cách cần thiết tới ống khói lò sưởi. Rồi cô chờ cho đến khi nghe thấy tiếng sột soạt của một con vật nhỏ đang cào cào

trong ống khói ngay sát phía trên cô (cô không đoán được nó là con gì nhưng biết chắc đó là Bill), lúc đó cô mới đập mạnh vào ống khói một cái rồi chờ xem điều gì sẽ xảy ra.

Đầu tiên cô nghe thấy tiếng ồn ào của đám đông cùng kêu lên:

- Bill ra rồi kìa!

Tiếp đó chỉ có tiếng của Thỏ Trắng:

- Đỡ lấy anh ta, cậu đứng ra cạnh hàng rào đi!

Im lặng một lúc rồi lại nhiều tiếng nói cất lên cùng một lúc:

“Nâng đầu anh ta lên!”, “Cho anh ấy một ngụm rượu mạnh”, “Đừng để anh ấy nghẹt thở”, “Thế nào rồi anh bạn? Chuyện gì xảy ra với anh thế? Hãy kể tất cả cho chúng tôi đi.”

Tiếp đó là một giọng the thé nhưng yếu ớt (Alice đoán đó là giọng của Bill);

- Tôi cũng chẳng biết nữa. Không cần uống nữa đâu, cảm ơn ông, bây giờ tôi khá hơn nhiều rồi. Quả thật tôi rất xấu hổ phải nói với ông rằng tất cả những gì tôi biết chỉ là có một vật gì đó giống như hình nộm đặt trong chiếc hộp có lò xo, đã bật ra và lao vào tôi, đẩy tôi bắn đi như tên lửa!

- Đúng là anh đã vọt ra như tên lửa đấy, anh bạn ạ! - Những người khác họa theo.

- Chúng ta phải đốt ngôi nhà này thôi! - Tiếng Thỏ Trắng. Nghe vậy, Alice vội gào to hết mức:

- Nếu các người làm vậy, tôi sẽ thả con Dinah ra cho nó lao vào các người đấy!

Lập tức tất cả im phăng phắc. Alice nghĩ thầm: “Không biết họ sẽ làm gì đây! Nếu họ thông minh một chút, họ sẽ thấy nên gỡ mái nhà ra.” Chừng một, hai phút sau, cả đám bên ngoài bắt đầu đi quanh ngôi nhà và Alice lại nghe thấy tiếng Thỏ Trắng:

- Một cái xe ba gác sẽ hữu dụng đấy! Nào bắt đầu đi!

“Một xe ba gác để làm gì chứ?” Alice băn khoăn. Nhưng cô chẳng mất nhiều thời gian suy đoán, vì ngay lúc đó, một cơn mưa sỏi đã rơi ào ào xuống cạnh cửa sổ, một vài viên rơi trúng mặt cô. Alice nghĩ bụng: “Mình phải dừng ngay cái trò này lại mới được” và cô hét to:

- Tốt hơn hết là các người đừng làm như thế?

Lập tức tất cả lại im lặng như tờ.

Ngay lúc đó, Alice sửng sốt nhận ra tất cả những viên đá cuộc nhỏ đều biến thành bánh khi chúng chạm vào sàn nhà. Một ý nghĩ chợt vụt lóe lên trong đầu cô: “Nếu mình ăn một trong những cái bánh này thì chắc chắn nó sẽ làm thay đổi tâm vóc mình và bởi vì nó không thể làm mình to hơn nữa thì nó sẽ phải làm mình bé đi, chắc chắn là thế.”

Thế là, cô chén luôn một chiếc bánh và sung sướng nhận ra ngay lập tức, người cô bắt đầu co lại. Ngay khi nhỏ lại vừa đủ chui lọt qua cửa ra vào, Alice vội lao ra khỏi nhà và nhìn thấy một đám đông những con chim và thú nhỏ đang đứng bên ngoài. Bill, chính là chú thằn lằn nhỏ đáng thương, đang nằm giữa đám đông. Hai con chuột lang đỡ Bill dậy và cho nó uống một thứ nước gì đó. Vừa thấy Alice xuất hiện, cả bọn nhất loạt lao vào tấn công cô nhưng Alice đã nhanh chân chạy thoát và ngay sau đó cô thấy mình đã an toàn trong rừng rậm.

Vừa lang thang trong rừng, Alice vừa nghĩ: “Điều đầu tiên mình phải làm là trở lại hình dáng như trước và tiếp đó là tìm cách vào khu vườn tươi đẹp kia. Theo mình đây là kế hoạch tuyệt vời nhất.”

Không nghi ngờ gì nữa, đây đúng là một kế hoạch tuyệt vời, hết sức rõ ràng và đơn giản. Khó khăn duy nhất là Alice chẳng hề có một sáng kiến nào dù là nhỏ nhất để thực hiện kế hoạch đó. Và trong khi len lỏi giữa các hàng cây, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, lòng băn khoăn lo lắng thì Alice bỗng nghe tiếng chó sủa, tuy nhỏ nhưng rất chói tai ngay trên đầu khiến cô hốt hoảng nhìn lên.

Một con chó con nhưng to xù đang cúi đầu nhìn cô bằng đôi mắt to tròn và nó uể oải giờ một chân ra cố chạm vào Alice.

- Ôi, con vật nhỏ đáng thương! - Alice nói giọng trù mẩn dỗ dành và cô cố huýt sáo để gọi nó, nhưng bỗng nhiên cô phát hoảng khi nghĩ rằng con chó này đang đói và rất có thể nó sẽ ăn thịt cô ngay tức khắc, bất chấp những lời nói ngọt ngào mà cô dành cho nó.

Không biết phải làm gì, Alice đành nhặt một cành cây nhỏ và đưa một đầu về phía con chó. Lập tức con chó nhảy căng lên, sủa ăng ăng tỏ vẻ vui sướng và nó chạy đến vồ lấy cành cây. Lúc đó, Alice đã kịp nấp sau cây kê^[10] để khỏi bị con chó chạy đè lên. Khi thấy Alice xuất hiện ở phía bên kia cây kê cùng với cành cây nhỏ, con chó lại chạy tới, vồ lấy cành cây và trong lúc vội vàng lao đầu về phía trước, cả người nó lộn một vòng. Thấy vậy, Alice nghĩ ngay đến một trò chơi có xe ngựa kéo, trong đó bất kỳ lúc nào người chơi cũng có thể bị giẫm bẹp dưới chân ngựa. Vì thế, Alice cứ chạy quanh cây kê và con chó cũng hết chạy lên rồi quay lại để vồ lấy cành cây, vừa chạy vừa sủa bằng một giọng khàn khàn. Cứ thế cho đến khi mệt quá, nó ngồi thụp xuống để thở, lưỡi thè khỏi miệng và đôi mắt to nửa khép nửa mở.

Alice nghĩ có lẽ đây là cơ hội để chạy trốn, thế là cô bật dậy và cắm đầu chạy cho tới khi mệt lử thở không ra hơi và tiếng sủa của con chó chỉ còn là tiếng vọng nho nhỏ ở đằng xa.

“Tuy vậy, nó quả là một con chó nhỏ đáng yêu!” Alice nói trong lúc tựa vào một cành cây mao lương để nghỉ và ngắt một cái lá để quạt: “Mình rất thích dạy nó những trò chơi mới, chỉ cần trở lại kích cỡ như trước đây thì mình hoàn toàn có thể làm được việc đó! Ôi, Trời ơi! Mình gần như đã quên mất là mình phải làm sao để có thể to lớn như trước! Để xem nào, phải làm gì bây giờ nhỉ? Có lẽ mình nên ăn hay uống một thứ gì đó. Nhưng ở đây thì có gì mà ăn và uống chứ?”

Rõ ràng đây là một vấn đề quan trọng, ăn và uống cái gì bây giờ? Alice nhìn quanh, chỉ toàn hoa và cỏ, ngoài ra chẳng thấy bất cứ gì giống như những thứ có thể ăn hay uống được trong hoàn cảnh này. Có một cây nấm to

mọc gần đó, cao bằng cô. Alice lần lượt nhìn ngó cả phía trước, phía sau lẫn xung quanh cây nấm nhưng không phát hiện được gì. Cô chợt nghĩ cô cần phải xem xét kỹ cả trên ngọn cây nấm để biết có gì trên đó.

Cô kiểng chân và vừa nhìn thấy ngọn cây nấm thì mắt cô cũng bắt gặp một con sâu bướm lớn màu xanh sẫm đang ngồi trên đó. Sâu bướm khoanh tay lại, miệng ngậm một cái ống điếu đang lặng lẽ hút thuốc và không mảy may để ý đến bất cứ một thứ gì khác xung quanh nó, kể cả sự xuất hiện của Alice.

CHƯƠNG 5

LỜI KHUYÊN CỦA SÂU BƯỚM

Trong giây lát, Sâu bướm và Alice im lặng nhìn nhau. Cuối cùng Sâu bướm cũng rút ống điều khỏi miệng và lên tiếng, giọng uể oải, ngái ngủ:

- Cô là ai?

Mở đầu như vậy thì chẳng ai muốn nói chuyện cả. Tuy vậy, Alice cũng dè dặt đáp.

- Tôi... Tôi không biết, thưa ông. Nhưng chỉ lúc này thôi. Ít ra thì sáng nay khi ngủ dậy tôi vẫn còn biết tôi là ai, nhưng từ đó đến bây giờ tôi nghĩ là tôi đã thay đổi nhiều lần rồi.

Sâu bướm lạnh lùng hỏi.

- Cô nói thế là ý gì? hãy giải thích đi nào!

- Tôi e rằng tôi không thể giải thích rõ hơn. Bởi vì bản thân tôi cũng không hiểu nổi điều đó. Trong một ngày mà kích thích cơ thể tôi cứ bị thay đổi nhiều lần thì đó là điều vô cùng khó hiểu. - Alice lễ phép trả lời.

- Cũng không hẳn.

- Ồ, có lẽ là ông chưa từng thấy điều đó. Nhưng khi nào ông biến thành nhộng, và rồi thành bướm, tôi cho rằng ông sẽ hiểu điều đó kỳ quặc như thế nào, có đúng thế không thưa ông?

- Không kỳ quặc tí nào cả.

- Vâng, có thể ông có những cảm nghĩ khác. Nhưng tất cả những gì tôi biết đều rất kỳ quặc đối với tôi.

- Này cô! Nhưng cô là ai mới được chứ? - Sâu bướm khinh khỉnh nói.

Câu hỏi đó lại đưa họ trở về đoạn mở đầu của cuộc đối thoại. Alice cảm thấy hơi bực mình trước cái kiểu đưa ra những câu hỏi chông lòn như thế của Sâu bướm. Cô đứng thẳng người và lên tiếng với thái độ từ tốn:

- Tôi cho rằng ông nên nói cho tôi biết ông là ai trước đã.

- Tại sao chứ? - Sâu bướm hỏi.

Lại một câu hỏi khiến người ta bối rối. Và bởi vì Alice không nghĩ ra được câu trả lời thỏa đáng và cũng vì Sâu bướm hình như cũng đang trong tâm trạng rất không thoải mái nên Alice bèn bỏ đi.

- Quay lại đi! Tôi có chuyện quan trọng cần nói đây! - Sâu bướm gọi.

Câu nói đó vang lên như một lời hứa hẹn và Alice quay lại.

- Cô hãy bình tĩnh nhé. - Sâu bướm nói.

- Chỉ có thể thôi à? - Alice cố nuốt giận.

- Không đâu. - Sâu bướm trả lời.

Alice cho rằng tốt hơn hết là nên chờ xem, và lại lúc này cô cũng chẳng có việc gì làm và biết đâu, con Sâu bướm này lại chẳng kể cho cô một câu chuyện gì đó thú vị. Vài phút trôi qua, Sâu bướm vẫn hút từng hơi ngắn và im lặng. Nhưng cuối cùng nó cũng thôi không khoanh tay nữa, rút ống điếu ra khỏi miệng và bảo Alice:

- Cô cho rằng cô đã bị biến đổi phải không?

- Tôi e là thế, thưa ông. Tôi không thể nhớ được những gì mà trước đây đã từng rất quen thuộc với tôi. Và kích cỡ người tôi thì cứ chưa đến mười phút đã lại thay đổi!

- Không thể nhớ được cái gì?

- Ô, thí dụ bài “Con ong chăm chỉ”, khi tôi đọc lên thì lời lại hoàn toàn khác. - Alice buồn bã nói.

- Cô hãy đọc bài “Cha già rồi, thừa cha William” xem nào.

Alice khoanh tay lại và bắt đầu đọc:

“‘Cha già lắm rồi, thừa cha William’

Chàng trai nói:

‘Mái đầu cha đã bạc

Sao cha vẫn chơi trò trồng cây chuối

Lẽ nào điều đó hợp với cha?’

Cha William đáp lại lời chàng:

‘Ngày trẻ ta sợ rằng bài tập này sẽ làm ta hỏng não

Nhưng đến giờ ta chắc là không phải

Vì ta vẫn thường xuyên tập mãi bài này’

Chàng trai nói:

‘Nhưng cha đã già rồi

Cha đang béo lên khác thường lắm đấy

Thế mà cha vẫn nhào lộn ngay ở cửa...

Lí do nào xin cha nói con nghe?’

Ông già tóc trắng như sương tuyết

Bảo rằng:

‘Chân tay ta khi còn trai trẻ

Đã được sức dầu cho mãi mãi dẻo dai
Giá chỉ một shilling một hộp.
Để ta gửi cho con hai hộp nhé, con trai?’

‘Cha già rồi, hàm răng cha đã yếu,
Chẳng nhai nổi những gì rắn hơn mỡ cứng
Sao cha vẫn chén bay con ngỗng
Hết sạch cả xương cả mỏ hả cha?
Sao cha lại có thể làm được điều đó?’

Người cha nói:

‘Vì thời trai trẻ
Ta đã tuân theo một nguyên tắc tuyệt vời
Là suốt ngày cãi vã với vợ ta
Cho cơ bắp cứng lên và hàm răng cũng vậy
Giờ già rồi ta cũng vẫn như thế.’

‘Cha già rồi’ Chàng trai lại nói:

‘Ai cũng chê mắt cha chẳng còn tinh
Vậy mà cha đặt con lươn trên mũi
Giữ nó cân bằng, sao tài thế hả cha?’

‘Ta đã trả lời con ba câu hỏi

Thế là đủ rồi, đừng vênh váo nữa con

Ta không thể cả ngày nghe những câu ngớ ngẩn

Hãy xéo đi kẻo ta đá cho một phát

Văng xuống dưới cầu thang đấy con trai.’’

- Bài thơ này có phải như thế đâu? - Sâu bướm nhận xét.

- Tôi cũng nghĩ là nó không hoàn toàn như thế. Một vài từ đã bị sai. - Alice rụt rè đáp.

- Cô đọc sai từ đầu đến cuối thì có. - Sâu bướm quả quyết và trong giây lát cả hai đều im lặng.

Rồi Sâu bướm lên tiếng trước:

- Cô muốn mình sẽ to ra như thế nào?

- Ôi, về mặt kích thước thì tôi cũng không có yêu cầu gì đặc biệt lắm. - Alice vội vã đáp. - Vấn đề là chẳng ai muốn thân hình mình cứ bị thay đổi luôn xoành xoạch, ông hiểu chứ?

- Tôi không hiểu.

Alice im lặng. Chưa bao giờ cô thấy tâm trí mình lại rối bời đến thế và cô cảm thấy mình đang mất bình tĩnh.

- Thế cô đã hài lòng với kích thước hiện giờ của mình chưa? - Sâu bướm hỏi.

- Thưa ông, thật sự là tôi muốn mình cao lớn hơn chút nữa. Chỉ cao có ba inch thế này thì tệ hại quá.

- Đó thật sự là chiều cao tuyệt vời đấy! - Sâu Bướm cúi kính nói rồi đứng thẳng người lên (nó cao đúng 3 inch).

- Nhưng tôi không quen với chiều cao như thế! - Alice khốn khổ cãi lại bằng một giọng thật bi thương.... Và cô nghĩ thầm: “Ước gì các loài vật không dễ tự ái như thế!”

- Sớm muộn gì cô cũng sẽ quen thôi - Sâu bướm nói rồi đút cái ống điếu vào miệng và lại bắt đầu hút.

Lần này Alice kiên nhẫn chờ cho đến khi con sâu kia phải lên tiếng. Chừng một, hai phút sau, Sâu bướm lại rút cái ống điếu khỏi miệng, ngáp vài cái và lắc lắc người, rồi nó bò khỏi cây nấm và trườn vào đám cỏ, vừa bò vừa nói:

- Một bên sẽ làm cô cao lên và bên kia sẽ làm cô bé lại.

- Bên này của cái gì và bên kia của cái gì mới được chứ? - Alice băn khoăn.

- Cửa cây nấm. - Sâu bướm nói, cứ như nó biết được suy nghĩ của Alice và phút chốc đã không thấy nó đâu nữa.

Alice dành ra một phút để quan sát cây nấm kỹ hơn, cố tìm ra đâu là hai bên của nó, nhưng vì thân cây nấm tròn vo nên việc này vô cùng khó. Cuối cùng cô vòng tay ôm lấy cây nấm và mỗi bên bẻ một miếng.

“Chẳng biết miếng nấm bên nào làm mình to lên và bên nào làm mình bé đi?” Alice tự hỏi rồi cô cắn một miếng nấm nhỏ ở tay bên phải và chờ kết quả. Lập tức cô cảm thấy có vật gì đánh mạnh vào dưới cằm mình, thì ra là cằm cô đã đập phải bàn chân!

Cô hốt hoảng bởi sự thay đổi quá nhanh nhưng đồng thời cũng thấy không được lãng phí thời gian bởi vì cô đang co lại rất nhanh và thế là cô lập tức tìm cách ăn một ít nấm còn lại ở tay bên kia. Lúc đó, cằm cô đã ép sát vào chân đến nỗi phải chật vật lắm mới há được miệng đủ rộng để cắn một miếng nấm. Cuối cùng cô cũng nuốt được một miếng nấm nhỏ ở tay bên trái.

“Xem nào, cuối cùng thì cái đầu của mình cũng đã quay đi quay lại được rồi!” Alice mừng rỡ nói nhưng ngay lập tức tiếng reo vui của cô biến thành tiếng kêu hốt hoảng bởi vì cũng lúc đó, cô không thấy vai mình đâu cả. Khi cô nhìn xuống thì tất cả những gì cô thấy được chỉ là một cái cổ dài ngoẵng, giống như một thân cây mọc chồi lên giữa một biển lá xanh xa tít mù tắp ở phía dưới.

“Toàn bộ màu xanh dưới kia là cái gì thế nhỉ? Còn cái vai của mình thì ở đâu? Ôi, đôi bàn tay khốn khổ của mình, chúng ra sao rồi mà mình không nhìn thấy.” Vừa nói, Alice vừa vung vẩy tay nhưng chẳng thấy gì khác, chỉ có đám lá xanh phía dưới hơi dao động.

Bởi vì hình như chẳng có cách gì đưa tay lên đầu, Alice đành phải cúi đầu xuống và cô vui mừng thấy cái cổ cũng có thể cúi xuống một cách dễ dàng và quay đi quay lại mọi phía giống như một con rắn. Cô cũng có thể uốn cong cái cổ theo hình zíc zắc và chuẩn bị sục sạo trong đám lá để tìm đôi tay (đám lá này chính là tán cao nhất trên ngọn cây mà lúc trước cô đi ở dưới). Đúng lúc đó, một tiếng kêu lạnh lốt khiến cô vội lùi lại: một con bò câu lớn lao vào mặt cô và đang dùng đôi cánh của nó đánh cô tới tấp.

- Rắn! - Bò câu gào lên.

- Tôi không phải rắn! - Alice phản nộ nói - Hãy để tôi yên!

- Ta nói lại lần nữa, người đúng là rắn! - Bò câu lặp lại, nhưng giọng nó đã có phần dịu hơn và còn kèm theo tiếng nức nở - Ta đã tìm đủ mọi cách, nhưng chẳng có cách nào ngăn được chúng!

- Tôi chẳng hiểu gì về những điều bạn nói.

- Ta đã thử ở gốc cây, trên các bờ ruộng và cả hàng rào nữa. Nhưng lũ rắn ấy, với chúng, chẳng nơi nào chúng để ta được yên ổn cả! - Bò câu tiếp tục giải bày, chẳng thèm để ý đến Alice.

- Alice càng nghe càng rối, nhưng cô cho rằng tốt nhất là không nên nói gì và cứ để cho đến khi Bò câu than thở xong.

- Chúng cứ làm như ắp trứng là việc chẳng khó nhọc chút nào ấy. Thế mà ta vừa phải ắp trứng vừa phải canh chừng lũ rắn cả ngày lẫn đêm. Đã ba tuần nay ta không hề chớp mắt!

- Tôi rất tiếc về việc bạn đã bị quấy nhiễu đến thế - Alice nói và bắt đầu hiểu được câu chuyện.

- Ta đã phải mang ổ trứng lên ngọn cây cao nhất trong rừng - Bò câu vẫn

tiếp tục nói, nó cao giọng rít lên - và cứ tưởng cuối cùng ta cũng thoát khỏi chúng, bởi vì để vào được ổ của ta thì chúng chỉ có thể phi từ trên trời xuống! Thế mà... Trời ơi! Đồ rắn khốn khiếp!

- Nhưng xin nói với bạn rằng tôi không phải là rắn. Tôi... Tôi là...

- Được rồi, thế cô là gì!? Ta có thể thấy cô đang cố bịa chuyện gì đó!

- Tôi... Tôi là một cô bé - Alice nói nhưng chính cô cũng đâm ra hơi nghi ngờ khi cô nhớ tới những lần biến đổi mà cô đã trải qua trong ngày hôm đó.

- Cứ như thật ấy! - Bồ câu nói, giọng khinh miệt - Trong đời mình, ta đã từng gặp nhiều cô bé dễ thương, nhưng chưa bao giờ thấy một cô bé có cái cổ như thế! Không, không phải! Cô đúng là một con rắn! Dù cho cô có chối bỏ điều đó cũng vô ích thôi. Ta đoán rằng rồi cô sẽ bảo rằng cô chưa bao giờ ăn trứng đấy!

- Tất nhiên là tôi đã từng ăn trứng rồi! Alice nói vì cô vốn là một đứa trẻ thật thà. - Nhưng bạn biết đấy, các cô bé đều ăn trứng và cũng ăn nhiều như rắn ăn trứng ấy.

- Ta không tin, nhưng nếu các cô bé đã ăn trứng thì chúng cũng là loài rắn, đó là tất cả những gì ta có thể nói - Bồ câu nói.

Đối với Alice, đây quả là một suy nghĩ rất mới lạ và cô im lặng, bồ câu thừa dịp nói tiếp:

- Cô đang tìm trứng, ta biết điều đó quá rõ và cho dù cô là một cô bé hay là một con rắn thì đối với ta cũng thế cả thôi, chẳng có ý nghĩa gì.

- Nhưng với tôi thì nó lại rất quan trọng! - Alice vội nói - Có điều bây giờ tôi không đi tìm trứng và dù tôi có tìm trứng đi chăng nữa thì đó cũng không phải là trứng của bạn. Tôi không thích ăn trứng sống.

- Ồ! Thế thì hãy xéo khỏi đây đi! - Bồ câu xưng xia nói và bắt đầu nằm xuống ổ để ấp trứng. Alice cúi xuống, cố lườn mình giữa những hàng cây, bởi vì cổ cô cứ luôn mắc phải những cành cây và mỗi lần như thế cô lại phải dừng lại để gỡ nó ra. Lát sau, cô chột nhớ cả hai tay cô vẫn còn giữ mấy

miếng nấm. Thế là rất thận trọng, cô cầm một miếng nhỏ ở tay bên này rồi lại cầm một miếng nhỏ ở tay bên kia, người cô thì lúc to ra lúc lại bé đi, cứ như thế cho đến khi cô trở về chiều cao cũ.

Có được chiều cao cũ sau một thời gian dài biến đổi liên tục đã mang lại cho cô một cảm giác thật lạ lùng, nhưng chỉ sau vài phút ngỡ ngàng lúc ban đầu rồi cô cũng thấy quen và lại bắt đầu trò truyện một mình như cô vẫn thường làm vậy. “Xem nào, thế là một nửa kế hoạch của mình đã được thực hiện! Tất cả những thay đổi này thật khó hiểu! Mình chẳng thể nào biết được cứ sau mỗi phút mình sẽ biến ra như thế nào nữa! Nhưng dù sao mình đã trở lại chiều cao như cũ rồi. Việc tiếp theo là phải vào khu vườn tuyệt đẹp kia mới được, nhưng không biết phải vào đó bằng cách nào?” Vừa nói đến đó, Alice bỗng thấy mình đã bước vào một khu đất trống, trên đó chỉ có một ngôi nhà nhỏ cao khoảng bốn foot. “Ai có thể sống ở đây nhỉ? Mà mình to thế này thì gặp họ làm sao được, vì mình sẽ làm cho họ phát hoảng lên ấy chứ!” Nghĩ vậy, cô lại nhắm nháp một miếng nấm ở tay phải và không dám đến gần ngôi nhà cho đến khi cô nhỏ lại chỉ còn cao khoảng chín inch.

CHƯƠNG 6

LỌN CON VÀ HẠT TIÊU

Alice ngấm nhìn ngôi nhà trong vài phút và không biết nên làm gì thì bỗng nhiên cô thấy một người hầu mặc chế phục từ khu rừng bước ra (cô đoán anh ta là người hầu vì anh ta mặc chế phục như kiểu người hầu trong các gia đình quyền quý, tuy vậy nếu chỉ nhìn vào khuôn mặt thì cô phải gọi anh ta là cá, một con cá). Người hầu mặt cá đó dùng khuỷu tay gõ rõ to vào cánh cửa. Cửa mở. Một người hầu khác, có khuôn mặt tròn, đôi mắt to như mắt ếch, cũng mặc chế phục xuất hiện trước cửa. Alice thấy cả hai đều có những lọn tóc xoắn rắc phấn rủ xuống đầu. Cô rất nóng lòng muốn biết chuyện này là thế nào và cô rón rén ra khỏi khu rừng để đến gần ngôi nhà và dòng tai nghe ngóng.

Người hầu mặt cá rút từ dưới tay áo một phong thư lớn, phải to gần bằng người anh ta và trao lá thư cho người hầu mặt ếch. Bằng một giọng trang trọng, anh ta nói:

- Hãy chuyển đến nữ công tước, thư từ hoàng hậu mời đến dự buổi chơi croke.

Cũng bằng một giọng trang nghiêm như thế, người hầu mặt ếch lặp lại câu nói của anh kia, nhưng thứ tự từ có thay đổi chút ít.

- Thư từ hoàng hậu, mời nữ công tước đến dự buổi chơi croke.

Thế rồi cả hai cùng cúi đầu chào nhau, các lọn tóc quăn của họ chạm vào nhau.

Trước cảnh đó, Alice không nhịn được cười và cô phải chạy vội vào rừng

vì sợ tiếng cười của mình sẽ khiến hai người kia nghe thấy. Khi Alice quay lại ngôi nhà thì người hầu mặt cá đã đi rồi, còn người hầu mặt ếch đang ngồi bệt trên nền đất gần cửa ra vào và ngơ ngẩn nhìn trời.

Alice rón rén đến gần và gõ cửa.

- Không cần gõ cửa đâu. - Người hầu mặt ếch nói - Vì hai lẽ: thứ nhất, vì tôi cũng đang đứng cùng một phía cửa với cô. Thứ hai, vì họ đang làm âm ĩ trong nhà, chẳng ai có thể nghe thấy tiếng cô gọi nữa cửa đâu.

Đúng là trong nhà đang rất ồn ào, nào là tiếng la hét, tiếng hắt hơi, tiếng đổ vỡ cứ như bát đĩa, ấm chén, xoong nồi đang bị đập vỡ thành từng mảnh.

- Thế thì tôi phải làm thế nào để vào nhà? - Alice hỏi.

- Việc cô gõ cửa có lẽ cũng phần nào có ý nghĩa đấy nếu như giữa chúng ta có một cánh cửa. Thí dụ, nếu cô ở bên trong và cô gõ cửa thì tôi có thể mở cửa cho cô ra. Cô hiểu chứ?

Trong khi nói với Alice, chàng ếch này vẫn ngược mắt nhìn trời và theo Alice, rõ ràng đó là hành động bất lịch sự. “Nhưng có lẽ hẳn cũng chẳng có cách nào khác vì mắt hẳn gần như sát với đỉnh đầu. Và dù hẳn có nhìn đi đâu chẳng nữa thì hẳn vẫn có thể trả lời câu hỏi của mình.” Và Alice nhắc lại câu hỏi to hơn trước.

- Tôi phải làm thế nào để vào được trong nhà?

- Tôi sẽ ngồi đây cho đến mai. - Người hầu mặt ếch nói.

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở và một chiếc đĩa lớn bị ai đó ném bay ra ngoài, hướng thẳng vào đầu người hầu mặt ếch, nhưng may sao nó chỉ sượt qua mũi anh ta và đập vào một cái cây đằng sau rồi vỡ vụn.

- Tôi phải làm thế nào mới vào được nhà? - Alice lại hỏi, giọng to hơn.

- Cô vẫn muốn vào ư? Đây là câu hỏi đầu tiên đấy, cô biết không?

Trong cái thế giới kì lạ này, chắc chắn chỉ có mình Alice là không thích kiểu nói chuyện như vậy. “Thật ngán ngấm kinh khủng. Cái kiểu lập luận của

các con vật đủ khiến người ta phát điên!” Alice lẩm bẩm.

Hình như anh chàng người hầu mặt ếch nghĩ rằng đây là dịp tốt để lặp lại câu hỏi vừa nảy với một vài thay đổi.

- Tôi sẽ ngồi ở đây, ngày này qua ngày khác.

- Nhưng tôi thì làm gì? - Alice hỏi.

- Bất kì điều gì cô muốn. - Nói xong anh ta bắt đầu huýt sáo.

- Ôi, nói chuyện với hăn thật phí lời. Hăn đúng là một kẻ cực ngốc! - Alice chán ngán rồi cô tự mở cửa và bước vào nhà.

Phía sau cánh cửa là một gian bếp rộng nhưng khắp nơi mù mịt khói. Nữ công tước ngồi trên một chiếc ghế ba chân ở giữa phòng và đang vỗ về một đứa bé. Bà đầu bếp thì nghiêng người trên bếp lửa, tay cầm muôi quấy lia lia trong một cái vạc lớn có lẽ là đầy xúp.

“Chắc phải có nhiều hạt tiêu trong xúp lắm đây!” Alice vừa nói vừa hắt hơi liên tục.

Đúng là khắp nơi đầy mùi hạt tiêu. Ngay cả Nữ công tước cũng chốc chốc lại hắt hơi, đứa bé cũng hắt hơi còn nếu không hắt hơi thì nó lại gào khóc chẳng lúc nào yên. Chỉ có bà đầu bếp là người duy nhất không hắt hơi, ngoài ra còn có một con mèo to đang nằm trước lò sưởi nhăn nhó cười, mồm ngoác đến tận mang tai.

- Xin bà nói cho cháu biết tại sao con mèo của bà lại cười như thế? - Alice rụt rè nói. Cô không biết phải nói năng thế nào với Nữ công tước cho phải phép.

- Nó là một con mèo Cheshire. - Nữ công tước nói. - Và vì thế mà... Này! Lợn con!

Những tiếng cuối, bà ta bỗng quát lên khiến Alice giật nảy mình, nhưng rồi cô cũng hiểu là bà ta quát đứa bé chứ không phải cô, thế là cô lấy can đảm và tiếp tục:

- Cháu không biết rằng những con mèo Cheshire lúc nào cũng nhăn nhó như thế. Thật ra, cháu không biết mèo có thể cười.

- Tất cả các con mèo đều có thể cười và hầu hết chúng đều cười như vậy.

- Cháu không biết gì về chuyện này cả. - Alice lịch sự nói. Cô cảm thấy rất hài lòng vì đã nói chuyện được với Nữ công tước.

- Cháu thì biết gì nhiều cơ chứ? Đó là sự thật đấy.

Alice không thích cái kiểu nhận xét này tí nào và cô nghĩ là tốt hơn nên nói sang một chủ đề khác. Trong khi cô tìm kiếm chủ đề mới thì bà đầu bếp đã bê vạc xúp ra khỏi bếp lò và lập tức ném tất cả những gì bà ta vớ được vào Nữ công tước và đứa bé. Trước tiên là cái que sắt cời lửa, rồi đến trận mưa đủ loại xoong, nồi, bát, đĩa. Nữ công tước chẳng để tâm gì đến chuyện đó ngay cả khi các thứ đó trúng vào bà. Còn đứa bé thì từ trước giờ vẫn gào khóc âm ỉ nên cũng không thể nói rằng những đồ vật kia liệu có làm nó đau hay không.

- Ôi, bà đang làm gì thế này, phải cẩn thận chứ! - Alice hốt hoảng nhảy lên nhảy xuống để tránh các đồ vật văng vào người. - Ôi, cái mũi của thằng bé gần đứt rồi kìa! - Alice hét lên vì lúc đó một cái chảo lớn chưa từng thấy bay vụt qua thằng bé và gần như tiện đứt cái mũi của nó.

- Nếu ai cũng ý thức được những việc mình làm thì trái đất này đã quay nhanh hơn rồi. - Nữ công tước nói, giọng bà nghe như tiếng gầm gừ.

- Nếu trái đất quay nhanh hơn thì chưa chắc đã tốt hơn đâu. - Alice nói, cô cảm thấy rất vui vì có dịp phô bày một chút kiến thức của mình. - Hãy nghĩ xem, trái đất có cả ngày và đêm sẽ khiến mọi việc được tiến hành thuận lợi như thế nào! Bà biết đấy, trái đất mất hai mươi bốn giờ để quay quanh trục của nó...

- Nói về những cái trục ư?! Hãy chặt đầu cô ta đi! - Nữ công tước đột nhiên ra lệnh.

Alice lo lắng nhìn bà đầu bếp để xem bà ta có thi hành cái lệnh kia không, nhưng bà đầu bếp đang bận quấy xúp và hình như chẳng để ý nghe Nữ công

tức nói. Vì vậy, Alice đánh bạo lại tiếp tục nói.

- Hai mươi bốn giờ, cháu nghĩ vậy, hay là mười hai nhỉ? Cháu...

- Ôi, đừng quấy rầy ta nữa. Ta chẳng bao giờ chịu đựng nổi các con số! - Nữ công tước nói xong lại bắt đầu dỗ dành đứa bé. Bà hát một bài hát ru nhưng cứ đến những câu cuối đoạn, bà ta lại lắc mạnh đứa bé:

*“Hãy quát mắng thằng bé con của bạn,
Hãy đánh đòn nếu nó hất hơi
Nó chỉ luôn làm cho ta khó chịu
Thằng bé này đang chọc tức mọi người.”*

Dàn đồng ca cất tiếng hát:

“Cha! Cha! Cha!”

(Bà đầu bếp và đứa bé là dàn đồng ca.)

Khi hát đến đoạn thứ hai của bài hát ru, Nữ công tước bắt đầu tung hứng đứa bé như một quả bóng còn thằng bé thì gào to đến nỗi Alice khó khăn lắm mới nghe được lời bài hát:

*“Ta nói với thằng con những lời gay gắt
Ta đánh đòn khi nó hất xì hơi
Để nó được hoàn toàn thưởng thức
Vị hạt tiêu cay nồng mỗi lúc nó vui!”*

Dàn đồng ca lại hát:

“Cha! Cha! Cha!”

- Đây cô bé! Nếu thích thì cô có thể dỗ nó một tí! Vì ta còn phải chuẩn bị để chơi croke với Hoàng hậu. - Nữ công tước vừa nói vừa ném đứa bé vào Alice rồi bà ta vội vã ra khỏi phòng. Bà đầu bếp cũng quăng luôn cái chảo đang đặt trên bếp vào Nữ công tước nhưng không trúng.

Khó khăn lắm Alice mới giữ yên được thằng bé bởi vì đứa bé này có hình thù rất kì lạ, cả tay lẫn chân nó đều chĩa ra tứ phía, cứ “kênh càng như một con sao biển vậy” Alice nghĩ. Nằm trong lòng Alice, thằng bé cứ thở phì phì như động cơ hơi nước, nó gập người lại làm đôi rồi lại ưỡn thẳng ra, thế là phải mất vài ba phút đầu Alice mới có thể bế được nó.

Cô cuộn người nó lại như một cái nút rồi giữ chặt tai phải và chân trái của nó để nó không thể giãy đạp được. Ngay sau đó, cô bế nó ra ngoài trời. Cô nghĩ: “Nếu mình không mang thằng bé đi cùng thì chắc chắn chỉ một, hai ngày nữa là bọn họ sẽ giết nó mất. Lẽ nào mình lại để xảy ra một vụ giết người như thế?” Những tiếng cuối cùng Alice nói to thành lời và thằng bé ùn ùn đáp lại (lúc này nó không hắt hơi nữa):

- Đừng có ùn ùn như thế. Đó không phải là cách để mày thể hiện mình đâu.
- Alice cúi xuống bảo nó.

Nhưng thằng bé vẫn tiếp tục ùn ùn khiến Alice lo ngại nhìn vào mặt nó để xem nó có bị làm sao không. Ôi, nó có một cái mũi chổng ngược giống hệt một cái mồm chứ không còn là một cái mũi, đôi mắt ti hí của nó cực kỳ nhỏ nếu so với mắt của những đứa trẻ khác. Tóm lại, Alice chẳng thích gì một khuôn mặt như vậy. “Nhưng có lẽ chỉ lúc nào khóc mặt nó mới như thế.” Nghĩ vậy, Alice lại nhìn vào mặt nó lần nữa để xem có nước mắt không.

Không, chẳng có tí nước mắt nào cả.

- Nếu mày biến thành một con lợn, chú em yêu quý ạ, thì tao sẽ chẳng cần làm gì cho mày nữa mà cứ kệ mày thôi. Hiếu chưa! - Alice nghiêm nghị nói và cái cơ thể nhỏ bé đáng thương ấy lại gào khóc (cũng có thể là nó đang kêu ùn ùn, thật khó mà xác định được). Trong giây lát, cả hai cùng im lặng.

Alice băn khoăn: “Nếu mình đưa thằng bé này về nhà thì mình biết làm gì với nó đây.” Như đọc được suy nghĩ của Alice, thằng bé lại gào lên rất to đến nỗi Alice lại lo lắng nhìn vào mặt nó. Lần này thì không sai vào đâu được, nó đúng là một con lợn không hơn không kém và cô nhận thấy nếu cô cứ tiếp tục bế nó thì thật là ngốc nghếch.

Thế là cô đặt nó xuống và thở phào nhẹ nhõm khi thấy nó nhẹ nhàng phi thẳng vào rừng. Alice nghĩ: “Nếu mà là một đứa bé thì khi lớn lên sẽ xấu xí khủng khiếp, nhưng mình cho rằng rồi sau này nó sẽ là một chú lợn khấu khỉnh đấy.” Alice bắt đầu nghĩ đến những đứa trẻ mà cô biết để xem đứa nào có thể bắt chước giống lợn và cô lẩm bẫm: “Nếu người ta biết cách biến đổi chúng...” Vừa nói tới đó, cô bỗng giật mình vì thấy mèo Cheshire đang ngồi trên một cành cây cách chỗ cô có vài yard^[11].

Nhìn thấy Alice, con mèo chỉ cười, trông nó cũng giống như những con mèo khác, tuy nhiên những cái móng vuốt của nó rất dài và nó có rất nhiều răng nên Alice cảm thấy nó đáng được tôn trọng.

- Mèo Cheshire ơi! - Cô rụt rè gọi vì không biết nó có thích cái tên đó không.

Con mèo vẫn cười, miệng ngoác rộng hơn. Thấy vậy, Alice nghĩ: “Ồn rồi, nó cười có nghĩa là nó hài lòng.” và cô nói tiếp:

- Bạn có thể nói cho tôi biết từ đây tôi nên đi theo con đường nào không?
- Điều đó phụ thuộc vào ý cô muốn đi đâu. - Mèo nói.
- Đi đâu cũng được, tôi không quan tâm đến điều đó. - Alice nói.
- Thế thì cô đi đường nào cũng vậy thôi, có quan trọng gì đâu. - Mèo nói.
- Tôi muốn biết đường nào có thể dẫn tôi đến một nơi nào đó, chỉ thế thôi.
- Alice nói thêm như để giải thích.
- Ồ, chắc chắn là cô sẽ đến được nếu cứ đi tiếp.

Alice thấy không thể phủ nhận được điều này, thế là cô đặt ra câu hỏi khác:

- Những người sống quanh đây là ai thế?
- Đằng kia - Mèo quơ tay phải chỉ - là nhà của Người làm mũ và đằng này
- Mèo lại quơ tay trái chỉ - là nhà của Thỏ rừng. Cô thích nhà nào thì có thể tới nhà đó. Họ đều là những kẻ điên đấy.

- Nhưng tôi không muốn giao du với người điên.

- Làm thế nào được. Ở đây tất cả chúng ta đều điên mà. Tôi điên. Cô cũng điên.

- Sao bạn biết tôi điên? - Alice hỏi.

- Cô chắc hẳn là một người điên rồi, nếu không cô đã chẳng đến đây.

Alice nghĩ bụng việc cô đến đây không hề chứng tỏ cô là người điên, tuy vậy, cô hỏi tiếp:

- Vậy sao bạn biết là bạn bị điên?

- Tôi lấy thí dụ về một con chó không bị điên nhé. Cô đồng ý thế chứ?

- Ừ, giả dụ như thế.

- Ồ, thế này nhé. Cô biết là khi tức giận thì một con chó sẽ gầm gừ và khi thích thú điều gì thì nó vẫy đuôi. Thế mà bây giờ, khi hài lòng thì tôi gầm gừ và khi tức giận thì tôi vẫy đuôi. Vậy chẳng điên là gì.

- Tôi gọi đó là kêu gừ gừ chứ không phải gầm gừ.

- Gọi thế nào là tùy cô. Nhưng hôm nay cô có chơi croke với Hoàng hậu không?

- Tôi rất thích, nhưng tôi không được mời.

- Cô sẽ gặp tôi ở đó. - Mèo nói rồi biến mất.

Alice không ngạc nhiên lắm, cô đã quá quen với những chuyện kì lạ ở đây rồi. Trong khi cô đang ngó nghiêng chỗ con mèo ngồi khi nãy thì nó lại bất ngờ xuất hiện.

- Tiện thể cho tôi hỏi đứa bé ra sao rồi? Tí nữa thì tôi quên mất.

- Nó đã biến thành một con lợn. - Alice bình thản đáp, như thể đó là một sự việc bình thường.

- Tôi đã nghĩ nó sẽ như thế. - Mèo nói xong lại biến mất.

Alice chờ một lát, hy vọng sẽ lại thấy nó nhưng nó không xuất hiện nữa. Vài phút sau, cô đi theo hướng mà mèo nói là nhà của Thỏ rừng. Cô tự nhủ: “Trước đây mình đã gặp những Người làm mũ rồi. Giờ gặp Thỏ rừng chắc sẽ thú vị hơn nhiều và bây giờ là tháng năm, có lẽ Thỏ rừng sẽ không nổi điên, ít ra thì nó cũng không điên rồ như trong tháng 3^[12].” Nói đến đó, Alice bất chợt nhìn lên và lại thấy con mèo. Nó đang vắt vẻo trên cây.

- Lúc này cô nói là con lợn hay quả vả^[13] nhỉ? - Mèo hỏi.

- Tôi nói là con lợn. - Alice đáp - Nhưng mà bạn đừng có lúc ẩn lúc hiện đột ngột như thế, làm tôi chóng cả mặt.

- Được thôi. Mèo nói và lần này nó biến đi hết sức chậm, đầu tiên là cái đuôi mờ dần và cuối cùng là cái miệng. Mặc dù cả người nó đã biến mất nhưng cái miệng ngoác ra cười của nó vẫn để lại cái bóng trong không trung, một lúc sau mới biến mất.

- Ồ, mình vẫn thường gặp những con mèo không cười, nhưng chưa bao giờ thấy một nụ cười mà không có mèo! Đây mới đúng là điều kì lạ nhất trong đời mình!

Chẳng mấy chốc, Alice đã tới nhà Thỏ rừng vì đoạn đường không quá dài. Cô nghĩ ngôi nhà này đúng là nhà thỏ, các ống khói có hình dạng cái tai và mái nhà thì lợp bằng lông thú. Ngôi nhà to đến nỗi Alice phải căn thêm một miếng nấm nhỏ ở tay trái và sau khi đã cao vượt lên đến hai foot cô mới dám đến gần ngôi nhà, mà cũng chỉ đi những bước rụt rè. Cô tự bảo: “Biết đâu cả lũ thỏ đều nổi điên! Ôi, ước gì mình đến nhà Người làm mũ chứ không phải đến đây!”

CHƯƠNG 7

BỮA TIỆC TRÀ ĐIÊN RỒ

rước cửa nhà có một cái cây và cạnh đó có một cái bàn. Thỏ rừng và người làm mũ đang ngồi quanh chiếc bàn đó uống trà. Giữa họ là Chuột sóc đang ngủ, còn Thỏ rừng và Người làm mũ thì tì khuỷu tay vào Chuột sóc và nói chuyện với nhau qua đầu nó. Alice nghĩ: “Cứ bị tì vào người thế kia thì chắc Chuột sóc khó chịu lắm đây. Nhưng vì nó đang ngủ nên có lẽ nó không cảm thấy gì.”

Cái bàn thì rộng, nhưng cả ba lại ngồi túm tụm ở một góc.

- Không có chỗ đâu! Không có chỗ đâu! - Thỏ rừng và Người làm mũ gào lên khi thấy Alice đi tới.

- Vẫn còn nhiều chỗ đấy chứ! - Alice tức tối nói và cô ngồi xuống chiếc ghế bành to kê ở đầu bàn.

- Cô uống chút rượu nhé. - Thỏ rừng nói bằng một giọng khích lệ.

Alice nhìn quanh bàn, chẳng có gì khác ngoài nước trà.

- Tôi có thấy rượu đâu? - Cô nói.

- Đúng là không có tí rượu nào cả. - Thỏ rừng nói.

- Thế mà anh lại mời tôi. Như thế chẳng lịch sự chút nào. - Alice giận giữ nói.

- Cô đã ngồi xuống khi chưa được mời. Như vậy cũng chẳng lịch sự chút nào. - Thỏ rừng nói.

- Tôi không biết cái bàn này là của anh. Bàn này có chỗ cho nhiều người chứ đâu phải chỉ có ba.

- Tóc cô cần phải cắt rồi đấy. - Người làm mũ đột nhiên lên tiếng. Đó là câu phát biểu của anh ta sau khi tò mò nhìn Alice một hồi.

- Anh không nên đưa ra những nhận xét mang tính cá nhân như thế. Như vậy là khiếm nhã. - Alice nghiêm khắc nói.

Nghe vậy, Người làm mũ tròn tròn mắt, nhưng anh ta chỉ nói:

- Tại sao một con quạ lại giống một cái bàn viết?

“Xem nào, sắp có trò vui đây. Mình rất mừng vì họ đã bắt đầu đưa ra những câu đố rồi đấy.” Nghĩ vậy, Alice nói to:

- Tôi tin rằng mình có thể giải được câu đố đó.

- Cô cho rằng cô có thể tìm ra câu trả lời ư? - Thỏ rừng nói.

- Đúng thế.

- Thế thì cô hãy nói ra điều cô đang nghĩ đi.

- Được thôi. - Alice vội vã đáp - ít ra... tôi cũng đang nghĩ về những gì tôi sẽ nói. Các bạn biết đấy, chúng giống nhau mà.

- Chẳng giống nhau chút nào! - Người làm mũ chen vào - Cô có thể nói “Tôi nhìn thấy những gì tôi ăn” thì cũng giống như cô nói “Tôi ăn những gì tôi nhìn thấy!”

- Cô có thể nói - Thỏ rừng tiếp lời - rằng: “Tôi thích cái tôi lấy” Cũng giống như “Tôi lấy cái tôi thích!”

- Cô có thể nói - lại đến lượt Chuột sóc và nó nói như đang mê ngủ - rằng “Tôi thờ khi tôi ngủ” cũng giống như “Tôi ngủ khi tôi thờ!”

- Cũng tương tự như cô nói thôi. - Người làm mũ nói và đến đây thì cuộc đối thoại tạm ngừng. Trong giây lát, tất cả đều im lặng. Alice cố nhớ những gì cô biết về con quạ và cái bàn viết, nhưng cô chẳng nhớ được mấy.

Người làm mũ là kẻ đầu tiên phá vỡ sự im lặng.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ? - Anh ta quay về phía Alice hỏi rồi rút từ túi áo ra chiếc đồng hồ quả quýt. Anh ta nhìn đồng hồ và có vẻ đang nghĩ ngợi mông lung. Thình thoảng anh ta lại lắc lắc chiếc đồng hồ rồi đưa lên tai nghe.

Alice nghĩ một lát rồi nói:

- Là ngày mồng bốn.

- Sai mất hai ngày! Tôi đã bảo anh rồi, loại bơ đó không thích hợp để dùng vào việc đó đâu! - Người làm mũ nói và cúi kính nhìn Thỏ rừng.

- Đó là thứ bơ tốt nhất đấy. - Thỏ rừng từ tốn đáp.

- Phải, nhưng một ít vụn bánh mì đã lẫn trong đó. Anh không nên cắt bơ bằng con dao cắt bánh mì. - Người làm mũ cảnh nhắc.

Thỏ rừng cũng lại rút một chiếc đồng hồ quả quýt ra và rầu rĩ nhìn nó. Đột nhiên nó nhúng cả chiếc đồng hồ vào tách nước trà rồi lại nhìn, nhưng nó chẳng nghĩ được điều gì hay hơn là câu nói ban đầu:

- Đó là loại bơ tốt nhất đấy, anh biết thế mà.

Alice tò mò nhìn qua vai Thỏ rừng.

- Cái đồng hồ này lạ thật đấy. Nó chỉ ngày nhưng lại không chỉ giờ! - Cô nhận xét.

- Sao nó phải như thế chứ? - Người làm mũ lẩm bẩm - Thế đồng hồ của cô thì chỉ năm à?

- Tất nhiên là không rồi! Đơn giản là vì đồng hồ mà chỉ năm thì đợi nó chỉ sang năm khác lâu lắm. - Alice quả quyết.

- Thế thì nó cũng giống cái đồng hồ của tôi thôi. - Người làm mũ nói.

Alice cảm thấy rối tinh rối mù. Những lời nói của Người làm mũ hình như chẳng có ý nghĩa gì cho dẫu đó là Tiếng Anh.

- Tôi chẳng hiểu gì cả. - Alice lịch sự nói.

- Chuột sóc lại ngủ rồi. - Người làm mũ lịch sự nói và anh ta rút một ít trà nóng lên mũi nó.

Chuột sóc khó chịu lắc đầu. Nó nói, mắt vẫn nhắm nghiền:

- Tất nhiên, tất nhiên, đó chính là điều mà tôi sẽ đích thân nhận xét đấy.

- Cô đã giải được câu đố chưa? - Người làm mũ quay sang Alice hỏi.

- Chưa. Tôi chịu thua rồi. Thế câu trả lời thế nào?

- Tôi chẳng đoán được gì cả. - Người làm mũ nói.

Thỏ rừng tiếp lời:

- Tôi cũng vậy.

Alice thở dài ngán ngấm.

- Tôi nghĩ các anh nên làm những gì hữu ích hơn là mất thời gian vào việc đưa ra những câu đố không có lời giải.

- Nếu cô hiểu rõ Thời gian như tôi, thì cô đã không nói tới việc lãng phí hãn. Chính là hãn. - Người làm mũ nói.

- Tôi không hiểu anh nói gì.

- Tất nhiên cô không hiểu gì cả! Tôi dám nói rằng cô chưa bao giờ nói chuyện với gã thời gian! - Người làm mũ vừa nói vừa liên tục lắc lư đầu.

- Có lẽ thế. Nhưng tôi biết tôi phải đánh nhịp khi học nhạc. - Alice thận trọng đáp.

- Ấy, đó là vấn đề đấy. Thời gian sẽ nổi cơn tam bành khi bị đánh đấy^[14]. Nếu cô có quan hệ tốt với Thời gian, hãn sẽ làm hầu hết những gì cô thích. Thí dụ, bây giờ là chín giờ sáng, là giờ bắt đầu phải học bài, nhưng cô chỉ cần nói thầm một điều gì đó với Thời gian thế là cái đồng hồ sẽ quay nhanh như chớp! Một rưỡi, đã đến giờ ăn trưa!

(“Tôi chỉ mong sao được như vậy” Thỏ rừng lẩm bẩm một mình.)

- Điều đó hay đấy, chắc chắn là thế. Nhưng lúc đó... anh thấy đấy, tôi sẽ không thấy đói.

- Có thể lúc đầu cô không thấy đói nhưng cô có thể giữ cho Thời gian ở điểm một giờ rưỡi bao lâu cũng được mà. - Người làm mũ nói.

- Anh vẫn làm như thế à? - Alice hỏi.

Người làm mũ rầu rĩ lắc đầu:

- Không phải tôi! Tháng ba vừa rồi chúng tôi cãi nhau, ngay trước lúc anh ta hóa điên, cô biết đấy (Người làm mũ cầm cái thìa uống trà chỉ vào Thỏ rừng). Đó là buổi hòa nhạc lớn do bà Hậu Cơ tổ chức và tôi thì phải hát như thế này:

“Lấp lánh, lấp lánh, kìa dơi nhỏ!

Em là ai tôi tự hỏi thăm!”

Có lẽ cô biết bài hát này?

- Tôi có nghe một bài cũng tựa tựa như thế. - Alice nói.

- Cô biết đấy, bài hát tiếp tục như thế này. - Và người làm mũ hát tiếp:

“Mãi trên cao em bay bay mãi,

Như khay trà ở giữa bầu trời

Lấp lánh, lấp lánh...”

Đến đây, Chuột sóc bỗng lắc người và bắt đầu hát trong giấc ngủ.

- Lấp lánh, lấp lánh, lấp lánh, lấp lánh...

Chuột sóc cứ kéo dài mãi điệp khúc đó đến nỗi Người làm mũ và Thỏ rừng phải véo nó một cái để nó dừng lại.

- Thế rồi tôi chưa hát xong đoạn đầu - Người làm mũ nói tiếp - thì Hoàng hậu đã nhảy lên và oang oang ra lệnh: “Hắn đang giết thời gian! Chặt đầu hắn đi!”

- Sao mà độc ác thế! - Alice kêu lên.

- Rồi từ đó - Người làm mũ tiếp tục giọng đau xót - hẳn không làm bất kỳ việc gì mà tôi yêu cầu nữa! Lúc nào đồng hồ cũng chỉ sáu giờ như thế này.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Alice. Cô hỏi:

- Có phải vì thế mà có rất nhiều bộ tách uống trà được bày ra ở đây?

- Đúng là như thế. - Người làm mũ thở dài - Vì lúc nào cũng là giờ uống trà và chúng tôi chẳng có thời gian để rửa ấm chén.

- Thế là các anh cứ đi vòng quanh cái bàn để sử dụng hết bộ ấm chén này đến bộ ấm chén khác phải không?

- Đúng thế đấy! Bởi vì tất cả các bộ ấm chén đều phải được sử dụng. - Người làm mũ nói.

- Nhưng nếu các anh lại bắt đầu một vòng mới thì làm thế nào? - Alice hỏi.

- Thôi chúng ta chuyển chủ đề đi - Thỏ rừng ngáp dài - Tôi chán ngấy cái trò này rồi. Tôi tán thành để cô bé này kể cho chúng ta nghe một câu chuyện nào đó.

- Nhưng tôi chẳng biết chuyện nào cả. - Alice nói, cô hơi hoảng trước đề nghị đó.

- Thế thì Chuột sóc vậy! - Thỏ rừng và Người làm mũ cùng nói. Cả hai cùng cúi hai bên sườn Chuột sóc và gọi:

- Dậy đi nào! Chuột sóc!

Chuột sóc từ từ mở mắt:

- Tôi có ngủ đâu. Tôi nghe rõ từng lời các anh nói đấy chứ. - Giọng Chuột sóc khàn khàn yếu ớt.

- Thế thì hãy kể cho chúng tôi nghe một chuyện nào đó đi! - Thỏ rừng bảo.

- Đúng đấy, kể đi nào! - Alice cũng nài nỉ.

- Kể nhanh lên kẻo chú mày chưa kịp kể đã lại ngủ tiếp đấy. - Người làm mũ nhắc.

Thế là Chuột sóc vội vã bắt đầu:

- Ngày xưa ngày xưa có 3 chị em tên là Elsie, Lacie và Tillie. Họ sống dưới đáy một cái giếng.

- Họ sống bằng gì? - Alice hỏi vì cô luôn quan tâm đến việc ăn uống.

- Họ sống bằng đường mật. - Chuột sóc nói sau vài phút suy nghĩ.

- Họ không thể sống như thế được! Bạn biết là như thế thì họ sẽ ốm mất. - Alice nhẹ nhàng nhận xét.

- Đúng vậy, họ ốm và ốm rất nặng. - Chuột sóc nói.

Alice cố tưởng tượng ra cuộc sống đặc biệt đó như thế nào nhưng càng nghĩ càng rối tinh lên. Thế là cô tiếp tục hỏi:

- Nhưng tại sao họ lại sống ở đáy một cái giếng?

- Cô uống thêm ít trà nữa nhé? - Thỏ rừng sốt sắng hỏi.

- Tôi có gì đâu mà uống - Alice đáp bằng một giọng khó chịu - Vì thế tôi không thể uống thêm.

- Ý cô là cô không thể uống bất cứ gì? - Người làm mũ nói - Lấy thêm cái gì đó thì bao giờ cũng dễ hơn là chẳng có gì mà lấy.

- Có ai yêu cầu anh nói ý kiến của mình đâu. - Alice nói.

- Thế giờ ai là người đưa ra những nhận xét mang tính cá nhân đấy? - Người làm mũ hỏi, giọng đắc thắng.

Alice không biết phải nói lại thế nào. Thế là cô tự rót cho mình một chút nước trà và ăn ít bánh phết bơ rồi cô quay sang Chuột sóc và nhắc lại câu hỏi:

- Tại sao họ lại sống ở đáy giếng?

Chuột sóc ngẫm nghĩ vài phút rồi nói:

- Đó là một cái giếng chứa đầy đường mật.

- Làm gì có cái giếng nào như thế! - Alice bắt đầu nổi cáu, nhưng Người làm mũ và Thỏ rừng ra hiệu bảo cô im lặng còn Chuột sóc giận dỗi bảo Alice:

- Nếu cô không thể cư xử lịch sự thì tốt hơn hết với cô câu chuyện sẽ kết thúc tại đây.

- Ồ không, bạn kể tiếp đi! Tôi sẽ không ngắt lời bạn nữa đâu. Tôi dám nói là có thể có một cái giếng như thế. - Alice vội nói.

- Chứ sao nữa, có một cái giếng như thế! - Chuột sóc có vẻ phẫn nộ. Tuy nhiên nó cũng bằng lòng kể tiếp.

- Thế rồi ba chị em nhà ấy đi học kéo...

- Họ kéo gì? - Alice hỏi, quên khuấy mất lời hứa lúc nãy.

- Họ kéo đường mật! - Chuột sóc nói, lần này thì nó trả lời ngay không nghĩ ngợi gì cả.

- Tôi muốn có một cái chén sạch. - Người làm mũ ngắt lời - chúng ta hãy dịch sang một chỗ.

Anh ta vừa nói vừa chuyển sang một chỗ bên cạnh, Chuột sóc chuyển vào chỗ của Người làm mũ, Thỏ rừng chuyển vào chỗ của Chuột sóc và Alice miễn cưỡng phải ngồi vào chỗ của Thỏ rừng. Người làm mũ là kẻ duy nhất có lợi từ việc chuyển chỗ này và Alice là người chịu thiệt, bởi vì Thỏ rừng vừa dốc ngược cả bình sữa vào đĩa của nó.

Alice không muốn lại làm Chuột sóc khó chịu, nên cô hết sức thận trọng hỏi:

- Nhưng tôi không hiểu họ kéo đường mật ở đâu?

- Cô có thể kéo nước từ một cái giếng nước - Người làm mũ nói - Vậy thì tôi cho là cô cũng có thể kéo đường mật từ cái giếng mật đường chứ sao. Hứ,

sao mà tối dạ thế?

- Nhưng họ đang ở trong giếng cơ mà? - Alice không để tâm đến nhận xét của Người làm mũ, cô bần khoản hỏi Chuột sóc.

- Tất nhiên họ đang ở trong giếng. - Chuột sóc nói.

Câu trả lời của Chuột sóc càng làm Alice thêm rối trí và cô đành để Chuột sóc kể tiếp câu chuyện mà không cắt ngang nữa.

- Họ đang học kéo. Họ kéo tất cả mọi thứ và mọi thứ đều bắt đầu bằng chữ M. - Chuột sóc tiếp tục kể, vừa kể vừa dụi mắt, rồi ngáp. Nó buồn ngủ quá.

- Sao lại bằng chữ M? - Alice hỏi.

- Sao lại không? - Thỏ rừng vụn lại.

Alice im lặng.

Lúc này, Chuột sóc đã nhắm tịt hai mắt lại và bắt đầu ngủ, nhưng bị Người làm mũ véo một cái, nó choàng dậy, hét một tiếng nhỏ rồi lại tiếp tục kể.

- Bắt đầu bằng chữ M, thí dụ như cái bẫy chuột, mặt trăng, ký ức^[15] và nhiều thứ giống như thế. Cô biết đấy, cô vẫn nói những thứ này “giống hết nhau” vậy cô đã bao giờ nhìn thấy một vật giống y như cái vật cô kéo chưa?

- Thật ra... Bây giờ mà anh hỏi tôi thì... - Alice vô cùng hoang mang - Tôi không nghĩ...

- Thế thì cô cũng đừng nói chuyện nữa. - Người làm mũ chen vào.

Cái kiểu nói năng thô lỗ như thế của Người làm mũ khiến Alice không thể chịu nổi. Cô đứng dậy tỏ thái độ phẫn nộ và bỏ đi. Chuột sóc lập tức ngủ luôn. Thỏ rừng và Người làm mũ đều không mảy may để tâm tới việc Alice bỏ đi mặc dù cô đã mấy lần ngoái lại nhìn họ hy vọng họ sẽ gọi cô lại, nhưng cô chỉ thấy họ đang cố ấn Chuột sóc vào ấm trà.

- Dù thế nào thì mình cũng sẽ không bao giờ trở lại đây nữa! - Alice nói trong lúc đi xuyên qua cánh rừng cạnh đó - Cả đời mình, mình chưa thấy một buổi tiệc trà nào toàn chuyện ngu xuẩn và tẻ ngắt đến thế!

Nói đến đây, Alice bỗng phát hiện ra một cái cây có cửa dẫn vào trong thân. “Kỳ lạ chưa! Nhưng ngày hôm nay cái gì mà chẳng kỳ lạ. Có lẽ mình nên vào trong đó xem sao.” Nghĩ vậy Alice bước qua cửa và tiến vào trong thân cây.

Một lần nữa, Alice lại thấy mình đang đứng giữa gian sảnh dài ngay cạnh cái bàn thủy tinh nhỏ. “Lần này mình sẽ làm mọi việc tốt hơn.” Cô tự nhủ và bắt đầu bằng việc cầm lấy chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng và mở cánh cửa dẫn vào khu vườn. Thế rồi, cô lại cắn một miếng nấm (cô vẫn giữ miếng nấm trong túi) và nhắm nháp cho tới khi cô cao khoảng 1 foot. Sau đó, cô men theo lối đi nhỏ và cuối cùng cô đã đứng giữa khu vườn tuyệt đẹp, xung quanh là những bông hoa rực rỡ và đây đó là những đài phun nước mát lạnh.

CHƯƠNG 8

SÂN CHƠI CROKE CỦA HOÀNG HẬU

Gần cửa vườn có một cây hoa hồng lớn nhưng các bông hoa đều là màu trắng. Ba người làm vườn đang chăm chú sơn chúng thành màu đỏ. Alice cho rằng đây cũng là một điều thật lạ và cô bước lại gần hơn để xem. Lúc đó cô nghe một người làm vườn nói:

- Nhìn này, anh Năm^[16]! Đừng để sơn bắn tung tóe lên người tôi như thế!

- Tôi làm thế nào được - Quân Năm cúi kính nói - Anh Bảy cứ huých vào khuỷu tay tôi.

Nghe vậy, quân bảy nhìn lên và nói:

- Sự thật là Năm ạ, cậu cứ luôn đổ lỗi cho người khác!

- Còn anh, tốt hơn hết là anh đừng nên nói gì cả! - Quân năm nói - Hôm qua tôi được nghe chính Hoàng hậu nói anh đáng bị chặt đầu!

- Vì sao? - Người trách móc quân Năm lúc này mà Alice nghe được khi cô vừa bước vào khu vườn, lên tiếng.

- Đó không phải việc của cậu, Hai ạ! - Quân bảy nói.

- Chính là việc của nó đấy! - Quân Năm nói - Tôi sẽ cho nó biết. Đó là vì lẽ ra phải mang củ hành nấu thì nó lại mang củ hoa tulip.

Quân Bảy quăng cái chổi sơn xuống đất và nói:

- Ở, trong tất cả những điều bất công thì...

Vừa nói đến đó, chợt thấy Alice đang nhìn họ, lập tức anh ta im bặt. Hai

người kia thấy quân Bảy không nói nữa cũng nhìn quanh và khi họ trông thấy Alice, họ đều cúi đầu chào cô.

- Xin các bạn hãy cho tôi biết tại sao các bạn lại phải sơn những bông hoa này? - Alice nhỏ nhẹ hỏi.

Quân Năm và quân Bảy chỉ im lặng nhìn quân Hai. Quân Hai nói nhỏ:

- Sao ư? Thật ra là thế này thưa cô, lẽ ra phải trồng cây hoa hồng đỏ thì chúng tôi lại trồng nhầm hoa hồng trắng. Nếu Hoàng hậu phát hiện ra thì cô biết không, tất cả chúng tôi sẽ bị chặt đầu. Cho nên, như cô thấy đấy, chúng tôi đang làm hết sức mình trước khi Hoàng hậu tới đây...

Quân Năm đang lo lắng quan sát khắp vườn bỗng nhiên kêu lên:

- Hoàng hậu tới! Hoàng hậu tới!

Cả ba lập tức nằm úp mặt xuống đất. Có tiếng bước chân của nhiều người. Alice nhìn quanh, cô rất muốn được nhìn thấy Hoàng hậu.

Đầu tiên là mười tên lính tay cầm gậy xuất hiện. Trông họ cũng giống những người làm vườn, nghĩa là người họ có hình chữ nhật và mỏng dẹt, chân tay thì chìa ra ở bốn góc. Tiếp sau là đám triều thần khoác trên mình những bộ phẩm phục dát đầy kim cương, cứ từng cặp hai người một tiến lại giống như mười người lính lúc trước. Sau họ là bọn trẻ con hoàng gia. Tất cả có mười đứa đều mặc những bộ áo quần có hình trái tim^[17]. Chúng cầm tay nhau từng đôi một vừa đi vừa nhảy nhót vui vẻ, trông rất đáng yêu. Tiếp đó là khách khứa, hầu hết là các vị vua và Hoàng Hậu. Trong số này Alice nhận ra Thỏ trắng. Vẫn dáng điệu vội vã, bồn chồn, nó mỉm cười với tất cả mọi người nhưng khi đi ngang qua Alice, nó không nhận ra cô. Tiếp đó là viên cận thần J Cơ^[18] cũng mặc áo có hình trái tim, tay bê chiếc nệm phủ nhung đỏ trên có vương miện của nhà Vua. Đi sau cùng đám rước linh đình chính là Vua Cơ và Hậu Cơ^[19].

Alice phân vân không biết có nên nằm úp mặt xuống đất như ba người làm vườn kia không. Chẳng lẽ có một điều luật quy định như thế khi có đám rước sao? Cô không nhớ là mình đã từng nghe nói về một điều luật nào như

thế chưa, nhưng cô cho rằng nếu mọi người đều nhất loạt nằm úp mặt xuống đất thì người ta tổ chức đám rước làm gì vì chẳng ai nhìn thấy gì cả. Nghĩ vậy, cô cứ đứng im và chờ đám rước đi qua.

Khi đám rước đến đúng chỗ cô, cả đoàn đột nhiên dừng lại và tất cả đều nhìn cô. Hậu Cơ nghiêm nghị hỏi J Cơ:

- Đây là ai?

Nhưng đáp lại, J Cơ chỉ mỉm cười và cúi đầu chào.

- Người đứng là đồ ngốc! - Hậu Cơ lắc đầu có vẻ sốt ruột rồi quay sang Alice, bà ta hỏi - Tên cô là gì, cô bé?

- Tên tôi là Alice, thưa Hoàng hậu. - Alice lễ độ đáp, nhưng ngay lúc đó, cô lại nghĩ rằng họ chỉ là những quân bài, mình cần gì phải sợ họ.

- Thế còn những người này là ai? - Hậu Cơ hỏi Alice, tay chỉ vào những người làm vườn lúc đó đang nằm úp mặt xuống đất quanh cây hoa hồng. Vì họ đều nằm úp mặt xuống đất và những hình vẽ trên lưng họ cũng giống hình vẽ trên tất cả những quân bài khác nên Hoàng hậu không thể biết họ là những người làm vườn, quân lính, hay ba đứa con của bà.

- Làm sao tôi biết được? - Alice nói, ngạc nhiên vì sự dũng cảm của chính mình. - Đó đâu phải là việc của tôi.

Hoàng hậu đỏ mặt vì tức giận. Bà ta nhìn trân trân vào mặt Alice bằng cái nhìn của một con dã thú. Một lúc sau, Hậu Cơ rít lên:

- Hãy chặt đầu con bé này cho ta, chặt đầu ngay lập tức!

- Thật vô lý! - Alice nói, giọng quyết liệt còn bà Hoàng thì im lặng.

Nhà vua lúc đó nắm tay Hoàng hậu và rụt rè nói:

- Hãy nghĩ lại đi, ái Hậu của ta, nó vẫn còn là một đứa trẻ!

Hậu Cơ bực tức vùng khỏi tay Vua Cơ và bảo J Cơ:

- Mang chúng đi!

J Cơ lập tức chạy đi thực hiện mệnh lệnh của hoàng hậu với vẻ rất cần mẫn.

- Đứng dậy! - Hoàng hậu rít lên, giọng the thé chói tai. Ba người làm vườn lập tức đứng dậy và cúi đầu chào Vua, Hoàng hậu, đám trẻ con hoàng gia và tất cả những người trong đoàn.

- Thôi cái trò đó đi! - Hậu Cơ lại gào lên - Các người làm ta chóng cả mặt. Các người làm gì ở đây thế?

- Thưa Hoàng hậu, hy vọng lệnh bà hài lòng - Quân Hai quỳ một bên gối, khúm núm thưa - Chúng tôi đang cố gắng....

- Ta biết rồi! - Hoàng hậu vừa nói vừa xem xét các bông hoa rồi rít lên - Hãy chặt đầu bọn chúng cho ta!

Đám rước lại đi tiếp chỉ có ba người lính ở lại để hành quyết những người làm vườn khốn khổ. Ba người này vội chạy tới bên Alice hy vọng được cô bảo vệ.

- Các bạn sẽ không bị chặt đầu đâu! - Alice nói và cô đặt họ vào trong một chậu hoa lớn gần đó. Ba người lính đi loanh quanh tìm họ nhưng không thấy liền nhập vào cuối đám rước.

- Bọn chúng đã rơi đầu chưa? - Hoàng hậu quát hỏi.

- Họ đã rơi đầu rồi! Hoàng hậu đã hài lòng chưa? - Những người lính đồng dục đáp lại.

- Tốt lắm! Người có biết chơi croke không? - Hậu Cơ hỏi.

Ba người lính im lặng nhìn Alice vì rõ ràng câu hỏi của Hoàng hậu là nhắm vào cô.

- Có ạ! - Alice nói to.

- Thế thì đi thôi! - Hoàng hậu gầm lên và Alice nhập vào đám rước, nôn nóng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Hôm nay trời thật đẹp! - Một giọng nhỏ nhẹ bên cạnh Alice, hóa ra là

Thỏ Trắng. Vừa đi Thỏ Trắng vừa e ngại liếc nhìn Alice.

- Đúng là đẹp thật. Bà Nữ công tước đâu rồi? - Alice hỏi.

- Suyt! - Thỏ Trắng thấp giọng. Nó lo lắng nhìn quanh rồi kiễng chân, ghé đầu sát tai Alice thì thầm - Bà ấy đã bị tuyên án tử hình.

- Vì sao thế?

- Cô nói bà ấy thật đáng thương ư?

- Không, tôi không hề nghĩ là bà ta đáng thương. Tôi nói là vì sao bà ấy bị tội tử hình?

- Bà ta đã bạt tai Hoàng hậu. - Alice suyt nữa thì phá lên cười nhưng Thỏ Trắng ra hiệu bảo cô chỉ cười nhỏ thôi. Rồi nó thì thầm, giọng lo sợ: - Hoàng hậu có thể nghe được cô cười đấy! Cô biết là bà Công Tước đến hơi muộn và hoàng hậu nói...

- Đứng vào vị trí của mình đi! - Hoàng hậu hét lên như sấm và mọi người nháo nhào từ mọi phía đâm bổ vào nhau. Tuy vậy chỉ vài phút sau đó, các quân bài đã vào đúng vị trí và cuộc chơi bắt đầu. Alice chưa bao giờ thấy một sân chơi croque nào kỳ lạ như vậy: trên sân có những luống đất dài với những đường rãnh song song ở giữa. Quả bóng là những con nhím, gậy đánh bóng là những con hồng hạc, còn gôn là những người lính cúi gập người lại, chân và tay chống xuống đất, cả người họ làm thành hình vòng cung.

Alice nhận ra ngay khó khăn chính trong trò chơi này là điều khiển gậy đánh bóng tức là các chú hồng hạc. Cô đã tóm được một con hồng hạc và giữ chặt lấy nó nhưng vẫn đủ để nó cảm thấy thoải mái, hai cẳng chân nó vẫn được thả lỏng ở phía sau. Cứ mỗi khi Alice giữ cho cái cổ con hồng hạc vươn thẳng để nó có thể dùng đầu đánh vào con nhím, thì nó lại quay lại nhìn vào tận mặt cô với vẻ ngạc nhiên và bối rối đến nỗi cô không sao nhịn được cười. Và khi cô bắt cái đầu nó chúc xuống để chuẩn bị một đòn đánh tiếp theo thì cô thấy bức mình vì con nhím không còn cuộn mình như quả bóng nữa và chỉ lăm le bỏ chạy. Cạnh đó đã có sẵn một đường rãnh giữa hai luống đất để Alice có thể đánh những con nhím lăn theo các đường rãnh đó đến bất kỳ

điểm nào mà cô muốn. Ngoài những điều đó ra, những người lính phải gập đôi người để làm gôn cũng luôn đứng dậy và đi sang các vị trí khác trong sân. Alice nhanh chóng đi đến kết luận rằng đây thật sự là một trò chơi cực khó.

Tất cả người chơi đều chơi cùng một lúc và không ai chịu chờ đến lượt mình. Thế là lúc nào họ cũng cãi nhau, đánh nhau để giành bóng là các con nhím. Hoàng hậu thì chốc chốc lại nổi điên. Bà ta giậm chân thành thịch, miệng hét lớn: “Chặt đầu thằng này ngay tức khắc!” hoặc “Chặt đầu ả kia ngay tức khắc!” Nói chung cứ mỗi phút Hậu Cơ lại ban ra một mệnh lệnh như vậy.

Alice bắt đầu cảm thấy rất khó chịu. Cô hiểu rất rõ mặc dù lúc này cô chưa có va chạm gì với Hoàng hậu nhưng điều đó có thể xảy ra bất cứ lúc nào và lúc đó thì, cô nghĩ, điều gì sẽ xảy đến với mình đây? Mọi người ở đây có vẻ thích thú với việc chặt đầu, cứ như vậy liệu còn ai sống sót nữa!

Cô nhìn quanh để tìm cách thoát khỏi đây và băn khoăn không biết có bị ai nhìn thấy khi chạy trốn không thì đúng lúc đó cô nhận ra một hình bóng kì lạ xuất hiện trong không trung. Thoạt đầu cô hết sức ngạc nhiên nhưng sau vài phút nhìn kỹ, cô nhận ra đó là một nụ cười. “Chính là mèo Cheshire! Thế là bây giờ mình có người để trò chuyện rồi!” Alice vui mừng nghĩ.

- Cô thế nào rồi? - Mèo hỏi ngay sau khi cái miệng hiện ra vừa đủ để nó có thể nói được.

Alice chờ cho đến khi đôi mắt mèo xuất hiện mới gật đầu, cô nghĩ: “Thật mất công nói chuyện với nó khi mà tai nó chưa xuất hiện dù chỉ là một cái.” Chờ thêm một phút nữa thì cả cái đầu mèo đã hiện ra đầy đủ. Alice đặt con hồng hạc xuống và bắt đầu kể lại cuộc chơi cho mèo Cheshire nghe. Cô cảm thấy rất vui vì đã có người nghe cô nói. Hình như con mèo cho rằng chỉ cần cái đầu của nó xuất hiện là đủ, chẳng cần phải hiện cả người lên nữa.

- Tôi không nghĩ là họ chơi đẹp - Alice phàn nàn - Và họ cứ cãi nhau suốt chẳng ai nghe ai. Hình như họ chẳng có luật lệ nào cả. Và nếu có thì cũng chẳng ai tuân thủ. Bạn không thể hình dung nổi cuộc chơi rối loạn thế nào khi

mà tất cả dụng cụ chơi đều là các con vật sống. Thí dụ, cái hình vòng cung ở cuối sân đằng kia kia, lẽ ra tôi đã đánh được quả bóng, tức là con nhím vào đó rồi, thế nhưng nó lại chạy mất khi thấy quả bóng của tôi, tức là con nhím, lăn đến!

- Cô có thích Hoàng hậu không? - Mèo thấp giọng hỏi.

- Không hề. Bà ta rất... - Ngay lúc đó, Alice phát hiện ra Hoàng hậu đang đứng ngay sau cô và đang chăm chú nghe cô nói. Thế là Alice nói tiếp:

- Hoàng hậu chắc chắn là thắng cuộc rồi, đó là chiến thắng xứng đáng khi chung cuộc.

Hoàng hậu mỉm cười và bỏ đi.

Nhà vua đến.

- Cô đang nói chuyện với ai đây? - Vua hỏi Alice và kinh ngạc nhìn cái đầu mèo.

- Đó là một người bạn của tôi, mèo Cheshire. Cho phép tôi được giới thiệu cậu ấy với ngài.

- Ta không thích hình dạng của nó chút nào. Nhưng nếu muốn thì nó có thể hôn tay ta.

- Tôi chả thèm. - Mèo nói.

- Không được nói năng xấu xược và cũng không được nhìn ta như thế! - Vua nói và chạy lại đứng nấp sau lưng Alice.

- Một con mèo có thể nhìn một ông vua. Tôi đã đọc điều đó trong một cuốn sách nào đó nhưng tôi không nhớ là ở đâu. - Alice nói.

- Hừ, phải đuổi nó đi thôi - Vua Cơ nói, giọng kiên quyết rồi ông ta gọi Hoàng hậu lúc đó vừa đi ngang qua - Này Ái Hậu! Ta mong rằng Hậu sẽ cho người đuổi con mèo này đi khỏi đây!

Bà Hoàng này chỉ có một cách duy nhất để giải quyết mọi vấn đề, lớn cũng như nhỏ.

- Hãy chặt đầu nó! - Bà ta nói chẳng thèm nhìn xung quanh rồi bỏ đi.

- Ta sẽ tự mình đưa đao phủ đến. - Vua Cơ mừng rỡ nói và vội chạy đi tìm đao phủ.

Alice nghĩ cô nên trở lại xem trận đấu diễn ra thế nào vì từ xa cô đã nghe tiếng Hoàng hậu đang gào thét. Đó là lệnh hành quyết ba người chơi vì họ đã mất lượt. Alice không hề thích cảnh tượng này chút nào. Cuộc chơi luôn trong cảnh vô cùng hỗn loạn đến nỗi cô chẳng bao giờ biết đến lúc nào thì đến lượt mình được đánh bóng. Thế là cô đi tìm con nhím của mình.

Con nhím đó đang đánh nhau với một con nhím khác. Alice coi đây là cơ hội tuyệt vời để cô dùng con nhím này làm quả bóng đánh vào con nhím kia. Nhưng khó khăn duy nhất là cây gậy đánh bóng của cô đã chạy sang phía bên kia vườn và đang cố bay lên một cái cây trong một cố gắng vô vọng.

Đến lúc Alice bắt được con hồng hạc và đưa nó trở lại sân chơi thì cuộc chiến giữa hai con nhím đã kết thúc và chẳng còn thấy bóng dáng chúng đâu nữa. “Cũng chẳng sao vì các vòng cung làm gôn cũng đã đi khỏi phía bên này sân cả rồi.” Nghĩ vậy, Alice cặp con hồng hạc dưới tay để nó không thể chạy thoát rồi cô trở lại để trò chuyện thêm chút nữa với anh bạn mèo Cheshire.

Khi cô quay lại với mèo Cheshire, cô ngạc nhiên thấy một đám đông đang tụ tập ở đó. Một cuộc cãi cọ đang diễn ra giữa đao phủ, Vua và Hoàng hậu. Cả ba cùng nói một lúc trong khi đám đông lặng im và có vẻ rất căng thẳng.

Khi Alice xuất hiện, cả ba đều yêu cầu cô phân giải và họ kể lại cho cô nghe trận cãi cọ của họ, nhưng vì cả ba cùng nói một lúc nên thật khó mà biết chính xác những điều họ nói.

Tên đao phủ lập luận rằng hẳn không thể chém một cái đầu nếu không có cơ thể. Từ trước đến nay, hẳn chưa bao giờ làm một việc như thế và bây giờ cũng không thể biến việc này thành sự mở đầu một công việc mới trong cả cuộc đời của hẳn được.

Lý luận của Vua là bất cứ cái gì nếu có đầu thì đều có thể chặt được và người ta không thể nói rằng đó là điều ngớ ngẩn.

Hoàng hậu thì lý sự rằng nếu lại có việc nào đó không được thực hiện thì ngay lập tức bà ta sẽ cho hành quyết tất cả mọi người, tất tật không chừa một ai (chính tuyên bố này đã phủ lên đám đông bầu không khí lo lắng âm ảm).

Alice cũng chẳng biết phân xử thế nào ngoài việc nói:

- Cái đầu mèo đó là của Nữ công tước đấy. Tốt hơn hết là hãy hỏi bà ta xem.

Hoàng hậu bảo tên đao phủ:

- Bà ấy đang ở trong tù. Hãy đưa bà ta đến đây.

Đao phủ vội chạy đi nhanh như tên bắn. Hẳn ta vừa đi khỏi thì cái đầu mèo cũng mờ dần và khi anh ta trở lại cùng với Nữ công tước thì cái đầu đã hoàn toàn biến mất. Thế là Vua và đao phủ cuống cuống chạy khắp nơi tìm kiếm, trong khi đó đám đông quay trở lại tiếp tục cuộc chơi.

CHƯƠNG 9

CHUYỆN CỦA GIÀ BA BA

- Cô không thể tưởng tượng được ta mừng thế nào khi gặp lại cô đâu, cô bé thân mến ạ! - Nữ công tước nói và thân mật khoác tay Alice cùng dạo bước trong vườn.

Thấy bà ta vui vẻ như thế Alice cũng rất vui. Nghĩ lại lúc hai người gặp nhau trong khi bếp, cô cho rằng có lẽ chính hạt tiêu đã khiến bà ta trở nên dữ tợn đến thế.

Nữ công tước nói tiếp:

- Khi ta trở về địa vị Nữ công tước, trong bếp của ta sẽ không còn chút hạt tiêu nào nữa. không có hạt tiêu thì xúp vẫn ngon. Có thể chính hạt tiêu đã làm cho con người ta trở nên nóng tính - Nữ công tước có vẻ rất hài lòng vì đã phát hiện ra một quy luật mới - và giấm khiến người ta trở nên chua ngoa, các La mã biến họ thành những kẻ nghiệt ngã và đường làm từ lúa mạch và các thứ tương tự khiến bọn trẻ con trở nên dễ thương. Ta mong sao mọi người đều hiểu điều đó để rồi người ta sẽ không phải miễn cưỡng về điều này, cô hiểu chứ?

Nhưng lúc đó, Alice hoàn toàn quên mất là cô đang đi cùng Nữ công tước và cô hơi giật mình khi nghe tiếng bà ngay bên cạnh:

- Cô đang nghĩ gì mà quên cả nói chuyện thế hả cô bé yêu quý. Lúc này ta không thể nói với cô tinh thần của việc này ra sao, nhưng ít nhiều ta cũng sẽ nhớ tới chuyện này đấy.

- Có thể chuyện này không có tinh thần - Alice đánh liều nhận xét.

- Ô, cô bé! Mọi vật đều có tinh thần cả đấy, chỉ có điều cô có nhận ra nó hay không thôi - Nữ công tước vừa nói vừa ép sát người vào Alice.

- Alice không thích Nữ công tước cứ tựa sát vào người cô. Thứ nhất là vì bà ta rất xấu. Thứ hai vì bà ta cao đúng tầm để đặt cái cằm lên vai Alice. Đó là một cái cằm rất nhọn và khi nó tì lên vai Alice, cô cảm thấy rất khó chịu. Tuy vậy, Alice không muốn tỏ ra là người thô lỗ nên cô đành cố chịu. Alice nói:

- Bây giờ cuộc chơi có vẻ hay hơn rồi đấy.

- Đúng vậy, và tinh thần của nó là... Ô, đó là tình yêu, là tình yêu, nó làm thế giới này hoàn hảo.

- Có người nói rằng - Alice thì thầm - sợ dĩ như vậy là do mọi người đều để tâm tới công việc của mình.

- Ủ! Nó cũng có nghĩa như nhau cả thôi. - Nữ công tước nói và ấn cái cằm nhọn vào vai Alice - và tinh thần của nó là: “Hãy quan tâm đến ý nghĩa của sự việc còn những lời đồn đại hãy bỏ ngoài tai.”

- Alice nghĩ bụng: “Bà ta thích tìm hiểu tinh thần của mọi vật thật!” Im lặng một lúc, Nữ công tước lại tiếp tục.

- Ta dám chắc là cô đang tự hỏi vì sao ta lại không vòng tay ôm eo cô. Là bởi vì ta không rõ lắm về tính khí con hồng hạc của cô. Ta có thể thử một chút được không? (Lúc này, Alice vẫn đang cặp con hồng hạc dưới nách.)

- Nó có thể cắn bà đấy! - Alice đáp với vẻ thận trọng. Thật ra cô chẳng lo lắng gì cho bà Công tước nếu bà ta cứ thích tiến hành cái cuộc thử nghiệm kia.

- Đúng đấy, Hồng hạc và mù tạt đều biết cắn cả. Và tinh thần của nó là: “Những con chim có cùng một thứ lông thì bay cùng nhau.”

- Nhưng mù tạt không phải là chim.

- Đúng, bình thường thì đúng là như thế. Cô phân biệt mọi vật rõ ràng thật đấy.

- Cháu nghĩ mù tạt là một loại khoáng chất.

- Tất nhiên. Nữ công tước tỏ ra sẵn sàng tán thành tất cả những gì Alice nói - Gần đây có một mỏ mù tạt rất lớn. Và tinh thần của nó là: “Ta càng có nhiều thì người càng có ít.”

-Ồ, cháu nghĩ ra rồi! - Alice reo lên. Cô không để ý đến câu nói cuối cùng của Nữ công tước - Nó là một loại rau. Mặc dù mù tạt trông không giống rau nhưng nó chính là một loại rau.

- Ta hoàn toàn đồng ý với cô. Tinh thần của điều này là: “Hãy là chính mình” hoặc nếu cô muốn nói một cách đơn giản hơn thì “Đừng bao giờ tưởng tượng mình không phải là mình, rằng mình khác với cái hình bóng đã từng xuất hiện trước mọi người, rằng mình đã và có thể khác với hình bóng trước đó.”

- Cháu nghĩ cháu có thể hiểu rõ hơn những câu bà nói nếu cháu viết nó ra. Còn bây giờ, cháu sợ rằng cháu không thể kịp hiểu hết những lời bà nói.

- Nếu ta được lựa chọn các từ ngữ thì những câu ta nói đã chẳng có gì là khó hiểu cả - Nữ công tước vẫn vui vẻ nói.

- Lạy chúa, vậy thì bà đừng tự gây rắc rối cho mình nữa, đừng nói những câu như thế nữa.

-Ồ, chớ nên nói đó là rắc rối! Tất cả những điều ta nói đều là món quà tặng cô đấy.

“Một thứ quà rẻ tiền!” Alice nghĩ nhưng cô không dám nói ra.

- Lại nghĩ ngợi gì thế? - Nữ công tước hỏi trong khi cái cằm của bà ta lại nhấn thêm phát nữa vào vai Alice.

- Cháu có quyền được nghĩ chứ. - Alice dẫn giọng, cô bắt đầu thấy hơi khó chịu.

- Cũng giống như lợn có quyền được bay và tinh...

Nữ công tước bỗng im bặt, thậm chí cái từ “tinh thần” ưa thích của bà

cũng không kịp bật ra hết. Toàn thân bà run bần bật. Alice kinh ngạc nhìn bà và rồi cô ngược nhìn lên: Hoàng hậu đã đứng ngay trước mắt họ, hai tay khoanh trước ngực, mặt mày cau có. Giông bão nổi lên đến nơi rồi!

Kính chúc lệnh bà một ngày tốt lành! - Nữ công tước cất giọng yếu ớt nói.

- Còn ta thì mang đến cho người lời cảnh báo rõ ràng - Hoàng hậu gào lên, vừa gào vừa giậm chân thành thạch - Người xéo ngay hoặc cái đầu của người sẽ bị chặt! Không còn thời gian nữa đâu! Hãy chọn đi!

Sự lựa chọn của Nữ công tước là lập tức đi nơi khác.

- Chúng ta hãy tiếp tục cuộc chơi - Hoàng hậu nhìn Alice ra lệnh. Alice sợ quá đến nỗi không nói được lời nào mà chỉ biết cầm đầu đi theo bà ta vào sân chơi.

Tranh thủ lúc Hoàng hậu vắng mặt, các vị khách kéo nhau ngồi nghỉ dưới bóng râm. Vừa thấy bóng Hoàng hậu, họ vội chạy về sân chơi bởi vì Hoàng hậu chỉ có một mệnh lệnh duy nhất và khác thường: kẻ nào ngừng chơi, dù chỉ trong giây lát, sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng.

Trong suốt thời gian chơi, Hoàng hậu không ngừng cãi nhau với những người chơi và cũng không ngừng gào thét “Chặt đầu thằng này!” hoặc “Chặt đầu ả kia!” Những người bị Hoàng hậu ra lệnh chặt đầu lập tức bị quân lính mang đi rồi giam vào ngục. Đó chính là những người lính đang cong mình làm thành các hình vòng cung và tất nhiên khi mang tội nhân đi, họ cũng bỏ đi luôn. Thế là khoảng nửa giờ sau chẳng còn lại cái vòng cung nào và cũng chẳng còn người chơi nào ngoại trừ Vua, Hoàng hậu và Alice. Tất cả người chơi đều đã bị tổng giam chờ hành quyết.

Lúc đó Hoàng hậu đành rời sân chơi, thở không ra hơi vì đã quá mệt. Bà ta hỏi Alice:

- Người đã nhìn thấy con giả ba ba bao giờ chưa?
- Chưa ạ, thậm chí tôi còn chưa biết Giả Ba Ba là gì.
- Nó là con vật dùng để làm món xúp Giả Ba Ba đấy.

- Tôi chưa từng thấy vào cũng chưa nghe nói về nó.

- Thế thì đi theo ta. Người sẽ được nghe nó kể về bản thân.

Thế là Alice đi cùng Hoàng hậu và cô còn kịp nghe thấy Vua nói nhỏ, giọng nhẹ nhàng:

- Cô được ân xá rồi đấy!

Alice nói với mình: “Đi thôi, mình thế là may mắn lắm rồi!” Cô cảm thấy rất buồn trước việc có quá nhiều người bị Hoàng hậu ra lệnh hành quyết.

Hoàng hậu và Alice mới đi được một đoạn ngắn thì đã đến chỗ con quái vật Sư tử đầu chim đang nằm dưới nắng lim dim ngủ.

- Dậy mau! Đồ lười biếng! Hãy đưa cô bé này đến gặp Giả Ba Ba để cô ta nghe nó kể chuyện. Ta còn phải quay lại xem các vụ hành quyết mà ta ra lệnh đã được tiến hành đến đâu rồi.

Nói xong bà ta đi luôn để lại Alice một mình với Sư Tử đầu chim. Alice hoàn toàn không thích hình dạng con vật này, nhưng cô nghĩ đi cùng bà Hoàng bạo ngược kia so với việc ở lại cùng con quái vật này thì độ an toàn cũng như nhau cả thôi vì thế cô cứ đứng chờ xem sao.

Sư tử đầu chim ngồi dậy và dụi mắt. Nó nhìn theo Hoàng hậu cho đến khi bà ta đi khuất rồi tùm tùm.

- Buồn cười thật đấy! - Sư tử đầu chim nói, nửa cho nó nửa cho Alice.

- Buồn cười cái gì cơ? - Alice hỏi.

- Cái gì ư, cười bà ta đấy. Tất cả đều do bà ta tưởng tượng ra cả, bởi vì cô biết đấy, họ chẳng bao giờ hành quyết được ai cả. Đi nào!

Alice đi theo Sư tử đầu chim, vừa đi vừa nghĩ: “Ở đây ai cũng nói ‘đi nào!’ Cả đời mình chưa bao giờ bị ra lệnh như thế này! Chưa bao giờ!”

Họ đi chưa bao xa thì đã thấy Giả Ba Ba đang ngồi ủ rũ một mình trên tảng đá. Khi Alice và Sư tử đầu chim đến gần, cô nghe tiếng Giả Ba Ba thở dài cứ như là trái tim nó đã tan vỡ. Alice thương cảm vô cùng. Cô hỏi Sư tử

đầu chim:

- Chuyện gì đã khiến Giả Ba Ba buồn bã đến thế?

Sư tử đầu chim trả lời gần giống câu nói lúc trước của nó:

- Tất cả đều do anh ta tưởng tượng ra cả thôi. Anh ta chẳng có nỗi buồn nào cả. Đi nào!

Cả hai đến trước mặt Giả Ba Ba. Giả Ba Ba nhìn họ bằng đôi mắt to đăm đăm nhưng không nói gì.

- Đây là một cô bé. Cô ấy muốn nghe chuyện của anh - Sư tử đầu chim giới thiệu.

- Tôi sẽ kể cho cô ấy nghe. Cả hai ngồi xuống đi và xin đừng nói lời nào cho đến khi tôi kể xong câu chuyện. - Giả Ba Ba nói, giọng nó nghe trầm và ồm.

Alice và Sư tử đầu chim ngồi xuống và trong vài phút, không ai nói gì. Alice nghĩ: “Chẳng biết bao giờ nó mới kết thúc câu chuyện nếu nó không chịu bắt đầu.” Nhưng rồi cô cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng, sau một tiếng thở dài, Giả Ba Ba bắt đầu:

- Ngày xưa, tôi thật sự là rùa.

Thế rồi lại im lặng kéo dài và chỉ có tiếng thở “Huých! Huých!” từng nhịp một của Sư tử đầu chim cùng với tiếng thổn thức của Giả Ba Ba. Alice đã định đứng dậy và nói: “Cám ơn vì câu chuyện thú vị của anh.” Thế nhưng cô lại nghĩ biết đâu sau đó lại chẳng có những chi tiết thú vị. Thế là cô lại ngồi yên và chờ đợi.

Cuối cùng, Giả Ba Ba đã bình tĩnh trở lại mặc dù đôi lúc vẫn còn tiếng nước nở:

- Khi chúng tôi còn nhỏ, chúng tôi đã đến trường học ở ngoài biển. Thầy giáo là một ông rùa già, chúng tôi vẫn gọi ông là thầy Rùa Cạn.

- Sao lại gọi ông ta là rùa cạn, nếu ông ấy không phải là Rùa cạn thì sao? -

Alice hỏi.

- Chúng tôi gọi ông ấy là rùa cạn vì ông ấy dạy chúng tôi. - Giả Ba Ba bực tức - Cô thật đúng là kẻ quá tồi tệ!

- Cô phải thấy xấu hổ vì đã hỏi một câu đơn giản như thế - Sư tử đầu chim nói thêm rồi cả hai con vật ngồi im nhìn cô bé Alice tội nghiệp lúc này chỉ muốn chui xuống đất. Cuối cùng Sư tử đầu chim nói với Giả Ba Ba:

- Tiếp tục đi, anh bạn! Đừng nên tốn quá nhiều thời gian về việc đó!

Và Giả Ba Ba tiếp tục:

- Vâng, chúng tôi đến trường học ở ngoài biển, mặc dù cô có thể không tin điều đó...

- Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi không tin - Alice ngắt lời.

- Cô có đấy - Giả Ba Ba nói.

- Thôi cô đừng nói nữa! - Sư tử đầu chim bảo Alice và Giả Ba Ba lại tiếp tục.

- Chúng tôi được hưởng một nền giáo dục tốt nhất. Thật vậy đấy, ngày ngày chúng tôi đều đến trường...

- Tôi cũng vậy, ngày nào cũng phải đến trường - Alice nói - Anh không cần quá tự hào về điều đó đâu.

- Và học ngoại khóa nữa à? - Giả Ba Ba hỏi có vẻ hơi lo lắng.

- Ừ, chúng tôi học thêm tiếng Pháp và học Nhạc - Alice nói.

- Cả tắm giặt nữa chứ? - Giả Ba Ba tiếp.

- Tất nhiên là không! - Alice bực bội nói.

- Ấy! Thế thì trường cô không phải là trường thật sự tốt rồi - Giả Ba Ba nói, giọng thỏa mãn - Ở trường chúng tôi, phần cuối bản thông báo chương trình có ghi: “Tiếng Pháp, Nhạc và Tắm giặt - ngoại khóa.”

- Anh có thể không cần phải học tắm giặt vì anh sống ở biển mà - Alice

nói.

- Tôi không có điều kiện để học - Giả Ba Ba thở dài - tôi chỉ học những môn chính khóa thôi.

- Đó là những môn gì? - Alice hỏi.

- Mở đầu là Bơi và Lặn, tất nhiên rồi. Tiếp đó là các môn số học, hoài bão, đánh lạc hướng, làm xấu mình và nhạo báng.

- Tôi chưa bao giờ được nghe về môn “Làm xấu mình” - Alice đánh bạo hỏi - Đó là môn gì thế?

Sư tử đầu chim giơ cả hai chân lên trời ngạc nhiên:

- Cái gì! Chưa bao giờ nghe nói đến môn “Làm xấu mình” ư? Vậy cô biết thế nào là làm đẹp chứ?

- Tôi biết. Đó là làm cho cái gì đó đẹp hơn - Alice nói không tự tin lắm.

- Ồ, thế thì nếu cô không biết thế nào là làm xấu thì cô đúng là đồ ngốc - Sư tử đầu chim đầu chim nói tiếp.

Alice không còn đủ dũng khí để hỏi thêm nữa, cô quay sang Giả Ba Ba:

- Thế anh còn phải học những gì nữa?

- Ồ, còn môn Thần bí học - Giả Ba Ba xòe tay ra đếm. Thần bí học cổ điển và hiện đại, Hải dương học rồi môn Dài giọng. Thầy dạy môn này là một ông lươn biển già. Mỗi tuần ông ta đến dạy một buổi. Ông đã dạy chúng tôi cách nói kéo dài giọng, duỗi dài mình ra, lả người đi, cuộn mình lại.

- Nghĩa là thế nào? - Alice hỏi.

- Tôi không thể biểu diễn cho cô xem được. Người tôi cứng quá. Còn Sư tử đầu chim thì lại chẳng bao giờ học môn này cả.” - Giả Ba Ba nói.

- Làm gì có thời gian mà học - Sư tử đầu chim nói - Tuy vậy tôi cũng đã đến học một ông thầy dạy môn Cổ điển. Đó là một ông cua già.

- Tôi thì chẳng bao giờ học ông ấy cả. - Giả Ba Ba nói - Mọi người bảo

rằng ông ấy chỉ dạy Cười và Buồn khổ thôi.

- Đúng đấy, đúng là như thế - Đến lượt Sư tử đầu chim thở dài và cả hai giấu mặt sau các cặp móng vuốt.

- Thế mỗi ngày các anh phải học bao nhiêu giờ? - Alice hỏi để nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Ngày đầu là mười tiếng, ngày tiếp đó là chín tiếng và cứ tiếp tục như thế - Giả Ba Ba đáp.

- Thật là một chương trình học lạ lùng! - Alice kêu lên.

- Vì thế nên nó mới bị gọi là “giờ học”^[20] - Sư tử đầu chim giải thích - Bởi vì giờ học cứ ngày một giảm dần.

- Đây đúng là một phát hiện vô cùng mới. Thế thì ngày thứ mười một phải là ngày nghỉ - Alice lên tiếng sau một hồi tính toán.

- Tất nhiên đó là ngày nghỉ - Giả Ba Ba đáp.

- Thế thì ngày thứ mười hai các anh làm gì? - Alice hào hứng hỏi tiếp.

- Nói về các bài học thế là đủ rồi - Sư tử đầu chim ngắt lời và bằng một giọng dứt khoát nó nói - Bây giờ hay kể cho cô ta nghe về các trò chơi đi.

CHƯƠNG 10

VỮ ĐIỆU TÔM HÙM

Gỉa Ba Ba thở dài và đưa một tay chùi mắt. Rồi nó nhìn Alice cố nói điều gì đó nhưng nghẹn lời vì thốn thức. Vài phút trôi qua, nó vẫn không nói được lời nào. Sư tử đầu chim bảo nó:

- Cứ như cổ họng bị mắc xương ấy.

Nói xong, Sư Tử Đầu Chim vừa lay người vừa đấm lưng cho Giả Ba Ba. Cuối cùng, Giả Ba Ba đã bình tâm trở lại. Nước mắt vẫn chảy dài trên má nhưng nó đã kể tiếp:

- Có lẽ cô chưa bao giờ sống lâu dưới biển (Alice đáp: “Tôi chưa hề.”) và có lẽ cô cũng chưa bao giờ được giới thiệu với một anh tôm hùm. (Alice buột miệng: “Tôi đã từng nếm thử...” nhưng rồi cô vội chữa lại: “Chưa, chưa bao giờ.”) Thế thì cô không thể hiểu được Vũ điệu Tôm hùm tuyệt vời đến thế nào đâu!

- Quả thật tôi không hiểu nó là điệu nhảy gì.

- Điệu nhảy gì ư. Trước hết, tất cả phải đứng thành một hàng dọc bãi biển

- Sư Tử Đầu Chim giảng giải.

- Hai hàng chứ! - Giả Ba Ba kêu lên - Này nhé, hải cẩu này, rùa này và còn nhiều loài khác nữa. Khi mà anh loại sứa ra khỏi hàng thì...

- Nói chung là cũng phải mất khá nhiều thời gian - Sư tử đầu chim ngắt lời.

- Cô phải hai lần tiến lên - Giả Ba Ba nói.

- Mỗi lần tiến lên là một lần nhảy với một anh tôm hùm! - Sư Tử Đầu Chim nhắc.

- Tất nhiên - Giả Ba Ba nói - Tiến hai lần, nắm tay bạn nhảy và nhảy.

- Đổi bạn nhảy và lùi lại cũng theo trình tự như thế - Sư Tử Đầu Chim nhắc.

- Thế rồi, cô biết đấy - Giả Ba Ba tiếp tục - Cô sẽ phải ném...

- Ném các anh tôm hùm xuống biển! Ném càng xa càng tốt, rồi bơi theo đám tôm hùm! - Sư tử đầu chim reo to và nhảy cõn lên.

- Rồi cuộn mình nhào lộn dưới biển! - Giả Ba Ba cũng gào to rồi điên cuồng nhảy cõn lên.

- Lại đổi một anh tôm hùm khác! - Sư tử đầu chim nói như hét.

- Rồi lên bờ. Đó là vòng nhảy đầu tiên - Giả Ba Ba nói và đột nhiên giọng nó trở nên ỉu xìu. Cả hai con vật, vừa mới đây còn nhảy nhót như điên, giờ ngồi bệt xuống đất lặng lẽ và buồn bã. Chúng im lặng nhìn Alice.

- Chắc chắn đó là một điệu nhảy đẹp. - Alice dè dặt nhận xét.

- Cô có muốn coi thử một chút không? - Giả Ba Ba hỏi.

- Rất muốn. - Alice đáp.

- Vậy chúng ta nhảy thử vòng đầu nhé! - Giả Ba Ba bảo Sư Tử Đầu Chim, rồi quay sang Alice - Chúng tôi có thể nhảy mà không cần có tôm hùm, cô biết đấy, nhưng ai sẽ hát đây?

- Ồ, anh hát đi, vì tôi quên mất lời bài hát rồi - Sư tử đầu chim nói.

Thế rồi cả hai con vật bắt đầu nhảy một cách nghiêm túc xung quanh Alice, hết vòng này đến vòng khác. Thình thoảng khi nhảy sát bên Alice, chúng giẫm cả lên chân cô. Chúng vung vẩy chân trước để đánh nhịp, trong khi Giả Ba Ba cất tiếng hát chậm rãi và buồn bã:

“Cá Xám Bạc thì thăm với Ốc sên:

‘Đi nhanh lên bạn ơi, cá heo đã đến rồi.

Nó giẫm cả lên đuôi tôi đau thật

Và hãy trông, cả rùa lẫn tôm hùm

Đang hăng hái tiến lên phía trước!

Họ đã lên bờ, đang chờ trên bãi đá

Còn bạn, có lên bờ và nhập vào vũ hội hay không?

Bạn sẽ, bạn không, bạn sẽ, bạn không,

Có hay không nhập vào vũ hội?

Bạn có thể chẳng biết về cảm giác

Tuyệt vời ra sao khi được tung lên

Và cùng với tôm hùm rơi xuống biển!’

Nhưng Ốc sên trong lòng ngờ vực

Chỉ cảm ơn Cá Xám Bạc rất nhiều

Nhưng xa quá, Ốc sên chẳng muốn

Tham gia vũ hội này đâu

Không đâu, không đâu, không đâu

Ốc sên không tham gia vũ hội.

Anh bạn có vây của Ốc sên đáp lại:

*‘Dù xa xôi cũng có hề gì
Bởi sẽ có một bờ biển khác
Xa nước Anh và ở gần nước Pháp
Ốc sên nghe lời tươi tỉnh mặt mày
Tiến lại gần và tham gia vũ hội*

*Còn bạn, có hay không, có hay không
Bạn cũng sẽ nhập vào vũ hội?’*

- Cảm ơn các bạn. Điệu nhảy này vô cùng cuốn hút - Alice nói, vui mừng vì cuối cùng điệu nhảy của hai con vật cũng kết thúc. Cô nói tiếp - Và tôi cũng rất thích bài hát kỳ lạ về chú cá Xám bạc!

- Về cá Xám bạc ư? Hẳn cô đã thấy chúng rồi phải không? - Giả Ba Ba nói.

- Vâng. Tôi thường xuyên thấy chúng trong các bữa... - Alice lại vội vã ngừng lại.

- Tôi không biết “bữa” là ở đâu. Nhưng nếu cô thường xuyên thấy chúng thì tất nhiên là cô phải biết trông chúng như thế nào chứ? - Giả Ba Ba nói.

- Tôi tin là tôi biết chúng. Chúng có đuôi trong miệng và được lăn qua bột mì - Alice thận trọng đáp.

- Cô sai rồi. Ở dưới biển, bột mì sẽ bị trôi hết. Nhưng đúng là chúng có đuôi trong miệng. Và lý do là vì... - Nói đến đây, Giả Ba Ba ngáp dài và nhắm mắt lại. Rồi nó bảo Sư Tử Đầu Chim - Nói cho cô ấy biết toàn bộ nguyên nhân của chuyện này đi.

- Nguyên nhân là: chúng nhảy cùng tôm hùm. Thế là chúng bị ném xuống biển. Thế là chúng rơi vào một khoảng không rộng lớn. Thế là đuôi chúng cắm luôn vào miệng. Thế là chúng không thể rút đuôi ra được nữa. Thế thôi - Sư tử đầu chim nói một mạch.

- Cảm ơn bạn. Câu chuyện rất hay. Tôi chưa bao giờ được biết nhiều về loài cá Xám bạc như thế.

- Nếu cô thích thì tôi còn có thể kể cho cô nghe nhiều hơn thế - Sư Tử Đầu Chim nói - Cô có biết vì sao nó lại được gọi là Xám bạc không?

- Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó. Thế vì sao vậy? - Alice hỏi.

- Vì chúng đánh úng và giày - Sư Tử Đầu Chim nghiêm nghị trả lời.

- Đánh úng và giày? - Alice ngạc nhiên hỏi.

- Vì sao ư, thế giày của cô được đánh bằng cái gì? Ý tôi nói là cái gì khiến cho giày của cô bóng loáng lên như thế?

Alice nhìn xuống giày, nghĩ một lúc, cô trả lời:

- Tôi cho rằng giày của tôi được đánh xi.

- Úng và giày ở dưới biển được cá Xám bạc đánh bóng. Giờ thì cô hiểu rồi chứ - Sư Tử Đầu Chim giải thích bằng một giọng thâm trầm.

- Nhưng giày được làm bằng gì? - Alice tò mò hỏi.

- Tất nhiên là bằng cá bơn và lươn rồi. Bất kỳ một con tôm nào cũng có thể bảo cho cô biết điều đó - Sư Tử Đầu Chim tỏ ra không còn kiên nhẫn được nữa.

- Nếu tôi mà là cá Xám bạc, thì tôi sẽ bảo cá heo rằng: “Xin hãy quay lại đi. Chúng tôi không muốn anh đi cùng chúng tôi!” - Alice nói tâm trí vẫn còn vẫn vơ vớ bài hát lúc nãy.

- Chúng tôi buộc phải có cá heo^[21] bên cạnh. Một con cá thông minh khi đi bất kỳ đâu cũng phải có cá heo bên cạnh - Giả Ba Ba nói.

- Thật thế ư? - Alice vô cùng ngạc nhiên.

- Tất nhiên rồi. Vì nếu một con cá đến gặp tôi và bảo rằng nó sẽ đi du lịch thì tôi sẽ phải hỏi nó: “Thế anh đi với con cá heo nào?” - Giả Ba Ba nói.

- Ý anh muốn nói là “mục đích” chuyến đi à?

- Ý tôi là thế nào thì tôi nói ra thế ấy - Giả Ba Ba có vẻ tự ái.

Sư Tử Đầu Chim lên tiếng:

- Thôi nào, hãy kể cho chúng tôi nghe về một vài cuộc phiêu lưu của cô đi.

- Tôi sẽ kể cho các bạn nghe về cuộc phiêu lưu của tôi, bắt đầu từ sáng nay nhé và không cần phải kể lại những việc ngày hôm qua vì chỉ từ sáng nay thôi, tôi đã trở thành một người khác so với hôm qua rồi.

- Cô hãy giải thích tất cả những điều đó là thế nào đi. - Giả Ba Ba nói.

- Không không, hãy kể về cuộc phiêu lưu trước đã - Sư Tử Đầu Chim sốt ruột nói - Giải thích bao giờ cũng mất nhiều thời gian chết đi được.

- Thế là Alice bắt đầu kể cho hai con vật nghe về các cuộc phiêu lưu của cô từ lúc lần đầu tiên cô nhìn thấy Thỏ Trắng. Cô cảm thấy hơi sợ khi hai con vật, mỗi con một bên ngồi sát vào cô. Mắt chúng mở to nhìn cô, miệng thì rộng ngoác, nhưng rồi cô cũng lấy lại được can đảm và tiếp tục kể. Hai thính giả của cô lặng im ngồi nghe cho đến đoạn cô phải đọc bài thơ “Cha già rồi, thừa cha William” cho con Sâu bướm với lời thơ hoàn toàn khác trước. Nghe vậy, Giả Ba Ba hít vào một hơi thật sâu rồi nói:

- Kỳ lạ thật.

- Đúng là rất kỳ lạ. - Sư Tử Đầu Chim cũng nói.

- Lời lẽ bài thơ hoàn toàn khác! - Giả Ba Ba trầm ngâm nhắc lại, rồi nó nhìn Sư Tử Đầu Chim và bảo:

- Tôi muốn nghe cô ấy đọc lại một bài thơ nào đó. Anh hãy bảo cô ấy bắt đầu đi (Giả Ba Ba cứ làm như thể anh bạn Sư Tử Đầu Chim của nó có một quyền lực nào đó với Alice vậy.)

- Cô hãy đứng dậy và đọc bài thơ “Đây là tiếng nói của chàng lười” đi nào - Sư Tử Đầu Chim bảo Alice.

“Làm sao những con vật lại có thể ra lệnh cho người này làm cái này, người kia làm cái kia được nhỉ!” Alice bực bội nghĩ: “Nó cứ làm như lúc này

mình đang ở trường ấy.” Tuy vậy cô cũng đứng dậy và bắt đầu đọc lại bài thơ, nhưng tâm trí cô lại tràn ngập hình ảnh của Vũ Diệu Tôm Hùm và dòng ngôn từ vô cùng kỳ lạ cứ tự nhiên từ miệng cô tuôn ra mà cô thì chẳng biết mình đang nói gì:

*“Tôi đã nghe giọng nói Tôm hùm
Tuyên bố rằng: ‘Cô nướng tôi quá cháy
và râu của tôi cần phải rắc đường.’
Con vịt rửa lông bằng mi mắt
Tôm hùm dùng mũi để sửa thắt lưng
Và đuổi các ngón chân rồi cài cúc áo,*

*Cát khô rồi lòng hớn hở mừng vui
Cất tiếng hát ca như con chim chiến chiến
Lại giả giọng cá mập, Tôm hùm cười nói liên hồi
Nhưng rồi thủy triều lên và cá mập vây quanh
Giọng Tôm hùm nhỏ dần và run rẩy.”*

- Đoạn thơ này khác với những gì tôi vẫn đọc khi còn bé - Sư Tử Đầu Chim nói.

- Ờ, tôi cũng chưa bao giờ được nghe một bài thơ nào như thế. - Giả Ba Ba tán thành - Bài thơ này thật hết sức vô nghĩa.

Alice chẳng nói được lời nào. Cô ngồi xuống hai tay ôm mặt tự hỏi phải chăng một điều gì đó lại đang xảy ra như mọi khi?

- Tôi muốn được nghe cô giải thích - Giả Ba Ba nói.

- Cô ta không thể giải thích được đâu. Thôi, cô hãy đọc đoạn tiếp đi. - Sư Tử Đầu Chim bảo Alice.

- Nhưng còn những ngón chân của anh ta? Làm sao Tôm hùm có thể đuổi các ngón chân bằng mũi được, cô có biết không? - Giả Ba Ba vẫn kiên trì nói.

- Đó là những động tác đầu tiên của điệu vũ 0 Alice nói nhưng chính cô cũng đang rối trí về chuyện này và muốn đổi chủ đề.

- Cô hãy đọc đoạn thơ tiếp sau đi. Cái đoàn bắt đầu bằng câu “Tôi đi qua khu vườn của anh” - Sư Tử Đầu Chim nhắc.

Alice không dám làm trái ý nó mặc dù cô biết rõ là thế nào cô cũng đọc sai. Và cô run rẩy đọc:

“Tôi đi qua khu vườn của anh

Chỉ liếc mắt cũng nhận ra Báo

Đang chia nhau mẩu bánh với Cú mèo

Báo nhận vỏ bánh, thịt bằm và nước sốt

Cú mèo vờ cái đĩa trên bàn.

Tiệc tàn rồi, Cú bỏ thêm cái thìa vào túi

Báo gầm lên lấy nốt đĩa và dao.

Và thế là chúng hoàn thành bữa tiệc...”

- Cô đọc tất cả những thứ tạp nham đó làm gì cơ chứ khi mà cô chẳng hề giải thích gì cả? Đây đúng là một mớ hỗn độn nhất mà tôi được nghe từ trước đến giờ đây! - Giả Ba Ba xen ngang.

- Đúng thế, tôi nghĩ tốt hơn hết là cô hãy dừng lại ở đây thôi - Sư Tử Đầu Chim nói và Alice chẳng còn gì vui hơn thế.

- Hay là chúng ta thử một điệu khác trong Vũ Điệu tôm hùm vậy? Hay cô có muốn Giả Ba Ba hát cho cô nghe một bài không? - Sư Tử Đầu Chim hỏi.

- Ôi, một bài hát ư? Hay đấy. Không biết là Giả Ba Ba có sẵn lòng không?
- Alice quá náo nức đến nỗi Sư Tử Đầu Chim hơi tự ái. Nó lẩm bầm: “Hừ!

Thật chẳng tế nhị gì cả! Thế thì hãy hát cho cô ấy nghe bài ‘Xúp ba ba’ đi, được không anh bạn?”

Giả Ba Ba thở dài nãy nẽ và bằng một giọng thõn thức, nó bắt đầu hát:

“Món xúp rất tươi và rất ngon,

Nóng sốt trong liễn chờ thực khách!

Món ngon như thế ai mà dưng được?

Món xúp cho bữa tối, món xúp tuyệt vời!

Món xúp cho bữa tối, món xúp tuyệt vời!

Tuyệt vời món xúp!

Tuyệt vời món xúp!

Món xúp cho bữa tối

Món xúp tuyệt vời!

Món xúp tuyệt vời! Chẳng còn ai thích ăn món cá

Các món khác và cả các trò chơi

Đều bị bỏ qua vì món xúp

Giá chỉ hai penny món xúp tuyệt vời?

Ôi, món xúp tuyệt vời!

Ôi, món xúp tuyệt vời!

Món xúp của bữa tối,

Mới tuyệt vời làm sao!”

- Chúng ta cùng hát nào! - Sư Tử Đầu Chim gào lên và Giả Ba Ba lại hát lại. Đúng lúc đó có tiếng hô từ xa vọng tới:

- Phiên tòa bắt đầu!

- Đi thôi! - Sư Tử Đầu Chim hét lên và kéo tay Alice vội vàng chạy đi không kịp chờ Giả Ba Ba hát hết bài

- Phiên tòa nào thế? - Alice vừa chạy vừa thở nhưng vẫn cố hỏi. Sư Tử Đầu Chim chỉ nói: “Đi thôi!” và chạy nhanh hơn. Trong khi đó tiếng hát u uất của Giả Ba Ba vẫn văng vẳng bên tai hòa cùng tiếng gió, mỗi lúc một nhỏ dần:

“Món xúp cho bữa tối,

Mới tuyệt vời làm sao!”

CHƯƠNG 11

AI LẤY CẤP BÁNH NHÂN TRÁI CÂY?

Khi Alice và Sư tử đầu chim tới nơi thì vua và Hậu Cơ đã ngự trên ngai vàng. Một đám đông xúm xít quanh họ, gồm các loài chim, thú nhỏ và toàn bộ các quân bài. Đứng trước Vua và Hoàng hậu là viên cận thần J Cơ bị xiềng, có hai tên lính đứng cạnh hai bên. Thỏ Trắng đứng gần Vua, một tay cầm kèn và tay kia cầm cuộn giấy da dê. Một chiếc bàn kê giữa sân tòa trên đó bày một đĩa bánh nhân trái cây to. Đĩa bánh trông rất ngon khiến Alice cảm thấy đói cồn cào. “Ước gì họ xử án ngay đi để đến giờ giải lao còn ăn bánh chứ!” Alice nghĩ. Nhưng hình như mong ước đó chẳng có cơ hội thành hiện thực. Thế là cô đành nhìn ngó xung quanh để giết thời gian.

Alice chưa bao giờ được dự một phiên tòa nào cả nhưng cô đã đọc nhiều cuốn sách viết về các vụ xét xử và cô rất hài lòng nhận ra rằng cô biết hầu hết chức danh của những người ở đây. “Kia là thẩm phán, vì ông ta có bộ tóc giả to đùng” Cô tự nói với mình.

Vị thẩm phán đó chính là Vua Cơ. Vì phải đội chiếc vương miện trên bộ tóc giả nên trông ông ta chẳng có vẻ thoải mái chút nào và chắc chắn những thứ đó không hề thích hợp với ông.

“Còn kia là hội thẩm đoàn. Đó là mười hai con vật” (Alice buộc phải nói hội thẩm đoàn là những con vật vì bạn thấy đấy, chúng đều là chim và thú). Alice nói đi nói lại câu này đến hai, ba lần vì cô cảm thấy rất hãnh diện khi nghĩ rằng ở tầm tuổi cô, rất ít đứa con gái biết được những điều đó. Alice nghĩ : “Mặc dù hội thẩm đoàn toàn là những con vật nhưng chắc chúng cũng sẽ làm tốt mọi việc.”

Mười hai vị trong hội thẩm đoàn đang bận rộn viết gì đó lên các tấm bảng đá.

- Họ đang làm gì thế nhỉ? Đã có gì để cho họ viết đâu vì phiên tòa vẫn chưa bắt đầu mà - Alice thì thầm hỏi Sư tử đầu chim.

- Họ viết tên của họ, vì họ sợ sẽ quên mất tên mình trước khi phiên tòa kết thúc - Sư tử đầu chim cũng thì thầm đáp.

- Ngu ngốc! - Alice phẫn nộ hét to, nhưng cô lập tức im bặt vì Thỏ trắng quát:

- Trật tự! Trong tòa mọi người phải trật tự!

Nhà vua đeo kính lên, ngó nghiêng xem ai đang nói chuyện.

Thế rồi Alice thấy tất cả các thành viên hội thẩm đều viết: “Ngu ngốc!” lên tấm bảng đá của họ. Cô nhìn thấy rất rõ điều ấy chẳng khác nào cô đang ở sát bên vai họ. Thậm chí cô phát hiện thấy một vị thành viên hội thẩm còn không biết viết chữ “ngu ngốc” và anh ta phải hỏi người bên cạnh. “Thế này thì những tấm bảng của họ sẽ chỉ toàn những thứ vớ vẩn trước khi phiên tòa kết thúc!” Alice nghĩ.

Một thành viên hội thẩm dùng một cây bút chì để viết và cây bút miết lên tấm bảng đá tạo ra tiếng kêu ghít-ghít rất chói tai. Tất nhiên là Alice không sao chịu nổi. Cô đi vòng ra phía sau tòa án và dừng ngay đằng sau anh ta rồi nhanh chóng giật lấy chiếc bút chì. Cô làm việc đó quá nhanh đến nỗi viên hội thẩm bé nhỏ đáng thương (anh ta chính là Bill, con thằn lằn Bill) không phát hiện ra và anh ta cứ nhìn ngó khắp nơi để tìm bút chì. Bill phải dùng ngón tay để viết trong suốt thời gian còn lại nhưng tất nhiên là anh ta chẳng viết được chữ nào cả vì ngón tay không để lại dấu vết gì trên bảng.

- Quan nội chính, đọc cáo trạng đi - Vua ra lệnh:

Thỏ trắng liền thổi ba tiếng kèn rồi mở cuộn giấy da dê và đọc:

“Hoàng hậu Cơ làm bánh trái cây,

Vào một ngày nắng hè oi ả.

Cận thần J Cơ đã ăn trộm bánh

Lại còn mang tất cả bánh đi!”

- Hãy cân nhắc bản phán quyết của các người đi! - Vua nói với hội thẩm đoàn.

- Chưa xong ạ, chưa xong ạ! - Thỏ trắng vội vã ngắt lời - Còn nhiều việc phải làm trước khi phán quyết!

- Thế thì gọi nhân chứng đầu tiên đi - Vua ra lệnh.

Thỏ trắng lại thổi ba tiếng kèn rồi kêu to:

- Nhân chứng đầu tiên.

Nhân chứng đầu tiên chính là Người làm mũ. Anh ta bước vào phòng xử án với một tay cầm tách trà và tay kia cầm một mẫu bánh phết bơ.

- Thưa Đức vua, xin người thứ lỗi cho tôi vì đã mang những thứ này vào đây, nhưng tôi chưa uống hết tách trà thì đã bị đưa đến đây - Người làm mũ phân trần.

- Lẽ ra người phải uống hết trà trước khi đến đây chứ. Thế người bắt đầu uống trà từ lúc nào? - Vua hỏi.

Người làm mũ nhìn Thỏ rừng lúc này đang khoác tay Chuột Sóc bước vào phòng xử án ngay đằng sau mình.

- Ngày mười bốn tháng ba, tôi nghĩ đúng là ngày đó - Người làm mũ nói.

- Ngày mười lăm chứ - Thỏ rừng lên tiếng.

- Ngày mười sáu - Chuột sóc tiếp lời.

- Ghi vào đi - Vua bảo đoàn bồi thẩm. Các hội thẩm viên hăng hái ghi tất cả ba ngày trên vào bảng rồi cộng lại và quy thành shilling và penny^[22].

- Phải bỏ cái mũ của người ra chứ - Vua bảo Người làm mũ.

- Không phải mũ của tôi - Người làm mũ nói.

- Thế thì đúng là mũ ăn cắp rồi! - Vua kêu lên và quay sang hội thẩm đoàn và lập tức hội thẩm đoàn vội ghi lại sự kiện đó.

- Tôi đội mũ để bán. Tôi chẳng có cái mũ nào cho riêng mình cả. Tôi là Người làm mũ mà - Người làm mũ giải thích.

Nghe vậy, Hoàng hậu lập tức đeo kính lên và bắt đầu nhìn Người làm mũ trừng trừng, mặt mày anh ta tái nhợt đi, người run lấy bầy.

- Hãy đưa ra bằng chứng đi và đừng có sợ run lên như thế, nếu không ta sẽ hành quyết người ngay tại chỗ đấy - Vua bảo Người làm mũ.

- Nhưng câu nói của Vua chẳng khiến người làm chứng thêm can đảm chút nào. Anh ta cứ ngọ nguậy hết chân này đến chân kia và lo lắng nhìn Hoàng hậu. Trong lúc bối rối lẽ ra phải cắn và miếng bánh thì anh ta lại ngoạm một miếng to tướng vào tách trà.

Đúng lúc đó, Alice cảm thấy trong người cô đang diễn ra một sự biến chuyển rất kỳ lạ khiến cô vô cùng hoảng hốt. Cuối cùng cô nhận ra là mình lại đang to dần lên và ý nghĩ đầu tiên của cô là phải ra khỏi phòng xử án. Nhưng sau đó, cô lại quyết định cứ ở lại chừng nào căn phòng này vẫn còn chứa được cô.

- Xin cô đừng ép vào người tôi như thế - Chuột sóc ngồi bên cạnh Alice kêu lên - Tôi không thở được nữa rồi.

- Nhưng tôi chẳng biết làm thế nào cả. Tôi đang to lớn lên mà. - Alice nói.

- Cô không có quyền lớn lên ở đây - Chuột sóc nói.

- Đừng có nói vớ vẩn. Anh biết không, anh cũng đang to lớn lên đấy - Alice nói liều.

- Đúng vậy, nhưng tôi lớn lên với tốc độ bình thường chứ không phải cái kiểu nhố nhăng như cô. - Nói xong Chuột sóc giận dữ và đứng lên đi về phía bên kia phòng xử án.

Trong khoảng thời gian đó, Hoàng hậu không hề rời mắt khỏi Người làm mũ và ngay khi Chuột Sóc sang phía bên kia phòng, bà ta bảo một trong các

nhân viên tòa án:

- Hãy mang đến cho ta danh sách các ca sĩ đã hát trong buổi hòa nhạc gần đây nhất!

Nghe vậy, Người làm mũ khốn khổ run lên bần bật đến nỗi cả hai chiếc giày của anh ta bắn ra khỏi chân.

- Hãy đưa ra bằng chứng đi. Nếu không ta sẽ cho hành quyết người bất kể người có run sợ hay không. - Vua bảo Người làm mũ.

- Thưa Đức vua, tôi chỉ là một kẻ nghèo khổ - Người làm mũ bắt đầu nói giọng run rẩy - Đã hơn một tuần nay thậm chí lâu hơn nữa, tôi chưa hề được uống trà. Mẩu bánh mì phết bơ của tôi càng ngày càng mỏng còn trà thì loãng trông cứ lấp la lấp lánh toàn nước...

- Cái gì lấp lánh? - Vua hỏi.

- Nó bắt đầu bằng trà^[23] - Người làm mũ đáp

- Tất nhiên là từ lấp lánh bắt đầu bằng chữ T rồi. Nhà người coi ta là thằng đàn đến nỗi không biết điều đó ư? Tiếp tục đi!

- Tôi là một người nghèo khổ - Người làm mũ tiếp tục - Tất cả mọi vật đều lấp la lấp lánh... Chính thỏ rừng nói thế.

- Tôi không nói - Thỏ rừng vội vã ngắt lời.

- Anh có nói - Người làm mũ nói.

- Tôi phủ nhận điều đó. - Thỏ rừng cãi.

- Nó đã phủ nhận rồi. Thôi bỏ phần này đi. - Vua phán.

- Thôi được. Thế thì là Chuột sóc nói - Người làm mũ nhìn quanh lo lắng xem Chuột sóc có phủ nhận điều đó không, nhưng Chuột sóc chẳng bác bỏ gì hết vì nó đang ngủ say.

- Sau đó tôi cắt thêm một ít bánh mì phết bơ - Người làm mũ tiếp tục.

- Nhưng tên Chuột sóc nói gì? - Một vị hội thẩm hỏi.

- Tôi không nhớ - Người làm mũ đáp.

- Người phải nhớ nếu không ta sẽ cho hành quyết người đấy. - Vua tuyên bố.

Người làm mũ khốn khổ đánh rơi cả chiếc tách uống trà và mẩu bánh mì phết bơ. Anh ta quỳ một bên gối rồi nói tiếp:

- Thưa Đức vua, tôi là một người nghèo.

- Nghèo ngôn từ. Người nói năng vô cùng kém cỏi - Vua nói.

Đến đây, một con chuột lang bỗng nhiên vỗ tay, lập tức nó bị các nhân viên trong tòa trấn áp luôn (Từ trấn áp thật ra cũng không đúng lắm và bởi vì thật khó mà tìm được một từ chính xác để diễn tả hành động của các nhân viên nói trên. Vì thế tôi chỉ có thể mô tả lại những hành động mà các nhân viên kia đã làm đối với chú chuột lang: họ có một cái túi vải bạt to. Họ tống chú chuột lang vào đó, ấn cái đầu chuột lang vào trước rồi họ dùng dây buộc miệng túi lại, sau đó họ ngồi lên túi có chú chuột trong đó).

“May mà mình được thấy cảnh này” Alice nghĩ: “Mình đã nhiều lần đọc báo, phần mô tả các vụ xử có viết: ‘Nếu cứ cố làm gì đó, như vỗ tay tán thưởng chẳng hạn là lập tức bị các nhân viên phiên tòa trấn áp ngay’ ... Cho đến tận bây giờ mình mới hiểu thế nào là trấn áp.”

- Nếu đó là tất cả những gì người biết thì người có thể lui xuống. - Vua đáp.

- Tôi không thể xuống hơn được nữa. Vì ngài thấy đấy, tôi đã đứng ở sàn nhà rồi - Người làm mũ nói.

- Thế thì người có thể ngồi xuống - Vua đáp.

Đến đây, lại một con chuột lang khác vỗ tay hoan hô và thế là nó cũng bị trấn áp ngay lập tức. “Thế là hết cả chuột lang! Bây giờ phiên tòa sẽ ổn hơn đây” Alice nghĩ.

- Tôi muốn dùng cho xong bữa trà của mình - Người làm mũ nói, mắt vẫn lo ngại liếc nhìn Hoàng hậu, bà này đang đọc danh sách các ca sĩ.

- Người có thể đi được rồi - Vua bảo Người làm mũ và thế là Người làm mũ cuống quýt chạy khỏi phòng xử án vội đến nỗi không kịp xỏ lại giày.

- Hãy đuổi theo hắn ở ngoài kia và chặt đầu hắn đi. - Hoàng hậu nói với một nhân viên nhưng khi nhân viên đó ra đến cửa thì đã không thấy bóng dáng Người làm mũ đâu nữa.

- Cho gọi nhân chứng tiếp theo! - Vua ra lệnh.

- Nhân chứng tiếp theo là bà đầu bếp của Nữ công tước. Alice đoán ra ngay được nhân chứng thứ hai chính là bà đầu bếp trước cả khi bà ta bước vào phòng xử án, bởi vì cô thấy những con vật đứng gần cửa đều nhất loạt hắt hơi. Quả nhiên bà đầu bếp bước vào phòng xử án, tay cầm lọ hạt tiêu.

- Hãy trình bằng chứng của người ra - Vua ra lệnh.

- Không có - Bà đầu bếp nói.

Vua bần khoản nhìn Thỏ Trắng, còn Thỏ Trắng thấp giọng nói:

- Đức vua phải kiểm tra nhân chứng này mới được.

- Ừ, đúng là ta phải làm thế. Vua nói, giọng uể oải. Tay khoanh trước ngực, Vua nhíu mày nhìn bà đầu bếp cho tới khi đôi mắt gần như nhắm tịt lại và bằng một giọng trầm trầm vua hỏi:

- Bánh nhân trái cây làm bằng gì?

- Thành phần chính là hạt tiêu - Bà đầu bếp trả lời.

- Đường mật chứ - Một giọng ngái ngủ ngay sau lưng bà ta.

- Bắt lấy tên Chuột sóc, chém đầu tên Chuột sóc! Đưa Chuột sóc ra khỏi phòng xử! Trấn áp nó đi! Cưỡi véo nó và vặt râu nó đi! - Hoàng hậu hét lên.

Cả phòng xử án náo loạn đến vài phút. Chuột sóc bị đưa ra khỏi phòng và đến lúc tòa ổn định trật tự thì bà đầu bếp đã biến mất.

- Chẳng sao cả - Vua nói và thở phào nhẹ nhõm rồi ra lệnh - Cho gọi nhân chứng tiếp theo.

Rồi vua ghé tai Hoàng hậu thấp giọng:

- Này hậu yêu quý, Hậu phải thẩm vấn kỹ nhân chứng tiếp theo này đây. Cuộc thẩm vấn làm ta nhức đầu quá đi mất!

Alice sốt ruột nhìn Thỏ trắng đang dò dẫm lần theo bản danh sách và cô hồi hộp tự hỏi không biết nhân chứng tiếp theo là ai. “Đến bây giờ họ vẫn chưa thu được bao nhiêu bằng chứng” Alice đang nghĩ như vậy thì bỗng giật mình và vô cùng ngạc nhiên khi nghe Thỏ trắng xưng to hết mức cái tên “Alice”.

CHƯƠNG 12

BẰNG CHỨNG CỦA ALICE

“Ôi đây! - Bất ngờ nghe gọi tên mình, Alice giật mình kêu to, quên khuấy rằng hiện giờ cô đã trở thành một người rất to lớn. Trong lúc vội vã nhảy lên, gấu vác của cô choàng lên bàn hội thảm làm cho tất cả hội thảm đoàn ngã chống ngược: đầu xuống đất, chân lên trời. Nhìn cái cảnh cả đoàn hội thảm sóng soài trên mặt đất, Alice lại nhớ đến bể cá vàng mà cô vô ý làm đổ tuần trước.

- Ôi, tôi thật lòng xin lỗi! – Alice sững sờ kêu lên và bắt đầu nhẹ nhàng nhặt từng vị hội thảm lên khỏi mặt đất vì lúc đó chuyện đánh đổ bể cá đang lướt qua đầu cô và cô chập chờn nghĩ rằng phải lập tức nhặt các vị hội thảm lên và đưa họ trở lại bàn hội thậm nếu không họ sẽ chết.

- Phiên tòa không thể tiến hành chừng nào các hội thảm viên chưa trở lại chỗ của họ - Nhà vua nghiêm giọng nói và chăm chăm nhìn Alice.

Alice thì quay lại nhìn hội thảm đoàn và nhận ra trong lúc vội vàng cô đã đặt con thằn lằn Bill chống ngược, đầu xuống đất và chân lên trời. Con vật nhỏ bé đáng thương đang vẫy vẫy đuôi trông thật ảo não, nó hoàn toàn không cử động được. Alice nhanh nhẹn nhấc nó lên và đặt lại cho đúng. Cô nghĩ: “Mình làm việc này không phải vì con thằn lằn này có tầm quan trọng lớn lao gì mà chỉ vì mình cho rằng trong phiên tòa, ai nấy đều ngồi đầu và chân cùng một chiều như nhau thì sẽ tốt hơn nhiều.”

Ngay sau khi ổn định chỗ ngồi sau cú ngã lộn tùng phèo, bảng viết và bút chì cũng đã được tìm thấy, ban hội thảm lập tức làm việc hết sức cần mẫn

nghĩa là ghi lại những sự cố vừa rồi. Riêng con thằn lằn là chẳng làm gì cả. Đường như nó vẫn chưa hết kinh hoàng, nó ngồi, mồm há hốc, mắt ngó đăm đăm lên trần nhà.

- Cô biết những gì về chuyện này? – Vua hỏi Alice.

- Không biết gì cả. – Alice trả lời.

- Không biết về bất cứ điều gì à? – Vua gặng hỏi.

- Không một điều gì cả.

- Điều này vô cùng quan trọng. – Vua quay sang bồi thẩm đoàn. Các vị này vừa định ghi lại lời vua nói thì Thỏ Trắng đột ngột chen vào.

- Không quan trọng, ý của Đức vua là như thế, tất nhiên là không quan trọng rồi – Thỏ Trắng nói, giọng rất thành kính nhưng mặt mày thì cau có.

- Không quan trọng. Tất nhiên, ý ta là thế - Vua vội nói. Rồi ông lẩm bẩm: “Quan trọng – Không quan trọng – không quan trọng – quan trọng.” Đường như ông ta đang thử xem từ nào có âm lượng lớn hơn.

Trong hội thẩm đoàn, một số ghi “quan trọng”, một số ghi “không quan trọng”. Alice nhìn thấy điều này rất rõ vì lúc đó cô đang đứng gần họ, nhưng cô nghĩ điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Trong khi đó, Nhà vua thỉnh thoảng lại cầm cúi ghi chép gì đó vào cuốn sổ, bỗng ông ta hô to:

- Trật tự!

Và ông ta lấy một cuốn sách ra đọc to:

- Điều thứ bốn hai: Tất cả những ai cao hơn một dặm phải rời khỏi phiên tòa.

Mọi người đổ dồn mắt nhìn Alice.

- Tôi không cao đến một dặm. – Alice nói.

- Chính là cô – Vua đáp.

- Phải đến gần hai dặm ấy chứ. – Hoàng hậu bổ sung.

- Nhưng dù thế nào chẳng nữa tôi cũng sẽ không đi khỏi đây. Hơn nữa, đây không phải là một điều luật có từ trước mà là do ông vừa mới nghĩ ra thôi.

- Đó là điều luật lâu năm nhất trong cuốn sách này đấy – Vua nói.

- Thế thì nó phải là điều luật số 1 chứ. – Alice vặn lại

Vua tái mặt vội gấp sách lại rồi quay sang hội thẩm đoàn, ông ta nói giọng vừa nhỏ vừa run :

- Hãy cân nhắc và luận tội đi.

- Vẫn còn bằng chứng nữa, thưa Đức vua- Thỏ trắng vội nhảy lên.

- Tờ giấy này vừa mới nhặt được.

- Trong đó có gì ? – Hoàng hậu hỏi.

- Thần chưa mở nó ra, nhưng hình như đó là một lá thư do một người tù viết và gửi cho ai đó. – Thỏ trắng trình bày.

- Tất nhiên là như thế rồi, trừ phi nó được viết ra không dành cho ai, nhưng như thế thì không bình thường, người biết điều đó mà. – Vua nói.

- Lá thư đề ai là người nhận thế. – Một vị hội thẩm hỏi.

- Lá thư không đề tên người nhận. Mặt ngoài lá thư chẳng ghi gì cả. – Thỏ trắng vừa nói vừa mở tờ giấy ra. - Ồ, hóa ra đây không phải là lá thư mà là một tập thơ.

- Có phải là nét chữ của người tù không – Một vị hội thẩm hỏi.

- Không, không phải, đây đúng là sự việc quái dị nhất. – Thỏ trắng đáp (Cả hội thẩm đoàn ngẩn người không hiểu gì hết).

- Chắc hẳn giả mạo chữ viết của ai đó – Vua nói (cả hội thẩm đoàn như bưng tỉnh).

Quan cận thần J Cơ lên tiếng.

- Thừa bệ hạ, thần không viết những vần thơ đó và chúng cũng không thể chứng minh là thần đã viết. Cuối bài thơ không có chữ kí.

- Nếu người không ký vào đó thì chỉ làm cho sự việc tồi tệ hơn thôi. Hẳn là người đang có mưu đồ gì đó, nếu không người đã ký tên như một con người trung thực – Vua phán.

Mọi người vỗ tay tán thưởng. Lần đầu tiên trong ngày hôm đó, Nhà vua nói ra được những lời thực sự thông minh.

- Điều này chứng tỏ hẳn có tội. – Hoàng hậu nói.

- Điều này chẳng chứng minh được gì cả - Alice nói – Vì sao ư, vì thậm chí ngài cũng còn chưa biết những vần thơ đó nói gì !

- Thế thì hãy đọc bài thơ lên – Vua ra lệnh

Thỏ trắng đeo kính lên và nói :

- Thừa bệ hạ, phải bắt đầu từ đâu ạ ?

- Bắt đầu từ đầu và tiếp tục cho đến hết bài rồi dừng lại. Vua nghiêm nghị ra lệnh.

Và đây là bài thơ Thỏ Trắng đọc :

“Họ mách rằng người đã ở cạnh nàng,

Và nàng nói về ta những lời tốt đẹp

Chỉ duy nhất một điều nàng chê ta kém

Đó là ta không thể bơi.

Hắn nhăn nheo rằng ta không đi

(Chúng ta biết đó sẽ là sự thật)

Nhưng nếu nàng cứ nhất tâm thúc ép

Thì cái gì đây, người phải trở thành?

Ta cho nàng một, họ cho hăn hai,

Người cho chúng ta ba hay nhiều hơn thế nữa

Thế là chúng đều bỏ hăn chạy về với nhà người

Dù trước đây chúng đều thuộc về ta.

Nếu ta hoặc nàng có dịp tham gia

Thì hăn sẽ tin người và thả họ ra.

Ta cho rằng người đã ở bên

(Trước cả khi nàng điên tiết lên như thế)

Nhưng trở ngại đã len vào giữa hăn

Với chúng ta và nó đứng chắn ngang.

Chớ để hăn biết cô nàng yêu thích chúng

Vì đó là điều bí mật

Chỉ ta và người biết mà thôi

Không thể lộ cho người khác thấy.”

- Chúng ta vừa được nghe những chi tiết quan trọng nhất trong băng chứng. Bây giờ hãy để hội thẩm đoàn...

Vua vừa nói vừa xoa hai tay vào nhau, thỏa mãn và chưa kịp nói tiếp thì Alice đã cướp lời (sau khi trở nên to lớn thì trong vài phút, Alice chẳng sợ gì mà không ngắt lời vua).

- Nếu có ai giải nghĩa được bài thơ này thì tôi sẽ cho anh ta sáu penny. Tôi cho rằng bài thơ này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cả đoàn hội thẩm lại cảm cú viết “Cô ấy không tin là bài thơ này có một ý nghĩa nào cả”, nhưng không một ai trong đoàn có ý định giải nghĩa bài thơ đó.

- Nếu bài thơ chẳng có ý nghĩa gì cả thì điều đó đã cứu thế giới này khỏi những rắc rối, cô biết đấy, bởi vì như thế chúng ta sẽ không cần phải cố công tìm kiếm một cái gì đó, mà ta cũng chẳng biết nó là cái gì – Vua trái tờ giấy lên đầu gối nhìn vào đó bằng một bên mắt – À, mà cuối cùng thì, hình như ta đã nhận ra một số ý nghĩa trong bài thơ này đấy. Cái câu “Ta không thể bơi”, ờ, người không thể bơi đúng không? – Vua quay sang hỏi J Cơ.

J Cơ buồn bã lắc đầu:

- Trông thần có giống người biết bơi không? (Tất nhiên là anh ta không thể bơi vì cả người anh ta đều là bìa cứng.)

- Thôi được, cứ tạm thế đã – Vua nói và tiếp tục lẩm nhậm đọc câu thơ tiếp theo: “Chúng ta biết đó sẽ là sự thật” Đây đúng là hội thẩm đoàn, tất nhiên rồi. “Ta cho nàng một, họ cho hẳn hai.” Tại sao ư, chắc hẳn đó là những gì hẳn đã làm với những chiếc bánh nhân trái cây, các người biết rồi đấy.

- Nhưng câu tiếp theo là: “thế là chúng đều bỏ hẳn chạy về với nhà người” là sao? – Alice hỏi.

- Là sao ư? Kìa chúng kia rồi – Vua reo lên đắc thắng chỉ tay vào đĩa bánh nhân trái cây đặt trên bàn – Còn gì rõ ràng hơn thế nữa? Vậy thì chúng ta lại tiếp tục nhé, cái câu “Trước cả khi nàng điên tiết lên như thế.” Này, ái Hậ, nàng thì chẳng bao giờ điên tiết lên như thế, ta nghĩ vậy có đúng không?

- Không bao giờ - Hoàng hậu cúi kính ném lọ mực vào con thằn lằn. (Bill tội nghiệp, sau khi phát hiện dùng ngón tay viết lên bảng chẳng để lại dấu viết gì, đã ngồi yên không viết lách gì nữa. Nhưng bây giờ anh ta lại đang viết lấy viết để bằng thứ mực đang chảy ròn ròn trên mặt, đó chính là mực

mà Hoàng hậu đã ném vào anh ta.)

- Vậy thì những từ này không phải để chỉ nàng rồi. – Vua mỉm cười nhìn khắp phòng xử án, nhưng cả phòng chỉ im lặng như thóc. Vua tự ái lắm bầm: “Đây chỉ là trò chơi chữ thôi.” Thế là tất cả đều cười.

- Hội thẩm đoàn hãy cân nhắc bản phán quyết đi – Vua ra lệnh. Hôm đó, ông ta đã nói câu này đến hai mươi lần.

- Không, không được. Phải kết án trước, phán quyết sau – Hoàng hậu gào lên.

- Thật là vớ vẩn và vô lý! – Alice nói to – Ai lại đi kết án trước bao giờ!

- Câm miệng! – Hoàng hậu đỏ mặt tía tai quát.

- Tôi không câm đấy! – Alice quát lại.

- Chặt đầu nó đi! – Hoàng hậu lấy hết sức hét lớn nhưng không một ai nhúc nhích.

- Ai thèm để ý đến các người chứ? Các người chẳng qua chỉ là một bộ bài mà thôi! – Alice nói (Lúc này cô đã cao lớn đúng bằng kích thước thật của mình).

Alice vừa dứt lời thì cả bộ bài đều bay lên không trung rồi đổ ập xuống người cô. Alice hét lên một tiếng nhỏ, nửa khiếp sợ nửa tức giận, cô cố gắng gạt các quân bài ra khỏi người và bỗng nhiên cô thấy mình nằm trên bờ ruộng, đầu gối lên vạt áo của chị cô. Chị cô đang nhẹ nhàng gạt những chiếc lá từ trên cây rơi xuống mặt cô.

- Dậy thôi, Alice yêu quý! – Chị cô gọi – Em đã ngủ một giấc dài đấy!

- Ồ, em đã mơ một giấc mơ kỳ lạ! – Alice nói rồi kể lại cho chị nghe tất cả những gì cô nhớ được trong giấc mơ. Đó chính là cuộc phiêu lưu kỳ lạ của Alice mà các bạn vừa đọc đấy. Alice kể xong, chị cô hôn cô và nói:

- Đúng là một giấc mơ kỳ lạ, em yêu quý, nhưng giờ phải chạy nhanh về nhà để uống trà thôi kẻo muộn mất.

Alice vâng lời đứng dậy và vừa chạy về nhà vừa ngẫm nghĩ về giấc mơ của mình, một giấc mơ kỳ diệu.

Chị cô vẫn ngồi yên, ngả đầu lên cánh tay, vừa ngẫm hoàng hôn vừa nghĩ tới cô em Alice bé nhỏ và toàn bộ giấc mơ kỳ lạ của cô bé. Thế rồi chị cô cũng bắt đầu mơ mơ màng màng. Và đây là giấc mơ của chị Alice.

Đầu tiên, cô mơ thấy mình chính là bé Alice và đôi bàn tay bé nhỏ lại một lần nữa ôm lấy đầu gối cô, đôi mắt sáng đầy vẻ háo hức đang nhìn vào mắt cô. Cô có thể nghe được giọng nói của bản thân và nhìn thấy đầu mình đang lắc lư một cách kì lạ để giữ cho làn tóc vẫn ở sau lưng chứ không rồi tung lên nhiều lúc đâm cả vào mắt cô như mọi khi. Trong khi đó, cô vẫn lắng nghe hoặc có cảm giác đang lắng nghe sự sống đang ngập tràn khắp không gian quanh cô với sự xuất hiện của những con vật kỳ lạ trong giấc mơ của cô em gái nhỏ Alice.

Đám cỏ dưới chân cô xào xạc khi Thỏ Trắng hót hải chạy qua – Chuột hoảng sợ đang bì bõm lội nước ở cái ao cạnh đó – Cô cũng nghe thấy âm thanh lách cách của những chiếc tách uống trà chạm vào nhau khi Thỏ Rừng và các bạn đang cùng ăn bữa tiệc không bao giờ kết thúc và cả giọng nói the thé chói tai của bà hoàng hậu ra lệnh hành quyết những vị khách khốn khổ. – Lại cả lợn con đang nằm trên đầu gối nữ Công tước và hắt hơi liên tục trong tiếng vỡ của bát đĩa cốc chén quanh nó – Rồi cả tiếng kêu thét inh ỏi của con Sư tử đầu chim, tiếng ghít-ghít khi con thằn lằn gại bút chì lên tấm bảng đá và cả âm thanh như nghẹn lại của những con chuột lang bị trấn áp. Tất cả đang tràn ngập không gian cùng với tiếng nức nở từ xa vọng lại của Giả Ba Ba khốn khổ.

Vì thế cô cứ ngồi lại trên bờ ruộng, hai mắt khéo hờ và mơ màng thấy mình đang ở xứ sở diệu kỳ. Cô biết rằng chỉ cần cô mở mắt ra là tất cả những hình ảnh đó sẽ lập tức biến thành thực tại tẻ ngắt. Ngọn cỏ chỉ xào xạc khi gió thổi và trong ao chỉ có những cây sậy đang nhẹ đưa trong làn nước róc rách chảy. – tiếng cốc chạm nhau sẽ biến thành tiếng chuông gọi cừu về tiếng gào thét chói tai của Hoàng hậu cũng biến thành tiếng cậu bé chặn cừu. Rồi

tiếng hắt hơi của đứa bé, tiếng kêu thét của Sư tử đầu chim và tất cả những âm thanh kỳ dị khác sẽ biến thành tiếng hò hét hỗn loạn trong cái trang trại náo nhiệt phía xa (cô biết rõ điều đó). - Ở đó, tiếng rống của đàn gia súc sẽ thay thế tiếng nức nở nã nê của Giả Ba Ba.

Cuối cùng, trong trí tưởng tượng của mình, cô đã vẽ ra hình ảnh Alice bé bỏng chính là cô. Và rồi thời gian qua đi, Alice bé bỏng trong cô sẽ trở thành một phụ nữ. Liệu trong suốt quãng đời sau đó, cô có còn giữ được tâm hồn thuần khiết tràn đầy yêu thương của tuổi ấu thơ, liệu cô có thể khiến cho bọn trẻ vây quanh cô, ngược đôi mắt trong sáng và háo hức nghe cô kể những câu chuyện thần tiên, thậm chí cả giấc mơ về xứ sở diệu kỳ của ngày xưa và liệu cô có thể cảm nhận được những nỗi buồn vắng, đại khờ, những niềm vui nho nhỏ giản đơn của bọn trẻ hay không, để vẫn luôn nhớ tới thời thơ ấu của chính mình và những ngày hè ngập tràn hạnh phúc.

HẾT

- [1] Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 dặm bằng 1,6km.
- [2] Người Antipathy: Những người hay ác cảm với xung quanh.
- [3] Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 inch bằng 2,54cm.
- [4] Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 foot bằng 0,30 mét.
- [5] Đơn vị đo thể tích, 1 gallon bằng 4,45 lít ở Anh và 3,78 lít ở Mỹ.
- [6] William Đại Đế: Vua William đệ nhất (1028-1087) người thiết lập chế độ phong kiến ở Anh, tách khỏi Tây Ban Nha.
- [7] Loài chim thuộc bộ bồ câu nay đã tuyệt chủng.
- [8] Loài vẹt sống ở Ấn Độ và Úc.
- [9] Edgar đệ nhị, thành viên cuối cùng của hoàng tộc thuộc dòng họ Saxon bị William Đệ nhất đánh bại năm 1066.
- [10] Một loại cây dại, lá có gai, hoa đỏ thẫm, trắng hoặc vàng.
- [11] Yard: Đơn vị đo chiều dài của Anh. 1 yard = 0,914m.
- [12] Tháng 3 là tháng sinh sản của thỏ và đó là thời kì thỏ phát cuồng.
- [13] Trong tiếng anh con lợn là “pig” và quả vả là “fig”, phát âm gần giống nhau.
- [14] Trong tiếng Anh, “beat” nghĩa thường là đánh đập, Alice muốn nói đánh nhịp là “beat time”, nhưng người làm mũ lại hiểu sai Alice muốn nói “đánh đập thời gian”.
- [15] Chuột, mặt trăng và ký ức trong tiếng Anh lần lượt là “Mouse, Moon, Memory” đều bắt đầu bằng chữ M.
- [16] Là quân bài số Năm, cũng như quân Bảy và quân Hai.
- [17] Các quân Cơ trong bộ bài.
- [18] Quân J Cơ.
- [19] Quân K và Q Cơ.

[20] Trong tiếng Anh từ “giờ học” là “lesson” đồng âm với “lessen” nghĩa là ít hơn, giảm dần.

[21] “Cá heo” tiếng Anh là “porpoise” phát âm giống như từ “purpose” có nghĩa là mục đích. Giả Ba Ba hỏi: “Đi với cá heo nào” làm Alice hiểu là “Đi với mục đích nào”.

[22] Đơn vị tiền tệ của Anh.

[23] Từ “lấp lánh” tiếng anh là “twinkling” bắt đầu bằng chữ cái T. Chữ T phát âm giống từ trà là “tea”.